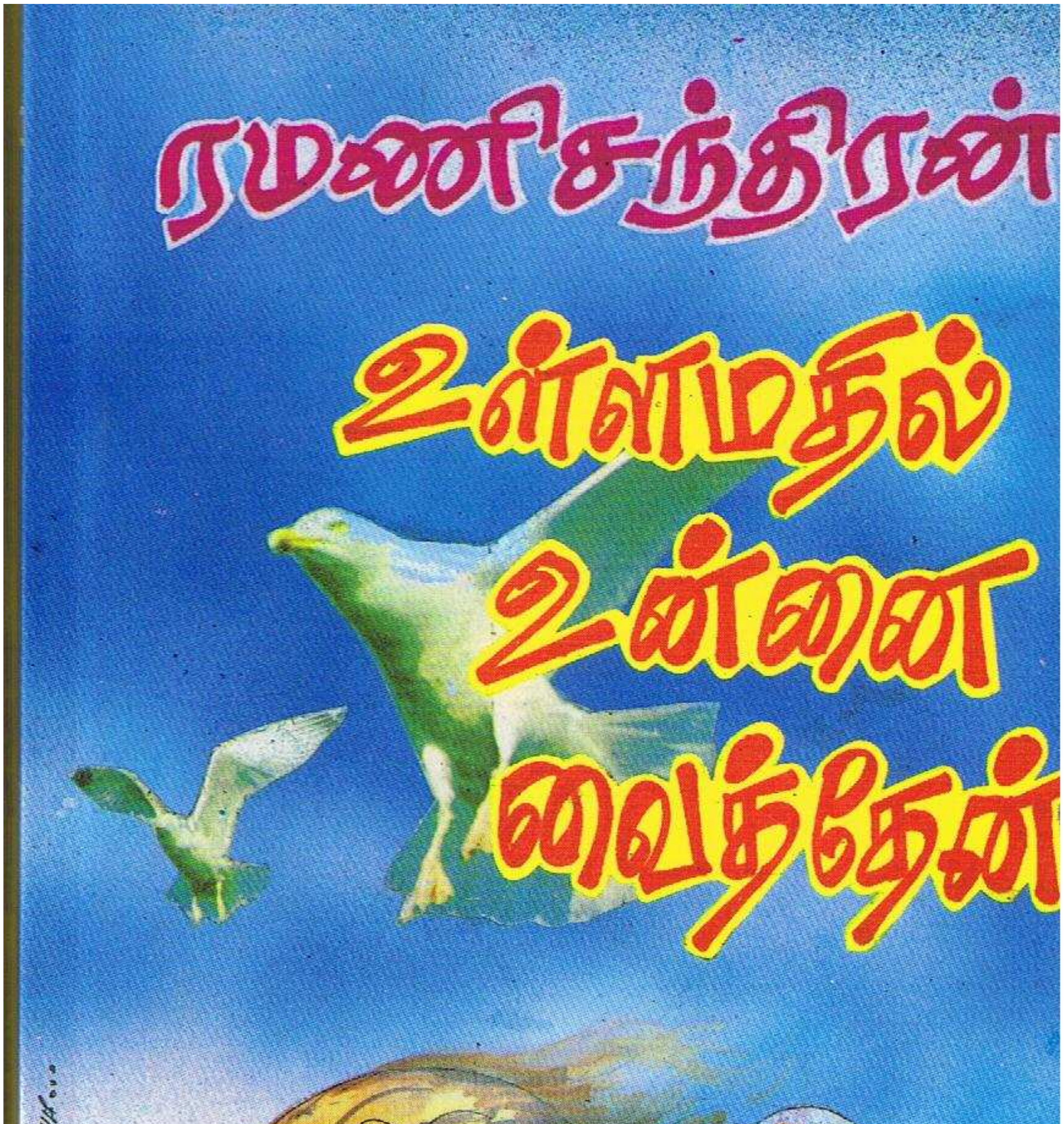
ரமணிசந்திரன்
உள்ளமதில் உன்னை வைத்தேன்

உள்ளமதில் உன்னை வைத்தேன்

1

அன்றைய தினசரி பத்திரிகையை எடுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு மிகவும் பிரியமான காலைப் பொழுது போக்கைத் தொடங்க, அக்காவும் தம்பியும் தயாராயினர்.

பத்திரிகையைப் பிரிக்கும் போதே, ''மாத்திரைக ளைப் போட்டுக் கொண்டாயா, நந்தா?'' என்று அவர்க ளுடைய அத்தையின் குரல் உள்ளறையிலிருந்து உரக்க ஒலித்து விசாரித்தது!

முகத்தைச் சுளுக்கிக் கொண்டு, ''பொல்லாத மாத்திரை! வெறும் களிமண்! இதைச் சாப்பிடாவிட்டால் என் உயிர் போய் விடுமாக்கும்!'' என்று முணுமுணுத்தான் 'நந்தா' என்று, அழைக்கப்பட்ட அந்த நந்தகுமாரன்.

''ஏய், என்னடா, நந்து, நீ மாத்திரையைச் சாப்பிடாமலா வந்து உட்கார்ந்தாய்? என்ன அசட்டுத்தனம், இது? ம்? போ! போய், மாத்திரையைப் போட்டுக் கொண்டு வா! அப்புறமாய்ப் பத்திரிகை படிக்கலாம்!'' என்றாள், காஞ்சனமாலா.

''ச்சு. போ, அக்கா!'' என்றபடி, எழுந்து சென்று மாத்திரை எடுக்கும் எண்ணமே இல்லை என்று தெளிவாகக் காட்டுகிறவனாக, சோஃபாவில் நன்றாகச் சாய்ந்து அமர்ந்தான் தம்பி!

''ஏய் ப்ளீஸ்டா, தம்பி, மாத்திரையைப் போட்டுக் கொள்ளடா. இல்லாவிட்டால் என் மூடே கெட்டு விடும்!...''

''இப்போது நீதான் என்னை 'மூட் அவுட்' ஆக்கப் பார்க்கிறாய்! நீயே பாரேன், எவ்வளவு காலம் இந்த மாத்திரைகளை முழுங்கிக் கொண்டே இருப்பது? எனக்கு நினைவுதெரிந்தநாளில் இருந்து சாப்பிடுகிறேன்! என்ன பிரயோஜனம்?''

''அப்படிச் சொல்ல முடியுமா, நந்து? முன்னைக்கிப் போது, உனக்குக் கால்களுக்கு அதிகப்பலம் வந்துதான் இருக்கிறது. சாதாரணமாய் நடக்கிறாயே!''

''என்னத்தை நடந்தேன், போ! ஐந்து நிமிடங்கள் நடந்துவிட்டு, அரை மணிநேரம் காலைப்பிடித்து விட்டுக் கொண்டு இருக்கும்படி ஆகிறது. அந்த நடைக்கும், இன்னொரு கால் தேவைப்படுகிறது! அன்று ஒரு பாட்டு படித்துப் பார்த்தோமே, நினைவிருக்கிறதா, காஞ்சி? 'முக்காலுக்கு ஏகாமல் முன்னறையில் வீழாமல்' இறந்து விட வேண்டும் என்று, கச்சி ஏகம்பனை வேண்டுவதாக வந்ததே!''

''அது முதுமையால் உடல்தளர்ந்து கம்பூன்றி நடப்பதைக் குறிப்பிடுவது. உனக்குப் பதினைந்து வயதுதான் ஆகிறது! நினைவிருக்கட்டும்!'' என்றபோது காஞ்சனமாலையின் குரலில் கண்டிப்புடன், கரகரப்பும் இருந்தது.

எப்படியும் 'மூன்று கால்' என்பதில் மாற்றமில்லைதானே? அது இயலாமையைக் குறிப்பதுதானே? இந்த இயலாமையோடு வாழ்வதைக் காட்டிலும்...''

''நந்தா!...'' பதறிப்போய் எழுந்த காஞ்சனா, முயன்று, தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, மீண்டும் அமர்ந்தாள். ஒரு குறுகுறு பார்வையுடன், ''என்ன, இன்று உன் மூளை, ரொம்பவும் கூர்மையாக வேலை செய்கிறது போல் தோன்றுகிறதே! உலக்கைக் கொழுந்து தான்!'' என்று, வியப்பது போலக் கண்களை விரித்துப் பரிகசித்தாள்...

முகத்தில் லேசாக அசடுவழிய, ''போ, அக்கா! நான் படுகிற பாடு உனக்கு என்ன தெரியும்?'' என்று முணுமுணுத்தான், நந்தகுமார்.

லேசாகப் புன்னகை விரிய, ''எப்போதும் உள்ளதுதானே, தம்பி? இன்றென்ன புதுவிரக்தி? அதுவும்,

உடம்பு கொஞ்சம் முன்னேற்றத்தின் பக்கமாய், மெல்லத் திரும்ப வருகிறபோது?'' என்று கனிவுடன் கேட்டாள் தமக்கை.

ஒரு பெருமூச்சுடன், நந்தனின் பார்வை, ஜன்னல் வழியே வெளியே பாய்ந்தது. மீண்டும், தரையில் விரித் திருந்த கம்பளத்தில் பதிந்தது.

காஞ்சனைக்கு விஷயம் புரிந்து போயிற்று.

அந்த ஜன்னல் வழியே பார்த்தால், சற்றுத் தொலை வில், ஒரு மைதானம் தெரியும். பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்துவதற்காக, நிலத்தைக் கொத்தி, சமப்படுத்தி வைத் திருந்தார்கள். பொது விழாக்களைப் போலவே விளை யாட்டுப் போட்டிகளையும் அங்கேதான் நடத்துவார்கள். அன்று, ஒரு கால்பந்துப் போட்டி நடப்பதாகக் கூறி, அதைப் பார்ப்பதற்காக எடுபிடிப் பையன் 'முருகு' அரைநாள் விடுமுறை பெற்றுச் சென்றிருந்தான்!

நந்தகுமாரனின் கண்ணில் பட்டது, அந்தக் கால்பந் துப் போட்டியே! நடப்பதற்கே, பாதி ஆதாரம் தேட வேண்டிய நிலையில் உள்ளவனுக்குக் கால்பந்துப் போட் டியில் ஓடுகிறவர்களைப் பார்க்க, எப்படி இருந்திருக்கும்?

'ரொம்பவும் மனம் உருகிப்போயிற்று, அவன் அக் காவுக்கு!

ஆனால், அதைக் காட்ட அவளுக்கு மனமில்லை.

ஒரு காரணம் நந்தகுமாரன், ஒருவிதமான ரோஷக் காரன். அவனிடம் யாரும் இரக்கம் காட்டுவது அவனுக்

குக் கொஞ்சமும் பிடிக்காது. பாவம் என்று பரிதாபப்பட் டால் அவனது கோபத்தையும் வெறுப்பையும் தான் சம்பாதித்துக் கொள்ள நேரிடும். குத்தலாகப் பேசி மனதை நோகடித்து விடுவான்.

அதேபோலவே, தன்னிரக்கம் கொள்வதும் நந்தகு மாரனுக்குப் பிடிக்காதுதான். எதையாவது கழற்றி மாட்டு வான்; படிப்பான்; எழுதுவான்... சும்மா இருக்கும்போது தானே, இந்தமனம், இழப்பை எண்ணி எண்ணி, கடுகை மலையாக்கி வருந்தும்! எண்ணிப்பார்க்க நேரம் இல்லா மல் ஆக்கி விட்டால்? என்பது அவன் கருத்து.

ஆனால், அவனையும் மீறி, ஒரொரு சமயம் நந்தகு மாரன் இப்படி மனம் சோர்வதும் உண்டுதான். வயது பதினைந்துதான் எனும்போது இந்த அளவில் அமைதி காத்து அவன் நடந்துகொள்வதே, வயதுக்கு மீறிய ஒன்றுதான்.

வெகு அபூர்வமாக அவன் சோர்வுறுகிற தருணங்க ளில் தம்பிக்கு தென்பூட்டுகிற விதமாகத் தமக்கை ஏதா வது பேசுவாள். இப்போதும் அது போலவே, ''இன்னும் கொஞ்ச காலம் பொறுத்துக் கொள், நந்து! அப்பா என் பெயரில் 'டெப்பாசிட்' செய்திருக்கிற பணம் என் கைக்கு வரட்டும். அதை எடுத்துக் கொண்டு, 'யுஎஸ்'சுக்கே போய் உனக்குத் தேவையான வைத்தியம் செய்து விட லாம்! ஆனால், அதற்கு இன்னும் நாலு ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டும்! மம்... அல்லது ஒன்று செய்யட் டுமா? சீக்கிரமாய் மோகனைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு விடுகிறேன். கல்யாணம் ஆனாலும் பணம்

கைக்கு வந்துவிடுமில்லையா? உடனே, அமெரிக்காவுக் குக் கிளம்பி விடலாம்!'' என்று ஆர்வத்துடன் உரக்கத் திட்டமிட்டாள்! ''எப்படி ஐடியா?''

''சகிக்கவில்லை!'' என்றான், தம்பியாண்டான்! ''நீ மட்டும் அந்த மோகன் சாரைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டாயோ, அப்புறம் அவ்வளவு தான்! எனக்கும் அவருக்கும் குடுமிபிடிச் சண்டை நடக்காமல் சமாளிப்ப தற்கே உனக்கு நேரம் சரியாக இருக்கும்!'' என்று எச்சரித்தான்.

''நிச்சயமாய் அப்படி எதுவும் நடக்காது!'' என்றாள் காஞ்சனா, உறுதியான குரலில்.

''எப்படிச் சொல்கிறாய்? ஒருவேளை, திருமணமா னதும் அவர் வாயைப் 'பிளாஸ்திரி' போட்டு ஒட்டிவிடப் போகிறாயா?'' என்று நந்தகுமாரன் விசாரிக்க, ''ஊகூம்!'' என்று தலையாட்டினாள் தமக்கை!

''ஆனால் நிச்சயமாய் உங்களுக்கிடையில் குடுமி பிடி சண்டை மட்டும் நடக்கவே நடக்காது! ஏனென் றால்...'' என்று நிறுத்தினாள்.

''ஏனென்றால்?''

'ஏனென்றால், உங்கள் இரண்டு பேருக்குமே குடு மியே இல்லையே! இரண்டு பேருக்குமே கிராப்புத் தலைதானே?'' என்றுரைத்து விட்டு, விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள் அவள்.

எதிரொலியாய் முறுவல் விரிய, ''அதுதானா விஷ யம்! நானும் என்னவோ, இந்திர மந்திர ஜாலமாய்,

மோகன் சாரின் திருவாயை மூடி வைக்கும் வழி ஏதோ கண்டுவிட்டாயாக்கும் என்றல்லவா எண்ணி விட்டேன்!'' என்றான் நந்தன், தொடர்ந்து, ''சில சமயம் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும், அக்கா! அரைமணி, முக்கால் மணி என்று, அந்த ஆளுடன் நீ என்னதான் பேசுவாயோ?'' என்று தோளைக் குலுக்கினான்.

''மோகனோடு உரையாடும்போது, நான் பேச வேண்டியிருப்பதே இல்லையேடா! சும்மா தலையாட்டி, அவ்வப்போது 'ஊம்' கொட்டிக் கொண்டு இருந்தாலே போதுமே! முழுநேரமும் மோகனே பேசி முடித்து விடு வாரே!'' என்று அவள் அப்பாவியாய் விழிகளை விரிக் கச் சட்டென, அங்கே ஒரு குபீர்ச் சிரிப்பு வெடித்தது!

பிறகு தானாகவே மனம் இரங்கி, ''சே! பாவம் நந்து, மோகன்! அவர் என்னவோ நல்லதை எண்ணித் தான் சொல்கிறார். ஆனால்...! எப்படியிருந்தாலும், அப்பா சொல்லிவிட்டுப் போன சம்பந்தம்! அவரை மணந்தால், இங்கேயே - இந்தப் பிராந்தியத்திலேயே தொடர்ந்து வாழ முடியும்...'' என்றவளை இடையிட்டு, ''அப்படியே, அருமைத் தம்பியையும் கவனித்துக் கொள்ள முடியும்!'' என்று அவளைப் போலவே பேசிக் காட்டினான், நந்தகுமாரன்.

''அதற்காக மட்டும் என்று சொல்ல முடியாது, நந்தா! எனக்கே, இந்த மலைப்பகுதியின் பசுமையையும், இதமான தட்ப வெப்பத்தையும் பிரிந்து போக மனம் இல்லை?'' என்றாள் காஞ்சனை.

''ம்ம்... என்னவோ காஞ்சி, மோகன் சாருக்குக் கழுத்தை நீட்டுமுன், இன்னும் பல முறை தீவிரமாகச்

சொல்லுவேன்!'' என்று, அவர்களுடைய அத்தையைப் போலச் சற்றே பரபரப்புக் குரலில் உரைத்தான் அவன்.

கண்களில் குறும்பு மின்ன, ''ஆகா! சரிதாங்க, மகா பாட்டியம்மா, சொன்னது போலவே செய்றேனுங்க! இன்றுவரைக்கும் என் திருமண விஷயமாய், சுமார் ஐம்பது தடவை யோசித்துப் பார்த்திருப்பேன்! இன்னும் பல முறை என்றால்... இன்னுமோர் ஐம்பது தரம் யோசித்தால் போதுமுங்களா?'' என்று தமக்கை வெகு பணிவுடன் கேட்கவும், தன்னைமீறி நந்தகுமாரனின் முகத்தில் முறுவல் ஒன்று எட்டிப்பார்த்தது.

ஆனால், உடனேயே முகம்மாறி, ''மோகனுடைய அம்மா! கண்ணே, மணியே, மருமகளே என்று வாயால் சொன்னபோதும், அந்தம்மா மனது நேர்மாறு, அக்கா! அவள் வேறு உன்னை என்ன பாடுபடுத்துவாளோ, என்று, அதுவேறு கவலை எனக்கு!'' என்றான் தம்பி.

தம்பியைப் பெருமிதமாய் நோக்கிச் சிரித்தாள் காஞ்சனை. அக்காவிடம் அவனுக்குத்தான் எவ்வளவு அன்பு! முகத்தில் சிரிப்புடனேயே, ''என்ன அசட்டுக் கவலை யடா உனக்கு! அந்த 'ஆன்ட்டி' என்னைக் கொடுமைப்படுத்த விட்டுவிட்டு நான் மட்டும் என்ன பூவா பறித்துக் கொண்டிருப்பேன்? அத்தோடு, அவர்கள், அப்படி என்ன கொடுமை எனக்குச் செய்து விடுவார்கள் என்று பயப்படுகிறாய்?'' என்று கேட்டவள், உடனேயே ''அ டேடே, இன்று பத்திரிகையில் கூட அதுபோல ஒன்று வந்திருக்கிறதே! 'ஸ்டவ் வெடித்து மருமகள் சாவு! மாமியார் கைது! என்று! அதுபோல எதுவும் ஆகிவி

டுமோ என்கிற பயமாடா? மக்கு, மக்கு! அப்படியெல்
லாம் என்மேல் மண்ணெண்ணையை ஊற்றவந்தால்,
பிடுங்கி அவர்கள் மேலேயே ஊற்றித் தீக்குச்சியையும்
கிழித்துப் போட்டு விட்டு, ''அய்யய்யோ! ஸ்டவ்
வெடித்து, என் அத்தைமேல் தீப்பற்றிக் கொண்டதே!'
என்று பயங்கரமாய் ஒப்பாரி வைத்துவிட மாட்டேனா?
நீன் கவலையை விடு! நான் அந்தம்மாளைச் சமாளித்து
விடுவேன்!'' என்றாள்.

''அக்கா, நிஜத்தைச் சொல்லு! மோகனை, உனக்கு
மெய்யாகவே பிடித்திருக்கிறதா?'' என்று தமக்கையை
நேரே பார்த்துக் கேட்டான் நந்தகுமாரன்.

ஒருகணம் தயங்கிவிட்டு, ''பிடிக்காமல் என்னடா'
என்ன, கொஞ்சம் வளவளப்பார்! மற்றபடி ஒரு கெட்ட
பழக்கம் உண்டா? சொல்லு!'' என்றாள் காஞ்சனமாலா
''சிகரெட், பீடா... கூடக் கிடையாது!''

''அதற்கெல்லாம் கொஞ்சம் துணிச்சலும் வேண்
டுமே, அக்கா!'' என்று கண்சிமிட்டினான் தம்பி. ''பீடா
போட்டால் பல்லெல்லாம் சொத்தையாகி விழுந்து
பொக்கைவாயாகி விடும். சிகரெட் குடித்தால் உடனே
இரண்டு நுரையீரல்களும் 'அவுட்'டாகி விடும்! ம்ம்.
மது என்றால், கல்லீரல் மறுநாளே போய்விடும்! அப்
றம், அல்சர் வேறு, இருக்கவே இருக்கிறது! எல்...லா
தொட்டாலே... பீடா, சிகரெட், மதுவைத் தொட்டாலே
வந்துவிடப் போகிற வியாதிகள்!''

''ஏய்! ரொம்பவும் கிண்டலடிக்கிறாயே! எப்படியும்
இதெல்லாம் கெடுதல்தானே? கொஞ்சம் அதிகப்ப

எச்சரிக்கையோடு இருக்கிறார் அதையெல்லாம் குற்றம் சொல்வதா?'' என்று மோகனுக்காக வக்கால்த்து வாங்கினாள் காஞ்சனை.

''அதானே! நன்றாகச் சொல்லு, இந்த பையனுக்கு! என்னவோ ஒரு பையன், நல்ல ஒழுக்கத்தோடு இருப்பது என்றால், இளக்காரமாய் இருக்கிறதா? 'ஆடையில்லா ஊரில் கோவணம் கட்டினவன் பைத்தியக்காரன்' என்கிற மாதிரி அல்லவா பேசுகிறான்!' என்று குறைப்பட்டபடியே கையோடு கொண்டு வந்திருந்த மாத்திரையை நந்தனிடம் நீட்டினாள் அத்தையம்மா பார்வதி! இந்தா, இதை முதலில் முழுங்கிவிட்டு, அப்புறமாக வம்போ, வழக்கோ பேசுங்கள்!'' என்றாள்.

''காஞ்சி! நீபோய், மாத்திரை விழுங்கத் தண்ணீர் கொண்டுவா!'' என்று அனுப்பினாள். மீண்டும் மருமகனிடம் திரும்பினாள். ''இதோபார், சின்னு, இந்தக் காலத்திலே கெட்டுப் போவது ரொம்ப சுலபம். ஏதோ, நம்ம பக்கத்து எஸ்டேட்காரனைப் போல இல்லாமல், ஒரு நல்ல பிள்ளை - குடி, சூது, போதை, பொம்பளை என்று எந்தவிதக் கெடுதலும் இல்லாதவனாய் நம் காஞ்சிக்குக் கிடைத்திருப்பது அவளது அதிருஷ்டம்! சொத்தும் நல்லபடியாய் இருக்கிறது. தம்பி, தங்கைக்குப் பார்க்க வேண்டும் என்கிற மாதிரியான பிக்கல் பிடுங்கல் எதுவும் இல்லை! உன் அக்கா மேல் ஆசைப்பட்டு முன்னாலேயே வந்து கேட்டான். 'என் பெண் சின்னப்பிள்ளை கொஞ்ச நாள் ஆகட்டும்' என்றுவிட்டான் உன் அப்பன்! பதினெட்டு வயது சின்ன வயசா? அந்தவயதில், உங்கள் அம்மா, உன் அண்ணனைப் பெற்றே விட்டாள்! சரி!

இருந்து செய்திருந்தாலும், நிம்மதியாய்ப் போயிருக்கு
ஆனால் அதிலேயும் ஒரு புண்ணியம்! இவளுக்கு இ
பத்தொன்று நிறைந்தபிறகும், மனது மாறாமல் இருந்தா
பண்ணலாம் என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னான்! நா
தான் சொல்லச் சொன்னேன்...''

''இதெல்லாம் முன்பே தெரிந்த கதைதானே
அத்தை!'' என்றான் நந்தகுமாரன், எரிச்சலை உள்ள
கிய குரலில், ''திரும்பத் திரும்ப எதற்குச் சொல்லுகி
கள்?''

''மறந்தமாதிரிப் பேசுகிறாயே என்றுதா
பாரும்மா நாம் இருக்கிற நிலைமையிலே, காஞ்சனைக்
ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடிப் பிடித்துக் கல்யாண
செய்வது நடக்கிற காரியமா? உன் அண்ணன் இரு
பார்க்கலாம்! பார்க்க வேண்டியவனும்கூட. ஆனா
அவன் என்றைக்கு, அடுத்தவரைப் பற்றி யோசித்தா
ஆண்டுக்கு ஒருதரம் போய்க் குத்தகைப் பணம் வா
வருமுன் என் தாவு தீர்ந்து விடுகிறது! உன்னால் மு
யாது என்பதோடு, நீ சின்னப்பிள்ளையும்கூட! இ
மாதிரி நிலைமையில் கடவுளாய்த் தந்த வரம் மாதி
அவனாக ஆசைகொண்டு வந்து பெண் கேட்பது
தனை எத்தனை பிறவிப்புண்ணியம்! அவனைப் பற்
குறை பேசிப் பேசிக் காரியத்தைக் கெடுத்துவிடப் பார்
றாயே!'' என்று பார்வதி வருத்தப்படவும், நந்தகும
னும் சற்றே குன்றிப் போனான்.

தரையைப் பார்த்தபடி, ''அதில்லை, அத்
மோகன் சார் மட்டுமாய் பேசிக்கொண்டே இருக்க, அ
பேசுவதை வாழ்நாள் முழுவதும் அக்கா கேட்

கொண்டே இருப்பது என்றால்... அக்காவை நினைத்தால் ரொம்பவும் பாவமாக இருக்கிறது, அத்தை!'' என்று, தன் காரணத்தை எடுத்துரைத்தான் நந்தகுமாரன்.

''அது... அவன் பேச்சை நிறுத்துவது, உன் அக்காவின் சாமர்த்தியம். இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்து ஆ.ஓ. எனத் தொடங்கிவிட்டால், அதன்பிறகு அவன் எப்படித் தன் வாயைத் திறப்பான்? பிள்ளை வாயைத் தானே பார்ப்பான்? பார் ராஜா, உனக்கும் பதினைந்து வய்து முடிந்துவிட்டது! இதெல்லாம் தெரியாத சின்னப்பிள்ளை இல்லை! மோகனிடம் எனக்கு ரொம்பப் பிடித்தது, அவன் ஒழுக்கம் உள்ளவன் என்பதுதான். ஒழுக்கம் கெட்ட புருஷன் வாய்த்தால், வாழ்வு எவ்வளவு வேதனையாக இருக்கும் என்பது நான் அனுபவத்தில் அறிந்தது. உனக்குக் கண்ணெதிரே உதாரணம் வேண்டுமானால் பக்கத்து 'எஸ்டேட்'காரன் போதுமே! தாமசும், மேரியும் என்னென்ன கதை சொல்லுகிறார்கள், தெரியுமா?''

''என்ன அத்தை, இது? தாமசும் மேரியும் நம் வீட்டு வேலையாட்கள்! அவர்களுக்குப் பக்கத்து வீட்டாரைப் பற்றி என்ன தெரிய முடியும்?'' என்று குறுக்குக் கேள்வி கேட்டான் பார்வதியுடைய தம்பி மகன்!

''அசட்டுப்பையா! அவர்களுக்குப் பக்கத்து வீட்டு வேலைக்காரர்கள் ராமனும் சக்தியும் சொல்லமாட்டார்களா? இரண்டு குடும்பமும் ரொம்ப சினேகிதம் ஆயிற்றே! நாற்பது ஆண்டுகளாக இரு வீடுகளிலும் வேலை செய்கிறவர்கள் வேறு. அதனால், நிறையச் சொன்னார்களாம்!'' என்றாள் பார்வதி.

''ஊ...ம்!'' என்று நீட்டி முழக்கினான் நந்தகுமாரன். ''அந்தக் கதைகளுக்கு ஈடாக நம் வீட்டிலிருந்து என்னென்ன கதைகள் எல்லாம் பரிவர்த்தனை ஆகியிருக்கிறதோ?!''

''போடா நம் வீட்டில் அப்படிச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? ஆனால், உன் அக்காவுக்குத் திருமணம் ஆகிறவரைக்கும், அந்தப் பக்கத்து எஸ்டேட்காரன் வருகிறபோதெல்லாம், எனக்கு வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு இருக்கிறமாதிரிதான் இருக்கும்!'' என்று பெருமூச்சு விட்டாள் பார்வதி!

''காஷ்மீரில், சட்டியில் தணலை வைத்து வயிற்றின் மேல் கட்டிக் கொண்டு நடமாடுவார்களாம். குளிருக்கு இதமாய், கதகதப்பாய், ரொம்ப சுகமாய் இருக்குமாம். உங்களுக்கும் அப்படிச் சுகமாய் இருக்கிறதா, அத்தை?'' என்று அப்பாவி போல விழிவிரித்துக் கேட்டான் பிள்ளை.

''நான் எவ்வளவு சீரியசாகப் பேசுகிறேன்! நீ வேடிக்கையாகப் பேசுகிறாய்? உன்னை...'' என்று கை ஓங்கிவிட்டு, ''சரிசரி போ! என்னிடம் எப்படி வேண்டுமானாலும் பேசு ஆனால், காஞ்சியிடம் மட்டும், மோகனைப் பற்றி எதிர்மறையாக ஏதாவது சொல்லிவிடாதே! என்ன? புரிகிறதில்லையா?'' என்று கேட்டாள்.

''புரியாமல் என்ன, அத்தை? தமிழில்தானே சொல்லுகிறீர்கள்? ஆங்கிலம், ஹிந்தியில் சொன்னால் கூடப் புரிந்து கொள்வேனே! ஆனால், குத்தகைப் பணம் வாங்கப் போய் விட்டு வந்து, உங்கள் ஊர்ப்பாஷையில்

இழுத்து ராகம் போட்டுப் பேசுவீர்களே! அதுமட்டும் தான் எனக்குப் புரியாது. மற்றதெல்லாம் புரியும் அத்தை!'' என்று அவன் தலையை உருட்ட உள்ளிருந்து காஞ்சனமாலா வருவதன் அறிகுறி தெரியலாயிற்று.

குரலைத் தணித்து, அவசரமாய், ''உன் அக்கா வருகிறாள். நான் சொன்னது நினைவிருக்கட்டும். இப் போது வேறு பேசு!'' என்று ரகசியம் கூறிவிட்டு, ''அடடே, இன்று வந்த பத்திரிகை எல்லாவற்றையும் இங்கே கொண்டு வந்துவிட்டீர்களா? எனக்கு இந்தப் பெண்கள் பக்கம் வேண்டுமே! அதில் வெண் பொங்கல் செய்கிற விதம் பற்றி எழுதப் போவதாகப் போன வாரமே அறிவித்திருந்தார்களே!'' என்று, பத்திரிகையில் இருந்த பெண்கள் பகுதியைப் பிரித்து எடுத்தாள் பார்வதி.

''சர்க்கரைப் பொங்கலா? ரொம்பவும் அதிநவீனச் சமையல் முறை எல்லாம் எழுதுவார்கள் போலத் தெரிகி றதே! பார்த்துப் படித்துக் கொள்ளுங்கள், அத்தை! எங்களுக்கும், நீங்கள் வழக்கமாகச் செய்கிற பாடாவதி தந்தூரி, சாட், சைனீஸ் வகை எல்லாம் ரொம்பவும் அ...லு...த்துப் போயிற்று!'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கிக் கண்ணால் சிரித்தாள், அறைக்குள் வந்துவிட்டிருந்த காஞ்சனை.

அன்றைய காலைச் சிற்றுண்டியே, வெண் பொங்க லும் வடையும் தான்! எனவே நந்தகுமாரனும் சிரித்து விட, சற்றே அசடு வழிய, ''நான் எனக்காகவாடி, இதை எல்லாம் எடுத்து வைக்கிறேன்? சமையல் அறையில்

உப்பு எது, சர்க்கரை எது என்று தெரியாமல் முழிக்கி [illegible] உனக்கு உபயோகமாக இருக்கட்டும் என்று [illegible]'' என்று ஒரு போடு போட்டுவிட்டு மருமக்கள் மேலே பேசத் தொடங்குமுன் பார்வதி, அங்கிருந்து அகன்று போய் விட்டாள்!

அவள், செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இரு வர் முகத்திலும், கேலிச்சிரிப்புடன் கூட அன்பும் இருந் தது.

புன்னகையுடனேயே தம்பியிடம் திரும்பி, ''என் னடா, சரியான மண்டகப்படி நடந்ததுபோல?'' என்ற படி தண்ணீரை அவனிடம் நீட்டினாள், காஞ்சனா.

தம்ளரை வாங்கியபடி, ''இம்! மோகனைப் பற்றி உன்னிடம் குறைவாக ஒன்றும் சொல்லக் கூடாதாம்! உனக்கும், அவருக்கும் திருமணம் நடப்பதைக் கெடுத்து விடக் கூடாதாம்!'' என்றான் தம்பி. மாத்திரைகளை விழுங்கிவிட்டு, ''இந்த அத்தைக்கு அந்த ஆளை எப்ப டித்தான் பிடிக்கிறதோ, எனக்குப் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை!'' என்றான் தொடர்ந்து.

''எனக்குப் புரிகிறதடா! காரணம் மாமா! அத்தைக் கும் மாமாவுக்கும் திருமணமாகி, அவர்கள் நல்லபடியாக வாழ்ந்ததே இல்லையாம். கோவலனுக்காவது ஒரே ஒரு மாதவிதான். அவருக்கு... உள்ளூர் மாதவிகள் அலுத்து விட, ஊர் ஊராகப் போய் விடுவாராம். ஒவ்வொரு தரம் போகும் போதும், ஒரு சொத்தை அடமானம் வைத்து அல்லது விற்றுப் பணம் எடுத்துப் போவாராம். பணம் செலவானதும் தான் திரும்பி வருவது! பெரிய

குடும்பம் என்று ஏமாந்து போனேனே என்று அதுவே, தாத்தாவை உருக்குலைத்து விட்டதாம். கடைசியாக மாமாவுடைய அப்பாவே, மீதியிருந்த சொத்தை எல்லாம் அத்தைக்கு எழுதிவிட்டு, மகனை வீட்டை விட்டு விரட்டி விட்டாராம்! அதன்பிறகு, அவரைப் பற்றிய தகவலே இல்லையாம்...''

''அக்கா, அத்தைக்கும் மாமாவுக்கும் ஒத்துப் போகாமல் பிரிந்து விட்டார்கள் என்றல்லவா நான் இவ்வளவு நாள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். எப்போதாவது மாமாவைப் பற்றி ஓரிரு வார்த்தை மட்டமாக அத்தை சொல்லும்போது கூட, ''மாமாவும் இப்படித்தான் யாரிடமாவது சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்! அவரவர் செய்வது அவரவருக்கு நியாயம்' என்று நான் நினைப்பேன்!' என்றான் நந்தகுமாரன். ''மெய்யாகவே மாமா, அவ்வளவு மோசமானவராக இருந்திருப்பாரா, அக்கா?''

''மற்றபடி அவருடைய தந்தையே, சொத்தை மருமகள் பேரில் எழுதி வைப்பாரா? நேற்றுதான் அத்தை, இதை எல்லாம் சொல்லி, அந்தப் பத்திரத்தையும் எனக்கு எடுத்துக் காட்டினார்கள். ''எனக்கு நேர்ந்த கொடுமை, உனக்கு நேர்ந்துவிடக் கூடாது, மோகனை மணந்தால், அது போலப் பயப்படவே தேவையில்லை' என்றார்கள்!''

''அதாவது, தீ சுட்டுவிட்டது என்பதற்காகச் சமைக்காமலே சாப்பிடச் சொல்கிறார்கள்!''

கலீரென்று நகைத்தாள், காஞ்சனா!'' ரொம்பவும் 'கரெக்'டாகச் சொன்னாயடா!'' என்றவள் சற்று

யோசித்து விட்டு, ''மாமாவினால் அடைந்த வேதனை, அவருக்கு முழுக்க முழுக்க நேர்மாறாக இருப்பதாலேயே மோகனை மிகவும் உயர்வாக அத்தையை எண்ண வைத்திருக்கிறது! மோகனின் குறைகளைப் வெளிப்படுத்தாமல் - மோகனிடம் குறையிருப்பதாகவே அத்தைக்குத் தோன்றவே இல்லையே!''

''உனக்கு? உனக்குத் தோன்றுகிறதில்லையா?

சற்றுநேரம் அங்கே மவுனம் நிலவியது.

பிறகு, ''பொதுவாக, மனிதர்கள் என்றாலே, குற்றம் குறை உள்ளவர்கள்தான், நந்து! நூறு சதவீத நன்மையை, யாரிடமும் எதிர்பார்க்க முடியாது! ஆனால், குறை வேறு; தப்பு வேறு! மோகனிடம் தப்பு எதுவும் இருப்பதாக யாராலும் கூடச் சொல்ல முடியாதுதானே?...'' என்றவள், சற்று யோசித்துவிட்டு, ''பக்கத்து எஸ்டேட்காரர் அப்படி என்ன தப்பு செய்திருக்கக்கூடும்? அந்த, ஆள் வந்தாலே, இங்கே எனக்குச் சிறை வாசம் ஆகி விடுகிறது! காலில், சங்கிலி மாட்டாததுதான் குறை! மற்றபடி அத்தை என்னை அறைக்குள்ளேயே பூட்டி வைத்து விடுகிறார்கள்! அப்படி அவர் என்ன தப்புடா செய்திருப்பாரா?'' என்று நந்தனிடம் குறுகுறுப்போடு வினவினாள்.

2

சுந்தரமூர்த்தியின் தொழில் வியாபாரம், ஒரு கடையாகப் பெற்றவர் தந்ததை நாலாகப் பெருக்கி நல்லபடியாகவே நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது தான்

அவருடைய மனைவி ரஞ்சிதம் நோய்வாய்ப்பட்டாள். அப்போதைக்கு நோய் குணமானபோதும், தொடர்ந்து அவளது உடல் மிகவும் பலவீனப்பட்டுப் போயிற்று. ஊரில் என்ன நோய் வந்தாலும், அவளைப் பாதியாமல் விடுவதே இல்லை! பெரிய மருத்துவர்களை எல்லாம் கலந்து ஆலோசனை கேட்டபோது, நகரத்தின் மாசும் தூசும் இல்லாத இடம் தேடிப் போகச் சொன்னார்கள்! அதாவது, இந்த ஊரில் இனி இருக்காதே என்றார்கள்!

வயிற்றுப் பாட்டை இங்கே வைத்துக் கொண்டு குடும்பத்தை வேறே எங்கே கொண்டு செல்வது?

அவரது குழப்பத்துக்கு ஒரு விடை, அவருடைய நண்பருடைய தந்தை மூலமாய் வந்தது. சுந்தரமூர்த்தியுடைய நண்பர், மேல்படிப்புக்காக அமெரிக்கா சென்றவர், அங்கேயே 'செட்டிலாகி' விட்டிருந்தார். குன்னூர்ப் பக்கமாய் எஸ்டேட் வைத்திருந்த, அவருடைய பெற்றோர் இப்போது மகனின் அழைப்புக்கிணங்க, அங்கே போய் விட முடிவு செய்தனர். அவர்கள் பண்ணையை விற்க முடிவு செய்து, உதவிக்கு மகனுடைய நண்பனான, ஏற்கனவே பழக்கப்பட்டிருந்த சுந்தரமூர்த்தியை நாடினர்.

மனைவியின் உடல் நலம், மற்ற எதைக்காட்டிலும் முக்கியமானதாகத் தோன்றிவிட, சுந்தரமூர்த்தி, அந்த எஸ்டேட்டைத் தானே வாங்கிக் கொண்டார்! நகரத்தில் இருந்த வியாபாரத்தைக் கடைகளோடு சேர்த்து விற்று விட்டு, பணத்தில் ஒரு பகுதியைப் பழப்பண்ணை, தேயிலைத் தோட்டம் என்று வாங்கினார், மீதியை லாபகரமாக முதலீடு செய்தார், யூனிட் டிரஸ்ட், சேமநிதித்

[illegible]ங்கள் என்று, பணத்தைத் தேடத் தேவையிராமல், [illegible]ங்களும், தேயிலைச் செடிகளும் நல்லபடியாகவே [illegible]னம் தந்தன. ரஞ்சிதத்தின் விருப்பப்படி எஸ்டேட் [illegible] 'சுந்தரவனம்' என்று பெயரிட்டுப் பெருமளவு சந்தோஷமாகவே இருந்தார்கள்.

அப்போது, காஞ்சனமாலாவுக்கு ஐந்து வயது. அவள் அண்ணன் சந்திரசூடனுக்குப் பனிரெண்டு.

மாமனார் இறந்து, பார்வதி தம்பி குடும்பத்தோடு வாழ வந்து, சுமார் பத்து ஆண்டுக் காலம் முடிவடைந்திருந்தது.

எப்போதுமே, ஓரளவு பலவீனமான உடல்வாகு உள்ளவள் தான் ரஞ்சிதம். வீட்டைப் பார்த்துப் பிள்ளைகளையும் கவனிப்பது அவளுக்குச் சிரமமாகவே இருந்தது. உழைப்புக்கு அஞ்சாத நாத்தனார் வரவு, அவளுக்கு [illegible]டையதாகவே இருந்தது. இருவருக்கும் இடையே ஏற்கனவே நல்ல உறவு இருந்ததோடு, பார்வதியின் நிலைகண்டு ரஞ்சிதத்துக்கு உள்ளூரப் பரிதாபமும் உண்டு.

தம்பி குடும்பத்தின் அன்பும், ஆதரவும், தம்பியுடைய இளம் பிள்ளைகளும், பார்வதியின் நொந்த மனதுக்கு ஆறுதல் தர, அவளது துணையும், அவள் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட விதமும் ரஞ்சிதத்துக்குப் பேருதவியாக இருந்தது.

நல்ல சுற்றுச்சூழலும், ஓய்வுமாக, ரஞ்சிதத்தின் உடல் தேறி வந்தபோதுதான், அவள் மீண்டும் கருவுற்றாள்.

எவ்வளவோ மருத்துவம் பார்த்தும் அதன்பிறகு ரஞ்சிதத்தின் உடல் தேறவே இல்லை! குழந்தைக்கு இரண்டு வயதாகும் வரையும் இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த உயிர் அதன்பின் இறைவனடி சேர்ந்துவிட்டது. குழந்தையும் - நந்தகுமாரனும், தாயின் வாரிசாகவே பிறந்தான். அதிலும், கால்கள் மிகவும் வலுவற்றிருந்தன. தண்டுவடத்தில் லேசான அழுத்தம் இருக்கக்கூடும் என்றார்கள். அறுவை சிகிச்சை, மதில்மேல் பூனையாகக் குணமானாலும் ஆகலாம், அன்றி, ஒரேயடியாக இடுப்பிற்குக் கீழே செயலற்றும் போகக்கூடும் என்று அறிந்த பின், அறுவை சிகிச்சை பற்றி நினைக்கவே, பெரியவர்கள் எல்லோருக்கும் பயமாகி விட்டது. ஃபிஸியோதெரப்பியும், நல்ல ஆரோக்கியமுமே அவனை நன்றாக குணப்படுத்தி விடக்கூடும் என்ற அபிப்பிராயமும் இருக்கவே, சுந்தரமூர்த்தி அதிலே கவனம் செலுத்தினார்.

சில ஆண்டுகளிலேயே அவருக்கு நம்பிக்கை விட்டுப் போயிற்றுதான். ஆயினும், அவ்வளவு நாளில் நெருங்கிய நண்பராகி விட்ட டாக்டர் குணாளன் கொடுத்த உற்சாகத்தினாலேயே நந்தகுமாரனின் வைத்தியம் தொடர்ந்து நடந்தது. அத்தனை ஆண்டு பட்ட பாட்டுக்கு, குணாளன் எதிர்பார்த்தது போலவே, நந்தனின் 'டீன் ஏஜ்' தொடங்கியபின், சிறிது சிறிதாக முன்னேற்றமும் ஏற்படத் தொடங்கியது.

சுந்தரமூர்த்தி குடும்பத்தோடு நெருங்கிப் பழகுகிறவர் அல்ல. அதிலும், மனைவி இறந்தபின், பெரும்பாலும் தனிமை விரும்பியாகத்தான் இருந்தார். வீட்டிற்கோ,

[illegible]களுக்கோ, எது தேவை என்றாலும் கஞ்சத்தனப் [illegible] வேண்டியது செய்து விடுவார். ஆனால், ஒட்ட [illegible] கதைபேசிச் சிரித்து... அதற்கெல்லாம், அவனை [illegible]ர்க்க முடியாது.

பார்வதி, பெரும்பாலும் சமையல் அறையில் [illegible]தைக் கழிக்கிறவள், தாயில்லாக் குழந்தைகள் [illegible]தால், பெற்றவளின் பொறுப்பை ஏற்று, பிள்ளைக [illegible] உணவு, உடை, நன்னடத்தை முதலியவற்றைத் [illegible] ஆனவரை கவனித்துக் கொண்டாள்!

மூத்தவன் சந்திரசூடனுக்கு முதலிலிருந்தே இந்த [illegible]வாசம் பிடித்தது இல்லை. நகரத்தில் நண்பர்கள் [illegible]கெட் டீம், வீடியோ கேம் என்று மகிழ்ச்சியோடு இருந்தவனுக்கு, இங்கே சிறையில் அடைத்துவிட்ட [illegible] உணர்ந்தான். கல்லூரிப் படிப்புக்காக வெளியூர் சென்றவன், லீவுக்குக் கூட லேசில் வீடு வரமாட்டான் அவனை வீட்டோடு இணைத்திருந்த பெரும் கயிறு தாய்ப்பாசம்! அது அறுந்தபின்னர் அவனுக்கு சுந்தரவ [illegible] வெறுத்துவிட்டது எனலாம்.

அதற்காகத் தங்கை, தம்பியிடம் அவனுக்குப் பாசமே இல்லை என்று சொல்ல முடியாது! ஆனால் அவனை அங்கேயே பிடித்து வைக்கும் அளவுக்கு அந்தப்பாசத்திற்கு வலு இல்லை!

மேற்படிப்பு முடியும் வரை, வந்து போய்க் கொண்டு இருந்தவன், படிப்பு முடியவும், வடக்கே, தொழில் நகரம் ஒன்றில் வேலை தேடிக் கொண்டு சென்றுவிட்டான் நாலைந்து மாதங்களுக்கு ஒருதரம், அவனது சொந்த

லம் தெரிவித்தும், இங்குள்ளோர் நலம் விசாரித்தும், அவனிடமிருந்து நாலு வரிக்கடிதம் ஒன்று வரும். அதற்குப் பதிலாக காஞ்சனமாலா எழுதும் நாலுபக்கக் கடிதம் வந்ததா, வரவில்லையா என்பது பற்றிய ஒரு குறிப்பு கூடத் திரும்ப வராது. மீண்டும், நாலைந்து மாதம் சென்றபிறகு, அடுத்த நாலு வரி வரும்!.

ஆனால், காஞ்சனமாலைக்கும், நந்தகுமாரனுக்கும் இடையே நெருங்கிய பிணைப்பு இருந்தது. அவள் கொடுத்த உற்சாகத்தின் காரணமாகத்தான், ஃபிசியோதெரப்பியை நந்தகுமாரன் விடாமல் தொடர்ந்தான் எனலாம்! அவளது தூண்டுதலினாலேயே, வலி கருதி விட்டு விடாமல் பயிற்சிகளையும் சோர்வின்றிச் செய்தான்.

காஞ்சனா, இயற்கையாகவே, பார்க்கப் பளிச்சென்று இருப்பாள். இதமான தட்பவெப்பமும், மாசற்ற சுற்றுச்சூழலும், அவளை மேலும் அழகுபடுத்தின. தந்தைக்கு நல்ல வசதியும் இருந்ததால் அவளைப் பெண் கேட்டுப் பலர் வந்ததில் அதிசயம் இல்லை.

இவர்களில் யாருக்காவது அப்பா தலையாட்டி விடுவாரோ என்று காஞ்சனைக்குப் பயம்தான்! அவள் திருமணமாகிப் போய்விட்டால், பிறகு நந்தனின் கதி என்ன? வைத்தியம் எல்லாம் நடக்கத்தான் செய்யும் என்றாலும், அவனது தேவை, அதுமட்டும் அல்லவே?

அவனைக் கவனியாத பாவனையிலேயே கண்காணித்து, அலுப்படையும்போது ஊக்கப்படுத்தி, களைப்படையும்போது உட்கார்ந்து பேசி ஓய்வெடுக்கச் செய்து... இதெல்லாம் யார் செய்வார்கள்?

அதுவும், இதையெல்லாம் செய்கிறோம் என்று காட்டிக் கொள்ளாமலே அவனுக்குச் செய்ய வேண்டும். உதாரணமாக, பயிற்சிகளைச் செய்து களைப்படையும் போது 'போதும்! உட்கார்ந்து ஓய்வெடு' என்றால் நந்தகுமாரன் முகம் திருப்பிக் கொள்வான். அதைவிட்டு, 'வா நந்தா! கொஞ்ச நேரம் 'ஸ்க்ராபிள்' விளையாடுவோமாடா? அகராதியில் புதிதாக நிறைய வார்த்தை படித்தேன். பயன்படுத்திப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது என்றோ, 'தம்பி, ஓர் ஆட்டம் செஸ் விளையாடுவோமா? பத்திரிகையில் ஒரு உத்தி பார்த்தேன்... அதன் படி விளையாடி உன்னை ஜயிக்கலாம் என்று ஓர் ஆசை...' என்றோதான் அவனைத் திசைதிருப்ப வேண்டும்! இது வேறு யாருக்குத் தெரியும்?

எடுத்துச் சொன்னால் அப்பா ஏற்றுக் கொள்வாரா? முதலில், அவரிடம் சொல்வது எப்படி? அதுவும், அவளது திருமணம் விஷயம் பற்றி? கூடச்சேர்ந்து, சிரித்துப் பேசுகிறவர் என்றாலாவது, கொஞ்சம் தைரியமாக ஏதாவது சொல்லலாம்! ஆனால்...

பதினெட்டு வயதில், இப்படியெல்லாம் யோசித்துக் காஞ்சனமாலா தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அந்தத் தவிப்புக்கே அவசியமற்றுப் போயிற்று. 'என் மகள் சிறுபெண்! அவளது திருமணம் பற்றி இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் கழித்துப் பார்க்கலாம்!' என்று சுந்தரமூர்த்தி ஒரேயடியாய் சொல்லிவிட்டார்.

பார்வதிக்கு அதில் வருத்தம்தான். குணமும் தனமுமாய் நல்ல நல்ல மாப்பிள்ளைகள் வரும்போது கப்

பென்று பிடித்துக் கொள்ள வேண்டாமா? தம்பி இப்படி விட்டேற்றியாய் இருக்கிறானே என்று குறைபட்டாள்.

அதற்குப் பதிலாக, ''அக்கா, காஞ்சியின் லட்சணத்துக்கு, எப்போது வேண்டுமானாலும் நல்ல மாப்பிள்ளையைக் கொண்டு வரலாம்! ஆனால் இப்போது அவள் தம்பிக்கு, அவளது ஆதரவு ரொம்பவும் தேவைப்படுகிறது! நந்துவின் நிலையில், முன்னேற்றம் காணத் தொடங்கி இருப்பதாகக் குணா சொன்னார். இந்தச் சமயத்தில், அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து அனுப்பினோம் என்றால், அப்புறம் நந்தகுமாரன் நிரந்தர நோயாளியாகிப் போவான்! அதனால்தான், அவள் திருமணத்தைக் கொஞ்சகாலம் - ஓர் இரண்டு மூன்று ஆண்டு காலம், தள்ளிப் போடலாம் என்று முடிவு செய்தேன், இரண்டு மூன்று ஆண்டு கழிந்தபிறகும் கூட, இன்றைய நிலையில், அவள், சின்னப்பிள்ளைதான், அக்கா!'' என்று சுந்தரமூர்த்தி கூறிய போதுதான், ஒதுங்கியிருப்பது போலக் காணப்பட்டாலும், தந்தை வீட்டில் முருகவனத்தையும் வைத்திருக்கிறார் என்பதைக் காஞ்சனமாலை உணர்ந்தாள்.

இதே உணர்வு இன்னொரு தரமும் அவளுக்கு உண்டாயிற்று. குதிரை ஒன்று மிரண்டு ஓடிவர, வழியில் நின்ற குழந்தையைச் சுந்தரமூர்த்தி காப்பாற்ற முயன்றார். குழந்தை பிழைத்துவிட்டது. ஆனால், அவரது நெற்றிப் பொட்டில் குதிரை உதைத்துவிட்டது.

அவர் இறந்த பதினாறாம் நாள், அவரது உயிலைப் படித்தபோதும், தந்தையின் அன்பையும், கவனத்தையும் காஞ்சனை அறிய முடிந்தது.

[illegible] தோட்டத்தையும் வீட்டோடு கூடிய [illegible]யையும் இரு மகன்களுக்கும் கொடுத்த [illegible]ான விதங்களில் பத்திரப்படுத்தியிருந்த [illegible] ரூபாய்களையும், மகளுக்கு உரிமையாக்கியி[illegible] அந்தப் பணத்தையும் இருபத்தைந்து வயது [illegible] பிறகே அவள் கையாள முடியும்! அல்லது [illegible] ஆறு மாதங்களுக்கு அப்புறம் எடுத்துக் [illegible] 'டெப்பாசிட்' செய்த பணத்தின் வருமா[illegible] அவளது கைச்செலவுக்கு! பார்வதிக்கும் அப்படி [illegible] அவளது செலவுக்குத் தாராளமாகப் பணம் [illegible] ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அன்னையின் நகைக[illegible] காஞ்சனைக்கே!

சுந்தரமூர்த்தி, அவரது உடைமைகளைப் பங்கிட்டி[illegible] விதம், காஞ்சனமாலைக்குப் பெருவியப்பையும், [illegible] மிகுந்த மரியாதையையும் உண்டு பண்ணியது. [illegible]ணை, தேயிலைத் தோட்டம் போன்ற அசை[illegible] பொருட்களை அவர் தன் மகன்களுக்கு அளித்தி[illegible]. திருமணமாகி, வேறு வீடு செல்லும் மகளுக்கு[illegible] பங்கு கொடுத்தால், வீணான தகராறுகளுக்கு[illegible]ாகும் என்று எண்ணினார் போலும்! அதே சமயம் [illegible]மதிப்பில், மகளுக்கும் சற்றும் குறையாமல் [illegible]த்திருந்தார். பெண் என்பதால் நகைகள்! கூடவே [illegible]ற்ற வருமானம்! மணமாகி வேறொரு குடும்ப[illegible] அமைந்தாலும், அவள் கையில் தனியாகப் பணம் வரும் [illegible]ரும், அடுத்தவரிடம் - அது கணவனே என்றாலு[illegible] [illegible]யேந்த நேராத நிலை அவளுக்குச் சுதந்திரத்தை [illegible] அளித்து, தன்னம்பிக்கையையும் வளர்க்க கூடியது அ[illegible] [illegible]?

ஒரு தாயின் நிலையில் இருந்து குடும்பத்தை நடத்தி வரும் தமக்கையையும் அவர் சும்மா விட்டுவிடவில்லை! பார்வதியின் சொந்த நிலங்களின் மூலம் வரும் குத்தகைப் பணம், ஒரு வருமானம் அவளுக்கு இருந்தபோதும், தன் நன்றியையும், உடன்பிறந்தவளிடம் பிரியத்தையும் காட்டும் விதமாக, அவளுக்கும் கணிசமான வருமானம் வர ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ஆண்டுதோறும் வரும் குத்தகைப் பணத்தையும், அவள் பேரிலேயே முதலீடும் செய்திருந்தார்.

இந்தப் பண்ணை வாங்கிய போதிலிருந்து, உடனிருந்த வேலையாட்களுக்கும், கணிசமான தொகையை வைப்புநிதியில் போட்டு வைத்திருந்தார். அவர்களது இயலாத காலத்தில், அதிலிருந்து வரும்படிக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்!

நின்று, இரண்டு வார்த்தை கலகலப்பாகப் பேசி அறியாத தந்தை, இவ்வளவு யோசித்து, ஒவ்வொருவர் தேவைக்கும் ஏற்றவாறு எழுதி வைத்திருந்தது, காஞ்சனைக்கு எண்ணும்போதெல்லாம் ஆச்சரியம்தான். கூடவே, இந்தத் தந்தையிடம், இன்னும் கொஞ்சம் நெருங்கிப் பழகாமல் போனோமே என்று வருத்தமும் தான்.

கடைசியாகக் 'காரியம்' எல்லாம் முடிந்து, மேலும் சில நாட்கள் சென்றபின், உன் தந்தை நம் திருமணத்துக்கு ஒப்புதல் தந்திருந்தார்! என்று சொல்லிக் கொண்டு மோகன் வந்து நின்றான்.

காஞ்சனமாலைக்கு அதை நம்பவும் முடியவில்லை, நம்பாதிருக்கவும் முடியவில்லை.

அப்படித் தகப்பனார் அவனிடம் ஒத்துக் கொண் ...ருந்தால் வீட்டில் யாரிடமுமே, எதுவுமே சொல்லவி... ...யே என்று யோசித்தாள். ஆனால், இருக்குமே ...ன்று தோன்றியது.

சுந்தரமூர்த்தியின் மறைவு, திடுமென நிகழ்ந்தது!

எனவே, யாரிடம், எது சொல்ல நினைத்திருந்த... ...ம், அதைச்சொல்ல அவருக்கு வாய்ப்பு இல்லை!

அத்தோடு, மோகன் பொய் சொல்பவன் இல்லை... ...பொய், சூது, வாது, களவு... எந்தவிதமான குற்றங்களே... ...டும், அவனை இணைத்துப் பார்க்கவே முடியாது! கெட்... ...ழக்கங்களோடும்தான். போதை, குடி... சிகரட் கூட ...கிடையாது! விட்டால், இந்தத் தப்புகளைப் பற்றி மி... நீண்டதொரு சொற்பொழிவே ஆற்றி விடுவான். பொ... ...யைப் பற்றியும்தான்.

அவன் பொய் சொல்கிறவன் அல்ல என்பதால் ...தந்தை என்னென்ன காரணங்களுக்காக, அவனுக்கு ...தன்னைத் திருமணம் முடிக்க அவர் நினைத்திருப்பா... என்று காஞ்சனை யோசித்தாள்.

முக்கியமான ஒரு காரணம், அவனது ஒழுக்கமா... இருக்க வேண்டும் என்று அவள் எண்ணினாள். கூடப்... ...றந்த சகோதரியின் விஷயத்தில் பட்ட சூடு மறக்குமா... எனவே, மகளின் திருமணத்தில், மணமகனின் ஒழுக்க... ஒன்றையே அவர் மிக முக்கிய அளவுகோலாகக் கொண்... ...டிருக்கலாம்!

இரண்டாவது, அத்தை பார்வதி அடிக்கடி சொல்கி... மாதிரி, பிக்கல் பிடுங்கல் இல்லை. பெற்றவளைத் தவி...

வேறு பெரிய சொந்தபந்தம், அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் என்று ஏதும் இல்லை! ஓரளவு நல்ல சொத்து உடையவனே! தேயிலைத் தோட்டங்கள் இருந்தன. அத்தோடு சற்று அருகிலும் இருந்தான்.

அருகில் என்றால், இந்த அடுத்த வீட்டுக்காரனைப் போல அல்ல! சுமார், முப்பது கிலோ மீட்டர் தொலைவில் மோகன் வீடு இருந்தது. காரில் கிளம்பினால், இந்த மலைப்பாங்கான சாலைகளில் ஏறி இறங்கி வருவது என்றால் கூட, மிஞ்சிமிஞ்சி ஒன்றரை மணிநேரம் ஆகக் கூடும்!

இந்த அருகாமை, அப்பாவின் முடிவுக்கு, ஒரு முக்கிய காரணமாக இருக்கக்கூடுமோ் என்ற ஒரு சந்தேகம் காஞ்சனைக்கு.

தந்தை எதிர்பார்த்தது போல, நந்தகுமாரனுக்கு, இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் முழுமையாகக் குணமாகி விடவில்லை. ஆனால், அதற்காகக் காஞ்சனைக்குக் கல்யாணம் பண்ணாமலே வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? ஒருவேளை, இப்படி அருகில் இருந்தால், மகள் அடிக்கடி வந்து, மகனைக் கவனித்துக் கொள்ளக்கூடும் என்று, இந்த இணைப்புக்கு அவர் ஒப்பி இருக்கக்கூடுமோ?

ஆனால், தன்னிடமோ, அத்தையிடமோ, தந்தை எதுவும் சொல்லாத நிலையில், மோகனின் சொல்லை மட்டும் ஒப்பித் திருமணம் செய்து கொள்ளக் காஞ்சனமாலைக்கு அவ்வளவாக விருப்பம் இல்லைதான்! ஆனால், பார்வதியின் தூண்டுதலும் மற்றும் தந்தையின் ஒப்புதலுக்

[illegible] அவள் கண்டுபிடித்த காரணங்களுக்காக, [illegible] மறுக்கவும் அவளுக்கு முடியவில்லை.

[illegible]யின் மறைவுக்கு என்று வந்த சந்திரசூடனும், [illegible]த்தில் அவளுக்கு எந்த உதவியும் செய்ய [illegible] இருபத்தோரு வயதில், அவளுக்கு நல்லது எது [illegible] அவளுக்கே தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று [illegible]போய் விட்டான்!

[illegible] இறந்து ஓர் ஆண்டேனும் ஆகவேண்டும்! [illegible] திருமணம் பற்றி நான் எண்ணிப்பார்க்கவே [illegible] கொஞ்ச நாள் ஆகட்டும். பிறகு பார்க்கலாம்!'' [illegible] அப்போதைக்குத் திருமண விஷயத்தை ஓர் [illegible] தள்ளிப்போட்டாள்.

அந்த ஓர் ஆண்டு காலம், தம்பியுடன் கூடவே [illegible] கவனித்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா? அந்த ஓர் [illegible] அவனுக்கு நன்றாகக் குணமாகியும் விடலாம்!

ஓர் ஆண்டா?'' என்று சற்றுத் திகைத்தபோதும், [illegible] உடனேயே சமாளித்துக் கொண்டான். ''மனித [illegible] உரிய வாழ்நாள் நூறு ஆண்டுக் காலம். தகுந்த [illegible] ஆரோக்கியம் பேணாமல் மக்கள் தங்கள் [illegible]நாளைக் குறுக்கிக் கொள்கிறார்கள். தினமும் காலை [illegible] நடைப் பயிற்சியோடு, சமச்சீரான அளவில், [illegible]டன், கார்போஹைடிரேட், கொழுப்பு, வைட்ட[illegible] எல்லாம் உள்ள உணவை, சரியான அளவில், [illegible]ண்டு வந்தால், மனிதன் தாராளமாக அந்த நூறு [illegible] வரையும் வாழலாம்! அப்படி வாழவேண்டும் [illegible]தான் நான் முடிவு செய்திருக்கிறேன். நீயும் அதே [illegible]

போல வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும், காஞ்சன
மாலா! இதோ, தட்டில் எனக்குச் சிற்றுண்டியாகக் கொண
டுவந்து வைத்திருக்கிறதே! இந்த வடையைப் பார்! இந்
எண்ணையில் பொரித்து எடுத்து வைத்திருக்கிறது! அப்ப
டியானால், இந்த வடையில் கொழுப்புச் சத்து அதிக
இருக்கும். அதனால், வடை, சமோசா போன்ற எண்ணெ
யில் பொரித்த பதார்த்தங்களை எல்லாம் நீயும் சாப்பிடக்
கூடாது! அப்படியானால்தான் நீயும் நூறு ஆண்டு வாழ
முடியும்! அப்படி நாம் வாழப்போகும் நூறு ஆண்டுக
ளில், இந்த ஓர் ஆண்டு ரொம்பச் சின்னத் துளி மாதிரி
தான். வெறும் ஒரே ஒரு சதவீதம் மட்டும்தான். சதவீதம்
என்றால் தெரியும் அல்லவா? நூற்றுக்கு...'' என்று
மோகன் சதவீதம் பற்றி விளக்க முனைந்தபோது, காஞ்ச
னமாலா அவசரமாகக் குறுக்கிட்டாள்.

''அதுதான் பள்ளிப்பாடத்தில், கணக்கு வகுப்பில்
உச்சந்தலையில் ஆணி அறைந்த மாதிரியாய், மண்டை
யில் உருவேற்றி விடுகிறார்களே, மோகன், சதவீதம்
பற்றி எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்! நீங்கள் வேறே
ஏதோ சொல்ல வந்தீர்களே!'' என்று நினைவூட்டினாள்.

''வேறு... ஆமாம்! நூறு ஆண்டு வாழ்நாளில், ஓர்
ஆண்டு வெறும் ஒரு சதவீதம் மட்டும்தான். அதனால்
மேலும் ஓர் ஆண்டு காத்திருப்பதில்' எனக்கு ஒரு
வருத்தமும் இல்லை! நீ மட்டும், திருமணம் பற்றி நன்றாக
யோசித்து ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வா! என்னைக் கேட்
டால், நீ இதுவரை, உன் திருமணத்தைப் பற்றி எண்ணிப்
பாராமல் இருந்தது, பெரும் தவறு என்றுதான் சொல்

திருமணம் என்பது என்ன? மனிதவாழ்வின்
மான மிகமிக முக்கியமான ஒரு திருப்பம்!
த்தின்போது யாரோடு நம்மை இணைத்துக்
கிறோமோ அவரோடு, வாழ்நாள் பூராவும் - இந்த
வாழ்க்கைக்காலம் முழுவதும் வாழ்ந்தாக
டும்! அதனால் திருமணம் பற்றி எல்லோரும்
க யோசித்து முடிவு எடுக்க வேண்டும்! இல்லாவிட்
வாழ்வே நாசமாகி விடும்! அப்படி நாசமாக
து தப்பு! அதனால்...''

''அதனால்தான், யோசிப்பதற்கு நிறைய அவகாசம்
கிறேன், மோகன்!'' என்றாள் காஞ்சனை, மீண்டும்
ட்டு!

''ரொம்ப சரி! ரொம்ப சரி! நான்கூட, முதலில்
னைத் திருமணம் செய்ய முடிவு எடுக்குமுன் ரொம்ப
யோசித்தேன். இவள் நம் வீட்டுக்குத் தகுந்தவளா?
விடம் பணிந்து நடப்பாளா? எதிர்காலத்தில் பிறக்
போகும் என் குழந்தைகளை நல்லபடியாக வளர்ப்
என்று ரொம்ப ரொம்ப யோசித்தேன். பிறகு,
இருந்தாலும் நம்மைவிட ஆறு வயது சின்னப்
தானே, நமக்குத் தேவைப்பட்டபடி, மாற்றி விட
என்று எண்ணித்தான், உன் தந்தையிடம் வந்து
கேட்டேன்!'' என்று 'விம்' போட்டு விளக்காத
றையாய்த் தெளிவுபடுத்தினான் அவன்.

மாற்றுவதா?

இதற்கு என்ன சொல்வது என்று புரியாமல், காஞ்ச
மாலை வாயடைத்து நிற்கும்போதே, மணிக்கட்டைத்

திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு மோகன் எழுந்தான்! ''அடடா! நான் கிளம்ப நினைத்திருந்த நேரத்தைவிட ஐந்து நிமிடம் அதிகம் ஆகிவிட்டது! உன் அழகான முகத்தைப் பார்த்துப் பேசும்போது, எனக்கு நேரம் மறந்து போகிறது! இதனால், நான் அடுத்துச் செல்லவேண்டிய இடத்துக்கு ஐந்துநிமிடம் தாமதமாகப் போகும்படி ஆகிவிடக்கூடும்! அது தப்பு! நேரம் தவறாமையை மனிதர்கள் எல்லோரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்....''

''அப்படியானால் பேச்சை நிறுத்திவிட்டுக் கிளம்புங்கள், மோகன்! சற்று வேகமாகச் சென்றால், இந்தத் தாமதத்தைச் சரி பண்ணிவிடலாமே?'' என்று யோசனை சொன்னாள் காஞ்சனா!

''வெரிகுட்!'' என்று மகிழ்ச்சியோடு புன்னகை செய்தான் அவன் ''எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமாய் யோசனை சொல்கிறாய், பார்!''

''பொன்மலர் நாற்றமுடைத்து!'' என்பது போல, உன் அழகோடு சேர்ந்த இந்தப் புத்திசாலித்தனம்தான் என் மனதைக் கொள்ளை கொண்டு விட்டது! 'பொன் மலர் நாற்றமுடைத்து' என்பது யார் சொன்னது தெரியுமா... இல்லை. அதுபற்றி இன்னொரு நாள் சொல்கிறேன்! இப்போது போய் வருகிறேன்'' என்று அவன் விடைபெற்றுச் சென்றபின், 'அப்பாடி'. என்று மூச்சுவிட்டாள் காஞ்சனமாலை.

''என்னக்கா, முகம் மூன்றாம் பேஸ்து அடித்தமாதிரி - சரியாகச் சொல்லப்போனால் இஞ்சிதின்ற குரங்கு மாதிரி இருக்கிறதே! என்ன யோசனை?'' என்று நந்தகுமாரன் கேட்கவும் காஞ்சனை உள்ளூரத் திகைத்தாள்.

[illegible]னைத்துக் கொண்டிருந்ததைச் சொன்னால், ''பார்! [illegible] அந்த ஆள் சங்காத்தமே வேண்டாம்'' என்பான், [illegible] கூடவே, மோகனைப் பற்றி நினைக்கும் போது [illegible] முகம் ஏன், சகிக்க மாட்டாமல் போக வேண்டும் [illegible] குழப்பம் வேறு.

அதைப்பற்றித் தொடர்ந்து நினைக்கவோ, பேசவோ [illegible]. அவசரமாய் யோசித்து, ''பக்கத்துப் பண்[illegible]காரர் என்ன தப்புப் பண்ணியிருப்பார் என்று [illegible]தேன்'' என்று பழைய கேள்வியை நினைவுக்குக் [illegible]ந்து, அதையே காஞ்சனா திரும்பக் கேட்டாள்!

''ஓ! அதுவா? அவர் என்ன பண்ணினார் என்று [illegible]த் தெரியும், அக்கா!'' என்று ஒரு பெரிய மர்மக் [illegible] கூறுகிறவன் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு [illegible]ான் தம்பி.

''என்னடா? சொல்லு! சொல்லு!'' என்று ஆவலு[illegible] கேட்டாள் தமக்கை!

3

பக்கத்து வீட்டு மகாமனிதனின் பிரதாபத்தைக் [illegible]க் காஞ்சனமாலா மிகவும் ஆவலோடு இருந்தாள். [illegible]துவாக, ஒன்றிரண்டு ஒளி விளக்குகளுடனும், சாத்[illegible] ஜன்னல்களுடனும், அந்த மாளிகை, பெரும்பாலும் [illegible]டுதான் கிடக்கும். 'அவுட் ஹவுசி'ல் வசித்தபடி, [illegible] வீட்டைக் கவனித்துக் கொள்ளும் ராமனும், சக்தி[illegible] காஞ்சனமாலைக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்டவர்கள்

தான். இங்கே வீட்டில் பூக்கிண்ணங்களில் வைக்க, அந்த வீட்டில் உள்ள, அபூர்வ வகை ரோஜாக்கள், ஆர்க்கிட், லேடீஸ் லேஸ் என்று எல்லா வகைப் பூக்களையும் காஞ்சனையின் விருப்பம் போலப் பறித்துக் கொண்டு விட்டுவிடுவார்கள்.

அந்த வீட்டு முதலாளி வருகிறான் என்றால் இரண்டு நாட்கள் முன்னதாகவே எச்சரித்து விடுவார்கள். ''அய்யா வாராருங்கோ அம்மிணி! இந்தப்பக்கம் எட்டிக் கூடப் பாராதீங்கோ!'' என்று அவளிடம் மட்டுமின்றி, பார்வதி மற்றும் இங்குள்ள வேலையாட்களிடமும் கவனப்படுத்தி விடுவார்கள்.

அவ்வளவுதான்! அந்தப் பக்கத்து வீட்டுக்கார விடலன், வருகிறானோ இல்லையோ? காஞ்சனையின் வீட்டுச் சிறைவாசம் தொடங்கிவிடும். ஜன்னலைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு, அந்த வீட்டுப் பக்கம் எட்டிப் பார்க்கக் கூடப் பார்வதி விடமாட்டாள்!

இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்கள் ஒரு தரம், ஒரு வாரம் கூட இருந்தார்கள் - பக்கத்து வீட்டில் உரத்த குரல்களில் பேச்சு, சிரிப்பு, கூடவே ஏதாவது புதிய பாடல்கள் என்று அமளிப்படும். அந்தச் சத்தம் இருக்கும் வரை, காஞ்சனையை அறையை விட்டு வெளியே செல்லப் பார்வதி அனுமதிக்கவே மாட்டாள். மீண்டும் கார்கள் எல்லாம் கிளம்பிச் சென்று, பழைய மயான அமைதி அந்த வீட்டில் நிலவத் தொடங்கிய பிறகுதான் காஞ்சனையின் சிறைவாசம் முடிவுறும்!

''அப்படி அந்த ஆள் என்ன, தசகண்ட ராவணனா? அல்லது நான்தான் சீதையா அவன் தூக்கிப் போய்விட? ... என்ன பயம், அத்தை?'' என்று காஞ்சனை ...னாலும் ஒரு பயனும் இராது! எப்போதும் ...களுக்கு விட்டுக் கொடுத்துவிடும் பார்வதி, இதில் ...ம் சற்றும் இளகவே மாட்டாள்.

அவ்வப்போது அவளை அசோகவனத்துச் சீதை ... அது, அவள் வீட்டிலேயே என்றாலும் சிறை, ...தானே? - அந்த ராவணன், அப்படி என்ன ...திருப்பான்?

கேட்டால், யாரிடமும் சரியான பதில் இராது!

பொதுவாக, வேலையாட்களிடம் காஞ்சனா, வம்பு பேசிக்கொண்டு இருப்பதில்லை! அது, ஒருதரம் கெட்ட செயல் என்பது அவளது கருத்து. அதிலும் இளம்பெண்ணாக இருந்து கொண்டு அன்னிய ஆண்மகனைப் பற்றி ஆவலோடு விசாரிப்பது என்றால், எண்ணிப்பார்க்க அவளுக்கே அருவெறுப்பாய் இருந்தது. பார்வதியைக் கேட்டால் ''பெண்கள் விஷயத்தில் அவன் ரொம்ப மோசமானவனாம். துஷ்டனைக் கண்டால் தூர விலகு என்பது போல, ஒதுங்கிப் போய் விடுவது நமக்கு நிம்மதி! அத்தோடு விடும்மா!'' என்றுவிடுவாள்.

சிலபல மாதங்களுக்கு ஒருமுறை அவன் வருவதும் விருந்து, கேளிக்கை என்று அவன் வீடு அமர்க்களப்படுவதும், வந்ததுபோலவே அவன் திரும்பிப் போய்விடுவதும், அவளது சிறைவாசமும்... அவளுள், அறிந்து கொள்ளும் பேரார்வத்தை எழுப்பியிருந்தன.

ஆனால், அந்த ஆர்வம் தணியத்தான், அன்றுவரை வாய்ப்பில்லாமலே போய்க் கொண்டிருந்தது.

இன்று, தம்பி, தனக்குத் தெரியும் என்றதும், ஆவ லோடு கதை கேட்டாள் அவள்.

ஆனால், நந்தகுமாரனும், அதை லேசில், அவளி டம் சொல்லி விடவில்லை.

'பெண்களிடம் - அதுவும் குடும்பத்துப் பெண்கள் டம் இந்த மாதிரி விஷயம் எல்லாம் சொல்லக்கூடாது நீ அறியாப்பெண்; இதுபோலெல்லாம் நடக்கிறது என்று தெரிந்தாலே உன் பால் மனம் கெட்டுவிடும், என்றெல் லாம் காஞ்சனைக்கு நன்றாகக் கடுப்பேற்றிவிட்டுத்தான் விவரம் சொன்னான்! அதாவது, அவன் அறிந்த விவ ரத்தை!

''அக்கா, நம் பக்கத்து வீட்டு ஆள், இருபது வயதிலேயே ஒரு பெண்ணை இழுத்துக் கொண்டு கிளம்பி விட்டாராம்!''

''இருபது வயதிலேயா?!'' என்று விழிகளை விரித் தாள் தமக்கை! சற்று யோசித்துவிட்டு, ''இருபது என்பது ஓர் ஆண்பிள்ளைக்குக் கொஞ்சம் சின்ன வயதுதான்! ஆனால், அந்தப் பெண்ணும் சம்மதித்தால் அதில் என்ன தப்பு?'' என்று கேட்டாள்! ''ஒருவேளை, மைனர் பெண் ணாக இருந்திருப்பாளோ? தன் இருபதுக்குச் சரியாக, ஒரு பதினைந்து வயதுப் பெண்ணை இழுத்துக் கொண்டு போறாராக்கும்! போலீஸ் பிடித்து, கையில் விலங்கு மாட்டி இழுத்து வந்தார்களாமா? எத்தனை வருடம் கம்பி எண்ணினாராம்?''

''எண்பது ஆண்டு!' என்றான் நந்தகுமாரன் ஏளன மாக!

... சே! எப்படியடா முடியும்? அத்தோடு ... சும்மா லூட்டி அடிக்கிறாரே!''

... என்னவாம்? ஒன்று சொன்னால், அபை... கேட்க வேண்டும்! சொல்லி முடிக்குமுன் ... கதைகட்டிக் கொண்டே போகிறாயே! இதற்கு ... சொல்லமாட்டேன்! போ!'' என்று முறுக்கிக் ...ான் தம்பி.

...சோ! இல்லைடா! இனிமேல் நீ சொல்லி ... வரை நான் வாயே திறக்கவில்லை! சரிதானா? ... சொல்லுடா, தம்பி! என்ன?'' என்று கையால் ...த்தி, சாதுபோலப் பார்த்தாள் தமக்கை.

...பை அடக்கிக் கொண்டு, ''அவள் ஒன்றும் ... பெண் அல்லவாம்! இருவருக்குமே, கிட்டத்தட்ட ...துதானாம்! நம் கதாநாயகன், அவளை இழுத்துக் ...டு கிளம்பினாரே தவிர, ஓடவில்லையாம்! அது ... ஓட முடியவில்லையாம்! கண்டுபிடித்து விட்டார்க ... கண்டுபிடித்துக் கூட்டிவந்தால்...'' என்று நிறுத்தி ... நந்தகுமாரன்.

...யைப் பொத்தி கையை எடாமலேயே, அப்புறம் ... என்று அடுத்த கையால் சைகையைக் காட்டிக் ...ாள் காஞ்சனை. ஒப்புக் கொண்டபடி வாயைத் ...வில்லையாம்!

...த்தமாய்ச் சிரித்துவிட்டு, ''இந்த இடத்தில் ...யை நிறுத்திவிட்டால், என்னக்கா பண்ணுவாய்?'' ... கேட்டான் அவன்.

காஞ்சனா கெஞ்சுதலாக நோக்கவும், உடனே இளகி, ''நம் ஹீரோவுடைய அப்பா பக்கா பெரிய மனிதராம். எப்போது, இந்த அளவுக்கு வந்துவிட்டதோ, அந்தப் பெண்ணையே கல்யாணம் செய்து கொண்டு, இனி மேலாவது நல்லபடியாக இரு என்றுதான் சொன்னா ராம். ஆனால் நம்ம ஆள்தான், அந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ள மறுத்து விட்டாராம்!'' என்று விவரித்தான்.

''வாட்!'' என்று தன்னைமீறி அதிர்ந்தவள், ''சாரி டா!'' என்றுரைத்து மீண்டும் வாயைப் பொத்திக் கொண் டாள். பொத்திய கையின் மறைவிலிருந்து, ''அப்புறம்?'' என்ற குரல் மட்டும் வந்தது.

''அப்புறம் என்ன? போலீசுக்குப் போவேன் என்று, அந்தக் குடும்பம் ஒரே தகராறாம். ஏதோ பெரும் பணம் கொடுத்து, சமாளித்து அனுப்பினாராம், பெரியவர். ஆனால் ரொம்பவும் தலையிறக்கம் ஆகிவிட்டதாம்! அதனால், அந்தப் பக்கமே இருக்கக்கூடாது என்று நம்மாளை அவர் தாத்தா வழிப் பங்கைக் கொடுத்து வீட்டை விட்டு விரட்டி விட்டார்களாம்! அந்தப் பங்கில் தலைவருக்கு வந்ததுதான் இந்தப் பண்ணையாம்! வீட் டைவிட்டு விரட்டியபிறகும், ஆள், திருந்தவில்லையாம்! அவ்வப்போது புதிதுபுதிதாக ஒருத்தியோடு வந்து போவாராம்! இப்போது புரிகிறதா, அத்தை உன்னைச் சிறை வைப்பதின் மர்மம்?''

''என்ன பெரிய மர்மம்? எவளோ ஒருத்தி மடத்தன மாக நடந்தாள் என்றால், அதற்கு என்னை அடைத்து வைப்பது எப்படி நியாயமாகும்?''

''மக்கு மக்கு! அத்தைக்குப் பயம் நம்ம ஆளிடம் தான். இருபது வயதிலேயே ஒரு பெண்ணை மயக்கி, வீட்டை விட்டுக் கிளப்புகிற திறமை இருந்ததோடு, அத்தனைபேர் சொல்லியும், அவளை மணந்து கொள்ளா மல் கைவிடுகிற துணிச்சலும் இருந்திருக்கிறதே! அதன்பி றகு, இவ்வளவு காலத்தில், அந்தத் திறமையை எவ்வ ளவு வளர்த்து வைத்திருக்கிறாரோ? சின்ன...னப்பெண் நீ! உன்னையும் அவர் ஏமாற்றி விட்டால்?''

''நான் ஒன்றும் ஏமாறமாட்டேன்!'' என்று ரோஷ மாக அறிவித்தவள், சட்டென மாறி, ''இதென்னடா, நியாயம்? எனக்கு இருபத்தி இரண்டு வயது முடியப்போ கிறது! நான் சின்னப்பெண் என்று ஒன்றும் சொல்லாமல் விரட்டிவிட்டு, பதினைந்து வயதான நீ ரொம்பப் பெரிய மனிதன் என்று, அத்தை, இதையெல்லாம் உன்னிடம் சொன்னார்களாக்கும்! இரு! அத்தையிடம் போய்க் கேட் கிறேன்!'' என்று காஞ்சனமாலை எழுந்தாள்.

''அத்தை என்னிடமும் சொல்லவில்லை!'' என்றான் நந்தகுமாரன்! ''நானே தெரிந்து கொண்டேன்!''

''எப்படிடா?'' என்று ஆவலாகக் கேட்டாள் தமக்கை! ''ஒரு...ஒரு வேளை எல்லாமே கற்பனையா? ரீல் விட்டாயா?''

''ஒரு கேள்வி கேட்டால், மனிதனைப் பதில் சொல்ல விட மாட்டாயே! அதற்குள் ஆயிரம் கற்பனை, உனக்கு ஓடிவிடும்!'' என்று குறைப்பட்டான் தம்பி.

''பின்னே சொல்லு!''

''நேற்று, நடைப்பயிற்சி என்று கொஞ்ச தூரம் போய்விட்டு வந்தேனே, நினைவிருக்கிறதா? போய், ரொம்ப நேரம் ஆகிறது என்று நீகூடத் தேடிக் கொண்டு வந்தாயே!''

''ம்ம்?''

''நான் நடந்தது, கொஞ்ச தூரம்தான். எதிரே மோகன் வருகிறமாதிரி இருந்தது. ஏதாவது 'லெக்சர்' அடிப்பாரே என்று, பக்கவாட்டில் திரும்பி, பக்கத்துப் பண்ணைக்குள் சென்று விட்டேன். ஓசைப்படாமல் உட்கார்ந்திருந்து விட்டு, மோகன் திரும்பிச் சென்றதும் வந்துவிடலாம் என்று நினைத்தேன். அங்கே பார்த்தால், ராமனுக்கோ, சக்கிக்கோ, தங்கைபோல் இருக்கிறது, அவள் மகளைக் கொஞ்சநாள் இவர்களிடம் விட்டுவிட்டு ராமேஸ்வரம் போய் வரட்டுமா என்று ஒருத்தி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். சின்னப்பெண்களை எல்லாம், இங்கே வைத்துக் கொள்வது தப்பு என்று, ராமனும் சக்கியும், காரண காரியத்தோடு, விலாவாரியாக விளக்கிக் கொண்டு இருந்தார்கள். அதிலிருந்துதான் தெரிந்து கொண்டேன்!... அக்கா, எனக்கு இன்னொரு சந்தேகம்! நம்மாளுடைய தகப்பனார், இந்தப் பண்ணையைக் கொடுத்து, அவரைத் தலைமுழுகி விட்டார்! பழத் தோட்ட நிர்வாகம் ஏஜெண்டிடம் இருக்கிறது. அந்த வருமானம் எவ்வளவு இருக்கக் கூடும் என்பது நமக்குத் தெரியும்! தலைவர் இங்கே வரும்போதெல்லாம், ராஜதர்பார் நடக்கிறதோ பணத்துக்கு என்ன வழி? இவ்வளவு செலவு செய்ய அவர் அப்படி என்ன தொழில் செய்யக் கூடும்?''

தம்பியின் கேள்விக்குப் பதிலாகப் பத்திரிகையைக் காட்டினாள் தமக்கை! ''முதலில்லாத வியாபாரமடா! அடித்துப்பார்! நேற்று மட்டும் ஒரு பாங்கில் பத்துலட்சம் அடித்திருக்கிறார்! பிறகு ராஜதர்பார் என்ன? சக்ரவர்த்தி... ஓகோ, இப்போது சக்ரவர்த்தி இல்லையோ? பிரசிடென்ட் தர்பார்; பிரதம மந்திரி தர்பார் என்று எது வேண்டுமானாலும் நடத்தலாமே!'' என்று கண்ணில் ஒளியுடன் கலகலத்துச் சிரித்தாள்.

தமக்கையின் சிரிப்பைக் கண்டு, நந்தகுமாரனும் முகம் மலர்ந்தான். ''ஆமாம் அக்கா! இவ்வளவு நேரம் இதை மறந்தே போனேனே! வாவா! நம் ஆசாமி இன்று என்னென்ன திருவிளையாடல்கள் நடத்தியிருக்கிறார் என்று பார்க்கலாம்!'' என்று பத்திரிகையை எடுத்தான்.

''இன்றல்ல! நேற்று! நேற்று நடந்ததுதானே, இன்றைய பத்திரிகையில் வரும்?!'' என்று தம்பியைத் திருத்தியபடி, முன்தினம் நடந்திருந்த 'பாங்க்' கொள்ளையைப் பற்றிய செய்தியைக் காஞ்சனை, அவனுக்குச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

'பாங்க்'கின் பாதுகாப்புக்காக நின்ற ஆளின் அருகிலேயே தடுமாறி விழுந்து, அனிச்சைச் செயலாய் உதவக் குனிந்தவனின் துப்பாக்கியைப் பிடுங்கி பாங்கிக்குப் பணம் எடுக்க வந்த பெண்ணைப் பணயக் கைதியாகப் பயன்படுத்திப் பத்து லட்சத்து சொச்சத்தைப் பகல் கொள்ளையடித்திருந்தான் ஒரு பொல்லாதவன்!

கெட்டவன் என்று பட்டம் சூட்டப்பட்டு விட்டிருந்தான் பக்கத்து விட்டு உரிமையாளன்! பத்திரிகையில் வெளியாகும் குற்றங்களை எல்லாம் அவன் தலையில்

சுமத்தி, அந்தக் குற்றங்களை அவன் எப்படிச் செய்திருப்பான், செய்துவிட்டு எப்படித் தப்பித்திருப்பான் என்றெல்லாம் அக்காவும் தம்பியுமாகப் பயங்கரமாகக் கதை கட்டுவார்கள். அப்போது கற்பனைக் குதிரை, முடுக்கி விடப்பட்டது போல படுவேகமாய் எங்கெங்கோ செல்லும்! இப்படி அப்படி என்று மேலேமேலே அடுக்கிக் கொண்டே போவது, காஞ்சனை, நந்தன் இருவருக்குமே ஒரு சுவாரசியமான பொழுதுபோக்கு!

முதலில், தம்பியின் அலுப்பை மாற்றி உற்சாகப்படுத்தும் முயற்சியாகக் காஞ்சனமாலைதான், இதைத் தொடங்கியது.

இப்போது, தினசரி, அரைமணியோ, ஒருமணியோ இருவருக்கும், இதிலேயே உற்சாகமாகப் பொழுது போயிற்று.

அன்றயை காலைச் சஞ்சலத்துக்கு ஈடுகட்டுவது போலப் பத்திரிகையில், சற்று நிறையவே மசாலா சமாசாரங்கள் இருந்தன!

முதலாவதாக, அந்த 'பாங்க்' கொள்ளை!

அதை அலசித் தீர்த்துவிட்டுப் பார்த்தால் ஓர் ஆள் மாறாட்ட வழக்கு! சிறுவயதில் காணாமல் போயிருந்த ஒருவனைப் போல நடித்து, வீட்டிலிருந்த அத்தனை பொருட்களையும் களவாடிச் சென்றிருந்தான் ஒருவன். அவன், எப்படி எப்படி விவரம் சேகரித்திருப்பான்! எப்படி எப்படி ஒவ்வொருவரையும் ஏமாற்றி இருப்பான் என்று இருவருமாக ஒருவழியாய் கதை எழுப்பி முடித்து விட்டு வேறு தேடினார்கள்.

...பெண்களை ஏமாற்றி மணந்து, பணத்தையும் ...பறித்துக் கொண்டு, அவர்களை நடுத்தெ... விட்டுச் சென்றவனின் கதையைக் கண்டதும், ...மே "யாஹூ!'' என்று கத்தினார்கள்!

"இதுதான், நூற்றுக்கு நூறு நம்மாள் கதை, நந்தா! ...பங்கியது ஒரு நர்சா? பணக்காரியாய் இருந்தா... சேவை செய்வதற்காகவே நர்சானவளாம்! கரெக்ட்! ...தலைவர் நோயாளி வேடம்தான் பூண்டிருக்க...டும். இல்லாவிட்டால், நர்சம்மாவை எப்படி ...முடியும்?'' என்று அடித்துக் கேட்டாள் காஞ்...

"அதானே?'' என்று ஒத்துக் கொண்டான் தம்பியும்.

பிறகு அந்த வில்லன் 'இன்டீரியர் டெக்ரேட்டர்' ...மணியை எப்படி ஏமாற்றினான், வக்கீலம்மாவை ... வளைத்தான் என்றெல்லாம் பத்திரிகையில் இருந்த சிறு குறிப்புகளோடு, இவர்கள் இருவரும் தங்கள் ...சரக்கையும் சேர்த்து, ஒரு மெகா டெலிஃபிலிமே ...முடித்தார்கள்!

ஒரு வழியாகக் கதை முடிந்தபோது இருவருக்குமே நிறைவான ஓர் அசதி உண்டாகியிருந்தது.

"நமக்கே இவ்வளவு களைத்துவிட்டதே! நிஜமா...வே படம் எடுப்பவர்களுக்கெல்லாம் எவ்வ...வளவு சோர்வாயிருக்கும்?ம்! ஜாலியாக உட்கார்ந்து பார்த்து விட்டு இது சொத்தை, அது சொள்ளை என்பது எவ்வளவு பாவம்!'' என்றாள் காஞ்சனை வசதியாக சோபாவில் சாய்ந்தபடி!

நந்தகுமாரனும், கைகளைக் கோத்துத் தலைக்குப் பின்னால் முட்டுக் கொடுத்தபடி, சோஃபாவிலேயே அரைப்படுக்கையாய்ச் சரிந்து கொண்டான்! ''தப்பு தான்!... ஆனால்... அந்தப் படத்தை வைத்துப் பணம் சம்பாதிக்க நினைக்கிறவர்கள், அந்தக் குறைகள் இல்லா மல் எடுத்துத்தானே ஆக வேண்டும்?'' என்று கேட்டான்.

''அதுவும் சரிதான்!'' என்று, அரைக்கண் மூடியப டியே ஒத்துக் கொண்ட காஞ்சனை, ''ஆமாண்டா, பக் கத்து வீட்டுக்காரர் பெயர் என்ன? கேட்டில் என்னவோ ....பதி...குடபதி... அந்தமாதிரி ஒரு பெயர் பார்த்தேன் நந்து! தாத்தாவழிச் சொத்தல்லவா? அவர் பெயரை மாற்றித் தன் பெயர் வைக்கக்கூட முடியாத சோம்பேறித் தனம்! பாதி அழுக்கடைந்த பெயர் கூட... அப்படியே இருக்கிறது.... அழுக்குத்தானா, அன்றி உடைந்திருக்கி றதோ?'' என்று சலித்துக் கொண்டாள்.

சட்டென நிமிர்ந்து, ''ஒருவேளை, தேடிவரும் போலீசுக்குச் சட்டெனப் பெயர் தெரிந்து விடக்கூடாது என்று, அப்படி அழுக்கடைந்த மாதிரி காட்டிக் கொண்டு, பெயரை மறைத்திருக்கிறானோ, என்னவோ?!'' என் றான் நந்தகுமாரன், வெகு சீரியசான குரலில்!

''இருக்கும்! இருக்கும்!!'' என்று தலையாட்டினாள் தமக்கை. நிஜமாகவே, தொடர்ந்து, ''எனக்கென்னவோ, இந்தப் பெண்கள் விவகாரம், நம்ம ஆள் செய்ததுதான் என்றே தோன்றுகிறது, நந்து! நீ சொன்னதோடு ஒப்பிட் டுப்பார்! எப்போதுமே, திருமண பந்தத்தில் மாட்டிக் கொள்ள அந்தாளுக்கு மனமே கிடையாது. சும்மா ஜாலியாகப் பழகுவது; முடிந்தால் பணம், நகை சுருட்டு

[illegible] மேல் 'அட்ரஸ்' இல்லாமல் ஓடி விடுவது! [illegible] சரியாக வருகிறது பார்! அப்படிச் சம்பாதிக்கிற [illegible] எல்லாம், விருந்து, கேளிக்கை என்று, இங்கே [illegible] வைத்துவிட்டுப் போவது வழக்கமாகி [illegible] என்று தோன்றுகிறது! இப்போது, இந்தப் பெண் [illegible] அழுக்கியதைச் செலவு பண்ணச் சீக்கிரமே [illegible] என்று நினைக்கிறேன்! எப்படியும், அங்கே [illegible]வர்களிடமிருந்து தப்பிப்பதற்காகவாவது [illegible] வந்து ஒளிந்து கொள்ளக் கூடும்!'' என்று [illegible] கொண்டே போனவள், மெல்லத் தலைசரித்து, [illegible] பார்த்து குறுநகை புரிந்தாள்.

இந்தத் தடவை, அத்தைக்கு 'டிமிக்கி' கொடுத்து [illegible] நம் ஆள் எப்படி இருக்கிறார் என்று நான் [illegible]மாய்ப் பார்க்கப் போகிறேன்!'' என்று அறிவித் [illegible]

[illegible], விளையாட்டாத்தான் - அவ்வளவு நேரம் [illegible]த்தின் தொடராகத்தான் காஞ்சனமாலா இப்படி [illegible]த்தது! ஆனால், இந்த அறிவிப்பு மெய்யாகி, [illegible] கூடும் என்று அவள், கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்க [illegible]!

4

[illegible]மனும் சக்கியும் சுந்தரவனத்துக்கு அடுத்த [illegible]யில் வீட்டை மட்டும் பார்த்துக் கொள்ளும், [illegible]யர், சற்று வயதானவர்களே! சுந்தரவனத்தில் அதே [illegible] பணிபுரியும் தாமஸ், மேரி தம்பதிபோலவே [illegible]மாலையிடம் மிகுந்த அன்புடையவர்களும்கூட. [illegible]

காஞ்சனமாலை இலகுவாக வந்துபோவதற்கு வ
யாக இரு வீடுகளுக்கும் இடையே உள்ள வேலி
ஒரு வழிகூடச் செய்து கொடுத்திருந்தார்கள்.

வீட்டில் ஏதாவது விழா என்று - பிறந்த நா
பண்டிகை என்று ஏதாவது ஸ்பெஷலாகச் செய்தா
அதைக் கொஞ்சம் அந்த வழியாகச் சென்று, காஞ்ச
மாலை கொடுப்பதுண்டு. அதேபோலப் பண்டிகைக்கு
கென்று, தாமசுக்கும், மேரிக்கும் துணி எடுக்கும் போ
பார்வதி, ராமன் சக்கிக்கும் சேர்த்தே வாங்கிக் கொடு
பாள். குளிர்காலத்துக்கென்று கம்பளிச் சட்டை, போ
வையும் கொடுப்பதுண்டு.

இப்படிப்பட்ட சில பரிவான செய்கைகளாலே
ராமனும் சக்கியும் இந்த வீட்டினருக்கும் உண்மை உ
வர்களாக இருந்தார்கள்.

அதனாலேயேதான், சொந்த எஜமானனைப் ப
அவர்கள் அறிந்திருந்த செய்திகளோடு, அவன் அவ்
போது இந்த வீட்டுக்கு வரும்போது நடந்து கொ
விதத்தையும் கண்டு, இவனது கண்களில், காஞ்ச
மாலை பட்டுவிடக் கூடாது என்று எண்ணி, அவ
வருகை பற்றிப் பார்வதியிடம் அவர்கள் எச்சரிக்
செய்வது!

அன்றலர்ந்த பூ மாதிரி இருக்கும் இந்தப் பெ
அவன் கருத்தைக் கவராமலும் இருக்கப் போவ
இல்லை! கருத்தைக் கவர்ந்த பெண்ணைக் கைவசப்படு
தாமல் அவனும் இருக்கப் போவது இல்லை! ஒழுங்கா
மனம் செய்து கொள்கிறவன் என்றாலும் கூட, காஞ்ச

அவன் ஏதோ பரவாயில்லை என்றுதான்
வேண்டும்! ஆனால், அதற்குக்கூட வழியின்றி,
வண்டுடல் காமுகனாக இருக்கிறானே!

அவனிடமிருந்து காஞ்சனமாலையைப்
திலில், சக்கி, ராமன், மேரி, பார்வதி எல்லோ
டாகச் செயல்பட்டு வந்தனர்.

போக, சக்கி, ராமன் தம்பதி, இன்னொரு
ம் காஞ்சன மாலையிடம் தங்கள் நன்றியைக்
வந்தனர்.

மணம் வீசும் மலர் வகைகள் தவிர, மற்றவைகளைப்
க்குப் பிடிக்காது. பூஜைக்கு என்று, அரளியும்
றையும் வளர்த்தாள். மற்றபடி ''வேண்டாம்
அந்த இடத்தில், நாலு சௌசௌ நட்டுவைத்
ஆசிரமத்துக்கேனும் கொடுக்கலாமில்லை?'' என்

ஆனால், பக்கத்து வீட்டில், பல அபூர்வமான
கள் இருந்தன! கொஞ்சம் சாதாரணமான
'ஆர்க்கிட்' கூட உண்டு. ஃபான்டா கலர்,
ளை, க்ரீம், மஞ்சள் கலர் ரோஜாக்கள், லேடீஸ்
பல அழகிய வண்ணங்களில் டேலியா, சின்னச்
தாய் வெல்வெட் இதழ்களோடு கூடிய பிரவுன்
சூரியகாந்தி என்று பலவகை.

இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு ஒருதரம் காஞ்சனா
சென்று, பூக்கிண்ணங்களுக்காக இந்த மலர்களில்
கொஞ்சம் பறித்து வருவாள். இருவரும் அதற்கு தடை
சொல்லாதது மட்டுமின்றி இது வேண்டுமா? அது வேண்
டுமா?'' என்று பறித்தும் கொடுப்பார்கள்!

சிறுமரம் ஒன்றில் படர்ந்து கிடந்த 'ஆர்க்கிட்' பூக்களை பறிக்க அவளுக்கு வசதியாக இருக்கும்படியாக உயரமான ஸ்டூல் ஒன்றை மரத்தடியிலேயே போட்டு வைத்தார்கள்!

'ஆர்க்கிட்' மலர்களைப் பார்க்கும்போது, காஞ்சன மாலாவுக்கு, உள்ளூர ஆச்சரியமாக இருக்கும்! இவ்வளவு அழகும் வாசனையுமாகக் கொத்துக் கொத்தாகப் பூக்கும் இந்தக் கொடி! அது படர்ந்திருக்கும் மரத்திலேயே வேர்களை ஊன்றிக் கொண்டு மரத்தின் சாறை உறிஞ்சிச் செழிக்கிறது! அடுத்தவர் உழைப்பைத் திருடித் தின்னும் வஞ்சகர்களைப் போன்றல்லவா வாழ்கிறது?

இப்படி எண்ணிப்பார்க்கும் போது, அந்தப்பூவைப் பார்க்கவே காஞ்சனைக்குப் பிடிக்காமல் போய்விடும். ஆனால் பூவின் அழகும் வாசனையும் விடவும் மனம் வராது!

பாவம்! இந்தத் தாவரத்துக்குத் தரையிலிருந்து நேரடியாக உணவை எடுத்துக் கொள்ளத் தெரியாது போலும். சோறு செமிக்காத சின்னக் குழந்தைக்குத் தாயார் பால் ஊட்டுவது போல, இந்தமரம், இந்தக் கொடிக்கு உணவளிக்கிறதோ என்னவோ? அதற்கு நன்றி தெரிவிப்பது போல, இந்தக் கொடியும், பூத்துக் குலுங்கி, இந்த மரத்துக்கே தனி அழகைத் தரத்தானே செய்கிறது! ஏதோ, அதனால் இயன்ற உதவி!

இப்படியெல்லாம் மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு காஞ்சன மாலை, பூக்களைப் பறித்துப் போவாள். ஆனால், ஒட்டுமொத்தமாய் ஒரே இடத்தில் இருந்த பூக்களைப் பறிக்கமாட்டாள். இங்கொன்றும்,

[illegible]மாக அவள் கொய்து முடித்தபின் பார்த்தா[illegible] கொடிகளில் மலர்கள் நிறைய இருப்பது [illegible] தோன்றும்! இதனாலேயே, ராமனும், சக்கியும், [illegible]வா பூப்பறிக்கும்போது குறுக்கிடவே மாட்[illegible]

அன்றும் இப்படித்தான் கையிலிருந்த கூடையில், [illegible] அழகிய பூக்களைப் பறித்து நிறைத்து விட்டுக் [illegible]யாக 'ஆர்க்கிட்' பறிக்கத் தொடங்கினாள்.

ஒரு கை நிறையப் பறித்து முடிக்கும்போது, திடு[illegible] ஓர் உணர்வு - முதுகில் ஏதோ துளைப்பது போன்ற [illegible] தோன்ற, ஸ்டூலின் மேல் 'பாலன்ஸ்' பண்ணிய [illegible] லேசாகத் திரும்பிப் பார்த்தவள், திடுக்கிட்டுப் [illegible]

கையெட்டும் தூரத்திற்குக் கொஞ்சம் தள்ளி, ஒரு [illegible]ர்பின் குறுக்கே, ஓர் அலட்சிய பாவனையுடன் [illegible]லது திமிரோ? கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு [illegible]யே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்!

இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்தால் தொட்டு விடக்கூ[illegible] தூரத்தில் ஓர் இளைஞனைக் காணவும், காஞ்சனை [illegible] தடுமாறி விட்டாள் எனலாம். எப்படி நிற்கிறோம் [illegible] உணர்ந்து அவள் சமாளிக்குமுன், அவள் ஏறி [illegible] ஸ்டூல் சரியலாயிற்று. சரிந்து கொண்டிருக்கும் [illegible]ோடு சேர்ந்து கீழே விழுந்து விடாமல் சட்டென, [illegible]ால் குதித்தாள் அவள்.

குதித்துத் தரையில் கால் ஊன்றி நின்று கொண்டு [illegible]த்தால், புதியவன் அவள் அருகே வந்திருந்தான்!

ஒரு பெண் விழுகிறாளே, விழாமல் தாங்கி உதவி பண்ணலாம் என்று கூட அவன் ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்திருக்கலாம். அவளாகவே சமாளித்து விட்டதைக் கண்டு நின்றும் இருக்கலாம்!

ஆனாலும் இவன் எப்படி இந்த எல்லைக்குள் வரலாம்?

இரண்டெட்டு விலகி நின்றுகொண்டு, ''கேட்டைப் பூட்டவில்லை என்றால், சும்மா உள்ளே வந்துவிடுவதா? என்ன தைரியம் உங்களுக்கு?'' என்றாள் காஞ்சனை அதட்டலாக! ''ஏதாவது தேவை என்றால், கேட் அருகே நின்று மணியடிக்க வேண்டியதுதானே? போங்கள் மரியாதையாக அங்கேபோய் நில்லுங்கள். நான், இந்த வீட்டுக் காவல்காரனை அனுப்புகிறேன்'' என்றவள் தொடர்ந்து அதே குரலில்! ''என்ன வேண்டுமோ அவனிடம் பேசி கொள்ளுங்கள்! போங்கள்!''

வாயில் பக்கமாய்த் திரும்பக்கூட இல்லாமல், அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு ''யார் நீ?'' என்று கேட்டான் அவன்.

அவனது பார்வையும், கேள்வியும் ஆத்திரமூட்ட ''என்னது? என்னையா கேட்டாய்? இந்த வீட்டில் என்னைப் பார்த்தா 'யார் நீ' என்று கேட்டாய்?'' என்று கோபமாக வினவினாள்! அப்படிக் கேட்க என்ன தைரியம் உனக்கு என்ற கேள்வி அவளது குரலிலேயே தொக்கி நின்றது.

''ஆமாம்!'' என்றபோது அவன் குரலில் சற்றே ஏளனம் இருந்தது. ''சாட்சாத் உன்னைப் பார்த்துத் தான்

கேட்டேன்! என் இடத்தில் வந்து பூவைத் திருடியதும் அல்லாமல், என்னையே வெளியே போகச் சொல்கிறாயே, நீ யார் என்று கேட்டேன்!'' என்று அவன் கூறவும் காஞ்சனமாலா வாயடைத்து நின்றாள்!

என் இடத்தில்!

அப்படியானால் இவன்தான் இந்த வீட்டு உரிமையாளனா?'' ஐயோ! நம்மாள்!''

''என்னது? என்ன ஆள்?'' என்று அவன் வினவிய பிறகுதான், அந்த வார்த்தையை, வாய்விட்டுச் சொல்லிவிட்டது புரிந்து, காஞ்சனை முகம் கன்றிப் போனாள்.

சொல்வதறியாமல் விழிஅகல அவள் திகைத்து நின்றபோதே அவன் முகம் மாறியது. அவளை ரசனையுடன் நோக்கியபடி, ''பிரமாதமாய் முகம் சிவக்கிறாயே! ரொம்ப அழகாக இருக்கிறது!'' என்றான் பாராட்டுதலாக.

அய்யோ! இந்தப் பொல்லாத வில்லனின் கண்ணில் கூட படக்கூடாது என்பார்களே அத்தை! இவனானால், அதற்குள் அழகைப் பற்றிப் பேசுகிறானே என்று காஞ்சனையின் உள்ளம் பதறிற்று.

அச்சமும் திகைப்புமாக அவள் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும்போதே அவன் அவள்புறமாக வரத் தொடங்க அவள் ஒரேயடியாக மிரண்டு போனாள். '''கிட்டே வராதீர்கள்! என்கிட்டே வரக்கூடாது!'' என்றபடி ஓடுவதற்குத் தயாரானாள்.

வியந்து நோக்கிவிட்டு, அவள் ஸ்டூலில் இருந்து குதித்தபோது, சிதறி விழுந்த மலர்களை எடுத்து, அவளது பூக்கூடையுள் போட்டான் அவன். கூடையைத்

தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு, ''இவ்வளவு பூக்களும், என் தோட்டத்தில் பறித்ததா? ஆனால்...'' என்றபடி கூடையை அவளிடம் நீட்டினான்.

இருந்த இடத்திலேயே நின்றபடி, கையை நீளமாக நீட்டிக் கூடையை அவள் வாங்கவும், ஒருவிதமாய் முறுவலித்து, ''சும்மா கிடைப்பது இந்த உலகத்தில் எதுவும் இல்லை! என் பூக்களுக்கு விலை தரவேண்டுமே! தரத் தயார்தானா?'' என்று கேலிபோலக் கேட்டான் அவன்.

அவனது பார்வை, தன் இதழ்களின்மீது படிவதைக் காணவும் காஞ்சனமாலா அரண்டு போனாள்.

ஆக இவனைப்பற்றி நந்தகுமாரன் அறிந்து வந்து சொன்ன விவரம் முற்றிலும் உண்மைதான் போலும்! இனிமேல் ஒரு வினாடி காலம் இங்கே நிற்பதும் தவறாகி விடக்கூடும்!

சட்டெனத் திரும்பி ஓடத் தொடங்கியவளின் ஆடை எதிலோ சிக்கிக் கொள்ள, அவன்தான் பிடித்து விட்டானோ என்ற அச்சத்தில் இதயம் தொண்டைக்குள் வந்து துடிக்க காஞ்சனை திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவன் நின்ற இடத்திலிருந்து நகரவில்லை!

அன்று அவள் அணிந்திருந்தது, நடக்கும் போதெல்லாம் துள்ளித் துள்ளி விழும்படியாக, நிறையக் கொசுவங்களுடன் ஷிஃபான் துணியில் தைக்கப்பட்டிருந்த கமீஸ் - அவள் வேகமாகத் திரும்பி ஓடியபோது விரிந்து பறந்த துணி, அருகில் இருந்த ரோஜாப் புதரின் மீது விழுந்து முட்களில் மாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

கண்ணீர் வராத குறை காஞ்சனைக்கு!

சும்மா, துணியை இழுத்துக் கொண்டு போய்வி... லாம் என்றால் மென்மையான ஷிஃபான் நார்நாராய்... கிழிந்து, நல்ல சுடிதார் வீணாகி விடும். ஆனால் நின்... மெள்ளத் துணியை எடுக்கவும் அவளுக்கு பயமா... இருந்தது.

வேகமாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள் அவள்! அவ... அருகில் வந்தான் என்றால், கையிலிருந்த பூக்கூ... யால், அவன் மண்டையில் ஓங்கி ஒன்று போட்டுவிட்... மேல்சட்டை என்ன ஆனாலும் ஆகட்டும் என்று இழு... துக் கொண்டு ஓட வேண்டியதுதான். அதற்கு முன்னதா... ஒரு கையில் பூக்கூடையை அடிக்கத் தயாராக வைத்து... கொண்டே, மறுகையால் முள்ளின் மீது பட்ட ஆடைய... விடுவிக்க முயல்வது!

ஆனால், என்னதான் முயன்றாலும், ஒற்றைக்க... யால் முள்ளிலிருந்து துணியை, அதுவும் அணிந்திரு... கும் ஆடையை விலக்குவது எளிதாக இல்லை.

எளிதென்ன? அவள் வெகு சிரமப்பட்டும் முடி... வில்லை எனலாம். ஒரு முள்ளிலிருந்து விடுவித்தா... அது இன்னொரு முள்ளில் மாட்டிக் கொண்டு, அவளை... பொறுமை இழக்கச் செய்தது.

ஓரிரு நிமிடங்கள் முன்போலவே கையைக் கட்... கொண்டு நின்று வேடிக்கை பார்த்தான் அவன். பி... "இங்கிருந்து செல்ல விரும்பாதது, ஆடையா? ஆ... குரியவளா என்று எனக்குத் தெரியமாட்டேன் என்கிற... உனக்குப் புரிகிறதோ?'' என்று கேட்டான்.

அவனை வெட்டி விடுவாள் போல முறைத்து விட்டு, மீண்டும் துணியில் கவனத்தைச் செலுத்தினாள் அவள்.

இப்போது துணி கிழிந்தாலும் பரவாயில்லை என்கிற எண்ணம்தான். தொலையட்டும் என்று இழுத்துக் கொண்டு போய்விடலாம் என்றால், வீட்டில் அத்தைக்கு வேறு விளக்கம் சொல்ல நேரும்! அப்புறம் வேறு வினையே வேண்டாம்! வாயில் பக்கம் எட்டிப்பார்க்கக் கூட விடவே மாட்டாள்!

இது முடியாத காரியம் என்கிற முடிவுக்கு அவள் வந்தபோது, ''நான் உதவி செய்யலாமா?'' என்று கேட்டான் அவன்.

அப்புறம், அதற்கும் விலை கேட்பான்! எதற்கு வீண் வம்பு?

அவளது எண்ணத்தை அப்படியே அறிந்தவன் போல, ''இது நானாகச் செய்யும் உதவி! எனவே முழுக்க முழுக்க இலவசம்!'' என்றபடி அவளை அணுகினான் அவன்.

திடுக்கிட்டு உயர்ந்த பார்வை மூலம், தன்னையே காட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டவள், உதட்டைக் கடித்தபடி தரையைப் பார்த்தாள்.

செய்யட்டுமே! அவன், அத்துமீறுவான் போலத் தோன்றினால் கையில் பூக்கூடை இருக்கவே இருக்கிறது! நல்ல, கனமான, பழைய காலத்து பித்தளைப் பூக்கூடை!

அருகில் வந்து முள்ளில் சிக்கியிருந்த கொசுவத்தை மெல்ல எடுத்து விடத் தொடங்கினான் அவன்

''நான் கஷ்டப்பட்டுப் பெற்று வைத்திருந்த அழகான பூக் குழந்தைகளை, அனுமதியின்றி நீ கொய்து விட்டாய் என்று இந்தச் செடிக்கு ரொம்பக் கோபம் போலும்! அதனால்தான், தன் முட்களால், உன் ஆடையை, இறுகப் பிணைத்து வைத்திருக்கிறாள் இந்த செடி மங்கை'' என்றான் அவன் கேலிக்குரலில்.

அவள் கையில் பூக்கூடையைப் பிடித்திருந்த நிலை விசித்திரமாயிருந்தது, அவனது கவனத்தைக் கவர்ந்தது. ஒரு வினாடி அதிகமாகப் பூக்கூடையில் தங்கிய அவனது பார்வை மீண்டபோது, ஒரு மவுனச் சிரிப்பில், அவனது உதடுகள் லேசாகத் துடித்தன!

முள்ளில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்ட துணிப்பகுதி. மீண்டும் முள்ளில் விழுந்து விடாமல் ஒரு கையில் பிடித்தபடியே, மற்ற பகுதியை எடுத்துக் கொண்டிருக்க அசையாமல் நின்றுகொண்டிருக்க நேர்ந்த அந்த நிலை காஞ்சனைக்குப் பெரும் வேதனையாக இருந்தது!

அணிந்திருக்கும் ஆடையின் ஒரு பகுதி, ஓர் அன்னிய ஆடவனின் - அதுவும் கெட்டவன் என்று பெயரெடுத்தவன் பிடியில் இருக்கிறது என்றால், உலக அனுபவம் அற்ற, ஒரு கன்னிப் பெண்ணுக்கு எப்படி இருக்கும்?

இந்த வினாடி வரை அவன் செய்வது, உதவி தான் என்றாலும், அடுத்த வினாடியே மாறமாட்டான் என்று என்ன நிச்சயம்? அதுவும், கண்டபடி பேசுகிறவன்!

இந்த நினைப்பையோ, அது விளைவித்த படபடப்பையோ, காஞ்சனையால் அடக்க முடியவில்லை. ஆனால், இதையெல்லாம் வெளிக் காட்டாமல், மறைக்

வேண்டியிருந்தது. மறைத்துக் கொண்டு சாதாரணம் போல் நிற்க வேண்டியிருந்தது. அதேசமயம், அடுத்து என்ன நடந்தாலும் சமாளிப்பதற்கான ஆயத்த நிலையி லும் இருக்க வேண்டியவள் ஆனாள் அவள்!

நரகவேதனை என்றால் இப்படித்தான் இருக்கும் என்று எண்ணியபடி, அசையாமல் நின்றாள்!

கடைசி முள்ளை விலக்கியபடி, ''கிட்டத்தட்ட துணி கிழியாமலே எடுத்தாயிற்று என்று நினைக்கிறேன்!'' என்றான் அவன்.

அவனுக்கு, நன்றி தெரிவிக்க வேண்டிய நேரம். ஆனால் இறுகிப் போயிருந்த தொண்டையும் குரலும் சற்றும் ஒத்துழைக்க மறுத்தன. தொண்டையில் அடைத்த தைச் சிரமப்பட்டு விழுங்கி விட்டு, ''ரொ...ரொம்ப நன்றி!'' என்று தெளிவற்ற குரலில் தெரிவித்தாள்!

''நான் செய்தது ரொம்ப ரொம்பச் சாதாரண உதவி. அதற்குப் போய், இவ்...வளவு பெரீ...தாக நன்றி சொல்ல வேண்டுமா? தேவையே இல்லை, மேடம்! ஆனாலும், என் உதவியை இவ்வளவு அதிகமாகப் பாராட்ட அவசி யமே இல்லையே! ஆயினும், இவ்வளவு தூரம் நன்றி பாராட்டியதற்கு, நன்றி மேடம்!'' என்று இடைவரை குனிந்து, ஆங்கிலேயே பாணியில் வணங்கிக் கண்ணால் சிரித்தான் அவன்.

அவள் வேண்டாவெறுப்பாக, நன்றி சொன்னதைக் குத்திச் செய்கிறான்! இப்படிப்பட்ட ஒருவனின் அருகில் அவள் நிற்பதே பெரிய காரியம் என்று தெரியவில் லையே! உள்ளூர மூண்ட சினம் நிமிரவைக்க, ''ரொம்ப

ரொம்ப நன்றி சார்! முள்ளிலிருந்து துணியை விடுவிப் பது என்ன சாதாரண காரியமா? அசகாய சூரத்தனம் அல்லவா? அதற்கு இந்த உலகத்தையே கொடுத்தாலும் போதாதுதான்! என்ன செய்வது? என்னால் முடிந்தது, நன்றியுரைத்தல் மட்டும்தான். ரொம்ப நன்றி சார்!'' என்றவள், இரு வீடுகளுக்கும் இடையே உள்ள வேலி யில், அவள் இலகுவாக வந்து போவதற்காக அமைக்கப் பட்டிருந்த வழியை அடைந்தாள்.

''ஓகோ! பூக்களைத் திருட வருவதற்கான வழி இதுதானா?... அப்படியானால், பக்கத்து வீட்டு பெண்... அல்லது, அந்த வீட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உள்ள...'' என்று அவன் சொல்வது செவியில் விழாதது போலப் பாவித்து அவள் வேலியின் மறுபக்கச் செடிக ளூடே மறையத் தொடங்கவும், ''நினைவிருக்கட்டும்! என் பூக்களுக்கு நீ இன்னமும் விலை தரவில்லை! நான் வியாபாரி! தர்மதாதா அல்ல, சும்மா தருவதற்கு! இதை ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம்!'' என்றான் சற்று உரத்த குரலில்.

நெஞ்சு பதைக்கச் சற்று நேரம் ஒரு செடிப்புதரின் பின்னே மறைந்து நின்றாள் காஞ்சனை!

அவள் அஞ்சியது போலப் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் அவளைத் தொடர்ந்து வரவில்லை என்று தெளிவான தும், செடிகளின் மறைவிலேயே வீட்டுக்கு ஓட்டம் பிடித்தாள்.

இவன், மெய்யாகவே பக்கத்து வீட்டுக்காரனாக இருக்குமா? ஆனால் வழக்கமாக இவனோடு ஒரு

கும்பலும், குறைந்தது ஐந்தாறு கார்களும் வருமே! இம்முறை ஒன்றையும் காணோமே! தனி ஆளாக வந்திருக்கிறான்!

இவன் வருவதாகவோ, வந்திருப்பதாகவோ, ராமனும், சக்கியும் ஒன்றும் எச்சரிக்கவில்லையே! அவன் வரப்போவது, முன்கூட்டியே தெரிந்திராவிட்டாலும் கூட, வந்தபிறகாவது சொல்லியிருக்கலாமே! கட்டாயமாய் எச்சரித்திருப்பார்களே!

யோசிக்கும்போதே, ராமனும் சக்கியும், உறவில் ஏதோ முக்கியத் திருமணம் என்று, கோயமுத்தூர் அருகே உள்ள சிற்றூருக்குப் போய் வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றது, காஞ்சனைக்கு நினைவு வந்தது! அதனால் தான் அவர்களால் அவனைப் பற்றி எச்சரிக்க முடியவில்லை!

அவனது கடந்த காலம் அறிந்தபின், பக்கத்து எஸ்டேட்காரனின் பேச்சு, நடத்தை எல்லாமே தப்பாகத் தான் காஞ்சனமாலைக்கும் தோன்றியது.

எப்படியோ, கடவுள் புண்ணியத்தில், பிரச்சனையின்றி வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டாள்! இனி, அவன் இங்கே இருக்கும்வரை, அந்த வீட்டுப்பக்கம் போகக்கூடாது என்று முடிவு செய்து அதன்படியே நடந்து வந்தாள் காஞ்சனை.

ஐந்து நாட்கள், அப்படியே, அமைதியாகக் கழிந்தன.

ஆறாவது நாள், ''கொஞ்சம் நடைப்பயிற்சி செய்துவிட்டு வருகிறேன்'' என்று சென்ற தம்பியை இன்னும் ...காணவில்லையே, என்று காஞ்சனை யோசிக்கத் தொடங்கியபோது, வீட்டு டெலிஃபோன் ஒலியெழுப்பியது.

...ரிசீவரை எடுத்துப் பேசியவள், தனது தீர்மானத்தை ...யோடு மறந்துவிட்டுப் பக்கத்து இல்லம் நோக்கித் ...தெறிக்க ஓடலானாள்.

5

நந்தகுமார், கீழே விழுந்து அடிபட்டு விட்டதாக ... பக்கத்து இல்லத்தில் அவன் படுத்திருப்பதாகவும் ...ஃபோனில் செய்தி கேட்டதும், காஞ்சனை, முதலில் ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்தாள். டெலிஃபோனில் ...சியது, அவர்களுடைய குடும்பத்துக்கு மிகமிக வேண்டியவரான டாக்டர் குணாளன்! மற்றபடி வேறு யார் ...னாலும், அவர்கள் பேச்சைக் காஞ்சனமாலை சற்றும் ...பிருக்கவே மாட்டாள்!'

ஆனால், சொன்னவர் குணாளனேதான்! நின்று, ...வித்து, பார்வதியிடம் விஷயம் சொல்லிக் கொண்டிருக்க அவளுக்கு மனமில்லை! முதலாவதாக, அவள் ...க்கக்கூடிய பல கேள்விகளுக்குக் காஞ்சனையிடமும் ... இல்லை! அவளுக்குள்ளேயுமே எத்தனையோ ...தேகங்கள்!

முதலில், தம்பியைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் மற்றது ...என்று வேகமாக வேலி வழி நாடி ஓடியவள், பின்புறமாய் நின்ற தாமசைக் கூவி, அழைத்து, ''அத்தை ...டனால், பத்து நிமிடத்தில் வருகிறேன் என்று சொல்!'' என்று உத்தரவிட்டபடியே விரைந்தாள்.

அவள் செல்லுமிடத்தைக் கவனித்து, ''வேண்டாம் சின்னம்மா!'' என்று அவன் கூறிமுடிக்குமுன், அவள் வேலிதாண்டி அந்த வீட்டுக்குள்ளேயே சென்றுவிட்டாள்.

அகன்று பரந்த தோட்டத்தைக் கடந்து, வீட்டின் முன்புறத்து வாயிலை நோக்கி அவள் ஓடியபோது ''இந்தப்பக்கம் காஞ்சனை!'' என்று பக்கத்து வீட்டுக்காரனின் குரல் கேட்டது!

நால்புறமும் வாயில் உள்ள அந்தவீட்டின் பக்கவாட்டுக் கதவைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தான் அவன்.

மூச்சு வாங்கிய வண்ணம், ''தம்பி எங்கே?'' என்று வினவினாள் அவள்.

''உள்ளே வா! அவனைப் பக்கத்து விருந்தினர் அறையில் படுக்க வைத்திருக்கிறோம்'' என்றவன், உள்ளே செல்ல முயன்றவளுக்கு வழி விடாமலே நின்றான்.

ஏறிட்டுப் பார்த்தவளிடம், ''ரத்தக்கசிவுகளைக் கண்டதும், அலறி ஆர்ப்பாட்டம் செய்யமாட்டாய் என்று நம்புகிறேன்...'' என்று நிறுத்தினான்.

இல்லை என்பதுபோலத் தலையசைத்தபடியே, விழிவிரிய, ''ரொம்ப அடிபட்டிருக்கிறதா? எப்படி? நடக்கத்தானே போனான்? ஒருவேளை, கார் எதுவும்...ஓ! நீங்கள்தான் மோதி விட்டீர்களா? அதனால்தான் இங்கே கூட்டி வந்தீர்களாக்கும்?'' என்று முடித்த போது, காஞ்சனையின் குரலில், கோபம் இருந்தது!

''ஆகா! என்ன மாதிரியான, பரந்து, விரிந்த நல்... மனசு! பாவம்! அடிபட்டுக் கிடக்கிறானே என்று தூக்கி

... உதவி செய்து, வைத்தியமும் பார்த்தால்... மதிப் ...தம்தான்!'' என்றான் அவன் ஏளனமாக! ''ஒரு ... தன்னைப்போலப் பிறரையும் நினைக்கிற ...''

...டென அவள் தலை தாழ்ந்துவிட்டது! ''சாரி!'' ... உடனே மன்னிப்புக் கேட்டு விட்டு, ''பக்கத்து ...னே எங்களது? அங்கே அழைத்து வராமல், ... கூட்டி வந்ததால்... அதனால்தான் தப்பாக ... விட்டேன்! ரொம்ப சாரி! வந்து... ரத்தக்கசிவு ...ளே! ரொம்ப அடிபட்டிருக்கிறதா? சும்மாவே ... பலவீனமான பையன்...'' என்றாள் கவலையு...

''கவலைப்பட ஒன்றுமில்லை!'' என்றான் அவனும் ...க. பிறகு, ''நீ நினைத்தது போல, அவன் ...னே நடக்கப் போகவில்லை! சைக்கிள் ஓட்டியி...ான்...''

''சை...சைக்கிளா? ... சைக்கிள் ஓட்டுவது போல ... காலை அசைப்பது நல்லது என்று டாக்டர் ...ருக்கிறார். அதனால் 'அலிக்ரூ' சைக்கிளில், ...னை' முழுக்கக் குறைத்து வைத்து வீட்டில் ... செய்வான். ஆனால், சக்கரம் உள்ள முழு ...... அவனுக்கு ஏது? அண்ணனின் சைக்கிள்கூட, ...டில் பூட்டிவைத்துப் பல ஆண்டுகள் ஆகிறதே!'' ... காஞ்சனா குழம்பினாள்.

''அதைத்தான் எப்படியோ எடுத்திருக்கிறான் என்று ...றுகிறது. அந்தப்பக்கம் போனால், உங்கள் வீட்டிலி... பார்த்தால் தெரியக்கூடும் என்று என் வீட்டுப் ... வந்திருக்கிறான். ரோடு, இது இறக்கம் அல்லவா?

வண்டியில், பிரேக் சரி இல்லைபோல! வேகத்தை கட்டுப்படுத்த முடியாமல், மின்கம்பத்தில் இடித்து கொண்டு கல்லில் விழுந்திருக்கிறான்!''

''ஐயோ!''

''கவலைப்படும்படி பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை என்று முதலிலேயே சொன்னேனே! நான் வரும்போது பார்த்தால் எழுந்திருக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டு கொண்டிருந்தான். அசைத்தாலே வலி என்றான். உங்கள் வீடு, மேடு ஏறி வரவேண்டும்! சாலையும் சரியில்லை சரிதான் என்று இங்கேயே தூக்கி வந்துவிட்டேன்!''

''ஓ!''

''பிறகு அவனிடமே கேட்டு, உங்கள் டாக்டரை வரவழைத்தேன். அதற்குள் அவனுக்கு வலி அதிகமாகி விட்டது! கொஞ்சம் ஒத்தடம் கொடுத்துப் பார்த்தோம். டாக்டர் வந்து பார்த்து, டிடி, ஒன்று போட்டு விட்டு காயங்களுக்கும் மருந்து வைத்துக் கட்டினார். இடது எலும்பு கொஞ்சம் பிசகியிருக்கிறதாம். தொடை எலும்பில், 'ஹேர்லைன்' முறிவு என்பார்களே, அப்படி ஒரு சிறு விரிவு இருக்கக்கூடுமாம்! ஆனால் அது ஒன்றும் பெரிதில்லை, என்றார் டாக்டர் குணாளன். ஆனால் ஒருவாரம் அசையாமல் படுக்கையில் இருக்க வேண்டுமாம்! இப்போதைக்கு வலி குறைய டாக்டர் ஊசி போட்டிருக்கிறார்!

''இதையெல்லாம், நான் சொல்வதைவிட, டாக்டரே சொன்னால் உங்கள் வீட்டில் எல்லோருக்கும், ஒத்துக் கொள்ள இலகுவாக இருக்கும் என்றுதான் டாக்டரை டெலிஃபோன் செய்யச் சொன்னேன்...'' என்று அவன்

சொன்னபோது, காஞ்சனையின் முகம் லேசாகக் [illegible].

அவனைப்பற்றி, அவள் வீட்டில் தவறாக... குறை எண்ணுவதை எப்படியோ அறிந்திருக்கிறான்!

'எப்படியோ' என்ன? முதல்நாள் அவள் நடந்து கொண்ட விதமே போதுமே! என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் அவள் திணறியபோது, ''ஆனால், நீ இப்படி வருவாய் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை காஞ்சனா'' என்று அவன் முறுவலிக்கவும், திகைத்துப் போய் மீண்டும் அவள் பேச இயலாமல் திணறினாள்.

காஞ்சனை என்கிறானே! என் பெயரை, இவனுக்கு யார் சொல்லியிருப்பார்கள்? அவன் சிரித்தபடியே 'காஞ்சனா' என்பது நன்றாகத்தான் இருக்கிறது! அவனது சிரிப்பும் கூடப் பார்க்கவும் கேட்கவும் மிக நன்றாகத்தான் இருக்கிறது... என்று எண்ணம் ஓடுகையிலேயே, காஞ்சனா மீண்டும் திகைத்தாள்.

என்ன இது? யாரோ ஒருவன், எப்படிச் சிரித்தால், அவளுக்கு என்ன வந்தது? அதுவும், அவளுடைய அருமைத்தம்பி அடிபட்டுக் கிடக்கும்போது இதையெல்லாம் ரசிப்பதா?

தனக்குள்ளேயே குன்றியவளாய், ''நந்துவைப் பார்க்க வேண்டும்?'' என்றாள் கம்மிய குரலில்.

''இதோ!...'' என்று அவளுக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கி நின்றவன், ''சக்கி இந்த அம்மாவை, அவர்கள் தம்பியிடம் அழைத்துப்போ!'' என்று பணித்தான். ஆனால், பரபரப்பு வேண்டாம்! அவன் தூங்க வேண்டும்!'' என்று அவனது குரல் மட்டும் அவளைத் தொடர்ந்தது.

சக்கியைக் கூட வைத்துக்கொண்டுதான் அவளோடு பேசியிருக்கிறான்! இப்போதும், சக்கியோடு அனுப்பி விட்டு, அவன் நின்று கொண்டானே ஏன்?

ஒருவேளை, இந்த வயதான வேலையாட்களின் கணிப்பு தவறாக இருக்கக் கூடுமா? அல்லது... அவனைக் கவரும் அளவுக்கு, காஞ்சனமாலா அப்படி ஒன்றும் அழகாக இல்லையா?

கூடக் கொஞ்சம் புதிய சுரிதார் எதையாவது இன்று அணிந்திருக்கலாம்! வீட்டைவிட்டு வெளியே வருகிறவள், குறைந்தபட்சமாய்க் கலைந்து கிடந்த கூந்தலை வாரி, ஒரு 'பான்டு' போட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். முகத்தைக்கூட, வெறுமனேயாவது, கழுவித் துடைத்து விட்டுக் கிளம்பியிருக்கலாம்!

இப்போது, முகத்தில் எண்ணெ வழிய, கூந்தல் கண்டபடி கலைந்து கிடக்க , கசங்கிய ஆடையோடு, அவளைப் பார்க்கவே, படுகண்ணராவியாகத்தான் இருக்கும்!

வருத்தத்துடன் எண்ணமிட்டவளைச் சக்கி ஓர் அறையினுள் அழைத்துச் சென்றாள். ''பாப்பம்மா, இங்கனயே இருங்கம்மா! வூட்டுக்குப் போகணும்னா, சக்கீன்னு ஒரு கொரல் கொடுங்க! ஓடியாந்து கூட்டிப்போறேன்!'' என்று அவள் காதோடு சொல்லிவிட்டு அகன்றாள்.

ஆக, முதலாளியைப் பற்றிய சக்கியின் அபிப்பிராயம், கொஞ்சமும் மாறவில்லை!

இந்த எண்ணம் காஞ்சனமாலையின் கருத்தில் இருந்தது, ஒரு சிலவினாடிகளே! அதற்குள் அவளது

கண்கள் , கட்டிலில் கிடந்த நந்தகுமாரனையும், அவனது லேசான புருவச் சுளிப்பையும் கண்டுவிட, மற்றதெல்லாம் மறந்து, தம்பியிடம் ஓடினாள், அவள்.

''நந்தூ...!''

அருகில் ஓடிவந்து நின்று, அவசரமாகத் தம்பியைத் தலையோடு கால் ஆராய்ந்தாள்.

தமக்கையைப் பார்த்து முகத்தில் அசடு வழிய, ''சைக்கிள் ஓட்டும் பயிற்சி நல்லது என்று டாக்டர் சொன்னாரில்லையாக்கா? நிஜ சைக்கிளையே ஓட்டினால் பலன் மிகுதியாக இருக்கும் என்று நினைத்... தேன்...'' என்று வலியில் முகத்தைச் சுளித்தான் நந்தகுமாரன்.

''அதற்காக இப்படி இடித்துக் கொள்வாயாடா? நம் வீட்டுத் தோட்டத்திலேயே ஓட்டிப் பார்த்திருக்கலாமில்லையா? அடிபட்டு எவ்வளவு நேரம் உதவிக்கு ஆள் இல்லாமல் கிடந்தாயோ... ஏதோ இந்த வீட்டுக்காரர் வந்து பார்த்ததால், காலம் கடக்குமுன் உதவி கிடைத்தது! ப்ளீஸ்டா! இனியாவது இப்படி ஏடாகூடமாக ஏதாவது செய்து வைக்காதே!'' என்று வருத்தமும், சிறு கோபமுமாக வேண்டினாள், தமக்கை.

''ஆமாம்! நம் வீட்டில் கேட்டால் நீங்கள் விடுவீர்களாக்கும்? கூடாது! விழுந்து விடுவாய் என்று அறுத்து விடுவீர்கள்'' என்றவன், தமக்கை முகத்தைப் பார்த்து விட்டு, ''சரி... நீ ஒரேயடியாக அப்படிச் சொல்ல மாட்டாய். அங்கே இங்கே நின்று கவலையோடு கவனிப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்வாய். ஆனால் அத்தை?

அறைக்குள் போட்டு பூட்டியே வைத்து விடுவார்கள்
என்று அலுத்துக் கொண்டான் நந்தகுமாரன்.

சட்டெனக் கண்கள் பளிச்சிட, ''என்னைப் பிடித்து
வைப்பது போலவாடா?'' என்று தணிந்த குரலில் கேட்
டுக் காஞ்சனை சிரிக்கத் தம்பியும் உடன் இணைந்தான்

''நம்மாளு! ஒருவழியாய் ஆள் எப்படி இருப்பார்
என்று பார்த்தாயிற்று!... நீ பார்த்தாயாக்கா?'' என்று
ஆவலாகக் கேட்டான் தம்பி.

முன்பு பார்த்ததைத் தம்பியிடம் இதுவரை காஞ்சனை
மாலை யாரிடமும் சொன்னதில்லை! தம்பியிடம் கூட
அந்த நிகழ்ச்சி பற்றிப்பேச அவளுக்கு வாய் வந்த
தில்லை. இப்போதும், அன்றைய சந்திப்பு பற்றிக் குறிப்பி
டாமலே, பொதுவாக, 'ஆமாம்' என்பது போலத் தலை
யாட்டினாள்.

''ஆனால், நாம் கற்பனை செய்து வைத்த மாதிரி
கொஞ்சமும் இல்லை! நல்லவராகத்தான் தெரிகிறார்
இல்லையாக்கா?''

''நம்பாதே!'' என்று கண்ணை உருட்டினாள் காஞ்
சனை! ''நல்லவர்கள் போல வேஷம் போடுவதுதான்
இப்போது கெட்டவர்களின் ஃபேஷன் ஆகிவிட்டதாம்!
பசுத்தோல் போர்த்திய புலி!'' என்று அவள் சொன்ன
விதத்தில் நந்தகுமாரன் சட்டெனச் சிரித்துவிட, சிரித்த
வேகத்தில் அடிபட்ட இடத்தில் வலித்து, ''அம்மா!''
என்று முனகினான்.

''அய்யோ! வலிக்கிறதாடா? ரொம்பவா?'' என்று
காஞ்சனை கவலையுடன் கேட்கும்போதே, ''தம்பியை

...பாக வைத்துக் கொள்வது நல்லதுதான்!
... விலாப்புறத்தில் அடிபட்டிருக்கும்போது, இப்
... வாய்விட்டுச் சிரிக்கச் செய்வதை எல்லாம் ஒரு
... நாட்கள் கழித்து வைத்துக் கொள்வது உத்த
... என்றபடி வீட்டுக்கார மனிதன் உள்ளே வந்தான்.

அவனது குரல் கேட்டதுமே, அக்கா, தம்பி இருவ
... திகைத்துப் போயினர். அதிலும், காஞ்சனை
... அதிகப்படியாக, விதிர் விதிர்த்துப் போனாள்
... இவன், அவர்கள் பேச்சை எதுவரை கேட்டி
...? ஆனால், என்னதான் சொந்த வீடு என்றாலும்,
... ஓசைப்படாமல் வந்து ஒட்டுக் கேட்பது.

ஆத்திரத்துடன் அவள் முறைக்கும்போதே, ''உங்
... அத்தை வருகிறார்கள்!'' என்று எச்சரித்தான் அவன்.

அவன் கூறியதை, உறுதிப்படுத்துவது போல,
...னுடன் ஏதோ வாதிட்ட பார்வதியின் குரலும்
...கவே, அப்பாடி என்று, காஞ்சனை அமைதிப்
...மூச்சு விட்டாள்.

இவனைப் 'பசுத்தோல் போர்த்திய புலி' என்றது
அவன் காதில் விழுந்திராது! ஏனெனில், டாக்டர், பார்வ
...போடு, தான் இவனும் வந்திருப்பான்!

அப்படித்தான் என்று உறுதிப்படுத்துவது போல,
...ங்கள் அம்மா டாக்டர் சொல்வது போல, உங்கள்
... மகனுக்குப் பயப்படும்படியாக அடி எதுவும்
...லை! நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!'' என்றான்
அவன்.

நந்தகுமாரன் படுத்திருப்பதைப் பார்த்ததும் மற்ற
...தெல்லாம் அடுத்தாற்போலப் பார்வதியின் விழிகளில் நீர்

பெருகியது! அவன் பிறந்ததில் இருந்து எடுத்து வள[illegible] வள் ஆயிற்றே!

கட்டிலின் அருகே வந்து, தம்பி மகனின் கை[illegible] பிடித்து ''என்னடா, அப்பா! இப்படி எல்லாம் கஷ்ட[illegible] வரவழைத்துக் கொண்டால், அத்தை என்ன செய்வே[illegible] சொல்லு? பெரிதாக ஏதாவது பட்டு வைத்திருந்[illegible] என்ன கதி ஆவது?'' என்று கண்ணீருகுத்தாள்.

அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்வதாக என்[illegible] கொண்டு, ''அதுதான் நல்லவேளையாக, அப்படி [illegible] றும் அடிபடவில்லையே, அத்தை! அழாதீர்கள்!'' [illegible] காஞ்சனையைப் பார்வதி, ஆத்திரத்துடன் உறுத்து [illegible] கினாள்.

''ஏண்டி? ஃபோனை எடுத்தவள் என்னைக் [illegible] பிட்டு இன்ன விஷயம் என்று விவரம் சொல்ல வே[illegible] டாம்? உன் இஷ்டத்துக்கு விழுந்தடித்துக் கொண்டு இ[illegible] வீட்டுக்கு ஓடிவந்தால் நான் என்னவெ[illegible] நினைப்பது?''

மேலே அத்தை என்ன சொல்லப் போகிறா[illegible] என்று பீதியுடன் காஞ்சனமாலா காத்திருந்தபோது, ''கா[illegible] ணம் புரியாமல் கதிகலங்கி, இருப்பீர்கள், பாவம்[illegible] என்றான் அந்த வீட்டுக்காரன் பரிவான குரலில்.

திடுமென, அவன் குரல் கேட்டது, பார்வதிக்[illegible] திகைப்புதான். திகைத்த அந்த ஒரு வினாடி கால[illegible] அவளுக்கு இடம் பொருள் உணர்த்திவிட, தன்[illegible] அறியாது சொல்ல இருந்த வார்த்தைகளை அடக்கி[illegible] கொண்டாள்.

[illegible]கூடவே, அவனது பரிவான குரலும் ஏதோ ஒரு [illegible] அமைதியை அளிக்க, ''பின்னே?'' என்றாள்!'' [illegible]னே, நீங்களே சொல்லுங்கள், தம்பி! பொறுப்பை [illegible] தலையில் கட்டிவிட்டு இவர்களுடைய அம்மா, [illegible] இரண்டு பேரும் போய்விட்டார்கள்! பாவம் [illegible] என்னை எடுத்துக் கொண்டு, இவர்களுடைய [illegible] அப்பா இருவரில் ஒருவரையாவது வாழ [illegible]ருக்கலாமே! வெளி உலகம் தெரியாத என்னை [illegible]விட்டு, வாழ வேண்டிய வயதில் இவர்கள் அம் [illegible] எடுத்துக் கொண்டார்!'' என்றாள் கரகரத்த [illegible]

''அத்தை, இது என்ன பேச்சு? எங்களுக்கு நீங்க [illegible]தான் வேண்டும்! சரியாகச் சொல்லப்போனால், [illegible]தான், ரொம்பவும் வேண்டும்!'' என்று கூறியப [illegible] அவளிடம் ஓடிச்சென்று, தோளோடு தழுவிக் [illegible]டாள் காஞ்சனமாலை.

''ச்சு! விடுடி! பெண்ணாய் லட்சணமாய் இராமல், [illegible]பா மேலே வந்து விழுவது? நான் வளர்த்த விதம் [illegible] என்னைத்தானே எல்லோரும் வைவார்கள்!'' [illegible] அதற்கும் மருமகளிடம் ஆத்திரப்பட்டாள், பார் [illegible]

அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கேளாமல், குறைந்தபட்ச [illegible] அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு வராமல், காஞ் [illegible] தனியாக இந்த வில்லன் வீட்டுக்கு வந்ததில் [illegible]க்கு மிகுந்த கோபம். அதை, அப்படியே வாய் [illegible]ச் சொல்ல முடியாமல், நாகரீகம் தடுக்க சினத்தை, [illegible] வழியில் காட்டினாள்.

ஆனால், ''உங்களைக் குறைசொல்ல என்ன இருக்கிறது? பெற்ற தாய்க்கும் மேலாகப் பிரிய வளர்த்திருக்கிறீர்கள் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிற அக்கா, தம்பிப் பாசமும் குறையாமல் பாதுகாத்திருக்கி கள்! இதற்கு உங்களைப் பாராட்ட முடியுமே த குறைகூற யாராலும் முடியாது!'' என்று ரொம்ப தூக்கி வைத்துப் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் பேசவும், பா திக்கு, உச்சிகுளிர்ந்து விட்டது!

அவன் தொடர்ந்து, ''பல வீடுகளில், பெற்ற களே, பிள்ளைகளில் ஒருவனுக்குச் சலுகை கொடு தும், அடுத்தவன் மீது இல்லாத குற்றங்களை ஏ விரட்டுவதும்... அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறேன், அம் நீங்கள், அப்படியிராமல், இருவர் மீதும், ஒரேமா அன்புகாட்டுகிறீர்களே! உங்களை மாதிரி, ஓர் அ கிடைக்க, இவர்கள் தவம் பண்ணியிருக்க வேண்டு என்று இறுகிய குரலில் தொடங்கி, பயங்கர ஐ முடிக்கவும், பார்வதி பாகாய் உருகிப்போனாள்.

அதிலும் அவன் தொடக்கத்தில் பயன்படுத் இறுகிய குரலும் சொன்ன விஷயமும், அவளு ஏதேதோ சந்தேகங்களை ஏற்படுத்தின.

ஒருவேளை, இவன் பெற்றோர்கூட இவனி பாரபட்சமாகவே நடந்து கொண்டிருப்பார்களோ? இ னைக் குற்றம் சொன்னார்கள்; சரி! ஆனால், அ உண்மைதான் என்று யாருக்குத் தெரியும்? திட்டித்தி வளர்த்தவர்கள், தண்டனை கொடுக்குமுன், தீர விசாரி தார்களோ, என்னவோ?

''உட்காருங்களேன், அம்மா! டாக்டர் உங்கள் மரு கனைப் பரிசோதித்துவிட்டு வரட்டும்!'' என்று ஒ

யை எடுத்துப் போடவும் நன்றியுடன் கூடவே ஆச்சரியத்துடன் அவனை நோக்கினாள் பார்வதி.

அந்த அறையில், படுத்திருந்த நந்தகுமாரனைத் எல்லோரும் நின்று கொண்டுதான் இருந்தார்கள்.

டாக்டராவது, நந்தகுமாரனின் கட்டிலின் விளிம்பி அமர்ந்து அவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந் காஞ்சனமாலை, சும்மா நின்று கொண்டல்லவா தாள்.

வயதான பார்வதிக்கு, உட்கார நாற்காலி எடுத்து போட்ட இந்தப் பையன், இளம்பெண்ணான னைக்கு ஓர் இருக்கை கொண்டு வில்லையே!

அதுமட்டுமா? அவள் இருக்கும் பக்கம் திரும்பிப் கவும் இல்லையே! பார்வதியின் முகத்தைப் து, நந்தனைப் பற்றி அவளுக்கல்லவா தைரியம் கொண்டு இருக்கிறான்!

பெண்பித்தன் என்று பெயர் எடுத்தவன் செய்கிற மா இது? எல்லாமே வெறும் வதந்தியாகவே இருக்கக் கூடுமோ?

நந்தகுமாரனை அசைத்துத் தூக்கி செல்வது மிகுந்த யைத் தரும். அந்த அசைவுகள் ஏற்கனவே பலவீன , தற்போது அடிபட்டும் இருக்கும், அவனது எலும்ட க்கு நல்லதல்ல என்ற டாக்டரின் ஆலோசனை ஒரு கிய காரணமாகவும், கூடவே, சக்கியும், ராமனும் களுடைய எஜமானான தன்னைக் கவனிப்பதை பன்மடங்கு பிரியமாக நந்தகுமாரனைக் கவனித்துக்

கொள்வார்கள் என்பதோடு, அவர்கள் வீட்டிலிரு
யாரும் எப்போதும் நந்தனைப் பார்க்க வரலாம் என்
அந்த வீட்டு உடைமையாளன் உறுதியளிக்கவும், நந்
மாரனை அங்கேயே விட்டு விட்டு, அத்தையும் மரு
ளுமாக வீடு திரும்பினர்.

வீட்டில், இருவருமாய்ப் பேசிக் கொண்டு இருக்கு
போது, பார்வதி தன் சந்தேகங்களைப் பற்றி மருமகளி
பேசினாள்.

காஞ்சனைக்கு, ஓரளவு அதேபோன்ற ஐயங்க
ஏற்பட்டிருந்தன. ஆனால், கூடவே, அடுத்த வீட்டுக்
ரன் வேஷம் போடுகிறானோ என்ற எண்ணமும் இரு
தது. ஏனெனில், அவனை, அவள் சந்தித்த முத
நாளன்று அவன் நடந்து கொண்ட முறையே, வே
அல்லவா?

அவளையே பார்த்தது, கிண்டலாகப் பேசியது
'விலை' என்று குறிப்பாய்க் கூறியது பார்த்தது... எதுவு
இன்றைய உத்தமபுத்திரனோடு ஒத்துப் போக வி
லையே!

எப்படியோ போகட்டும்! இன்னும் ஒருவாரமோ
பத்துநாட்களோ நந்தகுமாரன் குணமாகும் வரை, அ
வீட்டுக்குப் போய் வர வேண்டியிருக்கும், அவனையு
அவ்வப்போது சந்திக்க நேரும்! பிறகு அவன் யாரோ
நாம் யாரோ?

அலட்சியமாகத் திரும்பியவள், ஒன்று தோன்றவும்
பார்வதியிடம் திரும்பி, ''அத்தை, அந்த ஆள் பெய
என்ன?'' என்று விசாரித்தாள்.

6

பக்கத்து வீட்டுக்காரன் பெயரைத் தம்பி மகள்
கேட்கவும் பார்வதி சற்றுநேரம் யோசித்தாள். ''ம்ம்...?
தெரியவில்லையே! அவன் தாத்தா பெயர் மகுடபதியோ
என்னமோ சொன்னார்கள். ஆனால், இவன் பெயர்...''
என்றவள், மருமகளை முறைத்துப் பார்த்தாள்.

''என்ன அத்தை? நான் என்ன செய்தேன்?''

''என்னவா? ஒழுங்காக, வாசல் வழியாகப் போயி
ருந்தால், 'கேட்டில்' பெயர் எழுதியிருப்பதைப் பார்த்துத்
தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம்! நீ குறுக்கு வழியாக அல்
லவா போனாய்? உன்னைத் தேடி அலையக்குலைய ஓடி
வந்ததில் நானும் சரியாகப் பார்க்கவில்லை!''

''என்ன அத்தை, நீங்கள்! தம்பிக்கு அடிபட்டிருக்கி
றது என்கிறார் டாக்டர். இங்கே வீட்டிலிருந்து நம்
வாசலுக்கு கால் கிலோ மீட்டர், அப்புறம் பக்கத்து
வாசலுக்குக் கால் கிலோ மீட்டர், அப்புறம் அவர் வீட்டு
வாசலிலிருந்து வீட்டுக்குக் கிட்டத்தட்ட அதே தூரம்!
எப்போது போய் நந்தனைப் பார்ப்பது? அதனால்தான்
குறுக்கே ஓடினேன்! அத்தோடு அந்த வீட்டு வாசலிலும்,
அவர் ஒன்றும் தன் பெயரை எழுதியிருப்பதாகத் தெரிய
வில்லை. நந்துகூட 'வாக்கிங்' போகிறபோது பார்த்திருக்
கிறான். பாதி அழிந்த நிலையில், என்னமோ, 'குடபதி'
என்று மட்டுமே தெரியும்...''

''அது, அவன் தாத்தா பெயரம்மா!''

''தாத்தா பெயர் பேரனுக்கு வைப்பார்கள் லையா? இந்த ஆள் பெயரும் அதுதானோ என்ன மகுடபதியை சுருக்கமாய், 'மக்கு மக்கு' என்று கூப் ருப்பார்கள்!''

''மக்குத்தனமாய் அந்தத்தம்பி முன்னால் போ இப்படி உளறிக் கொண்டு இராதே?'' என்று முடித் பார்வதி.

இனி, மறுநாள் போய் பார்க்கலாம் என்று சொ பார்வதியாலேயே, அதுவரை நிம்மதியாகப் பொறு இருக்க முடியாதபோது, காஞ்சனையைப் பற்றி கே னேன்?

அன்று மாலையே, 'நந்தனுக்குப் பொழுது போ என்று, அவன் விருப்பமாய் விளையாடும் செஸ், பிள் போர்டுகளோடு, அவனுக்குப் பிடித்தமான புத் களையும் மூட்டை கட்டிக் கொண்டு, பக்கத்து வீட் கிளம்பிவிட்டான்!

கிளம்பி வீட்டை விட்டு வெளியே வந்த பி ''நந்துவைப் பார்த்து விட்டு வருகிறேன்!'' என்று கூ டன் ஓடிவிட்டாள் அவள்.

''இந்தா, காஞ்சீ...'' என்ற அத்தையின் குர அவள் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளவில்லை!

ஆனால், அங்கே போய்ப் பார்த்தால், நந்தகுமா நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டு இருந்தான்.

கவலையற்று, ''இந்த நேரம், நந்து தூங்கமா டானே! பொதுவாகவே, பகலில் தூங்க அவனுக்கு

வே... ஓகோ...'' என்றவளின் கண்கள் அகன்றன நிவாரணி; வலி தெரியாமல் இருப்பதற்கா - டாக்டர் அங்கிள் ஏதாவது மருந்து கொடுத் ரா?'' என்று விசாரித்தாள். காஞ்சனை.

''பரவாயில்லை. பாஸ் மார்க்தான்!'' என்றா

புருவம் சுளித்து, ''என்ன பாஸ் மார்க்?'' என்றா உள்ளூர ஒரு படபடப்பு! ஓரளவு நல்ல சுரிதா ஆனால், தலை கலைந்திருக்குமோ? துப்பட்ட கியிருக்குமோ? இதமான வெப்பநிலைதான் லும், ஓடி வந்ததில் முகம் வியர்த்து, எண்ணெ றதோ... ஆனாலும், 'பாஸ் மார்க்' என்கிறானே 'பாஸ் மார்க்' அய்யோ பாவம் என்று கொடு என்பானா?

தலையை, ஆடையைத் திருத்திக் கொள்ளத் துடித் ளை அடக்கியவாறே, அலட்சியம் போலக் காட்டி டு ''என்னது, பாஸ் மார்க்? எதற்கு?'' என் டும் கேட்டாள் அவள்.

''நந்தகுமார் தூங்கிக் கொண்டிருப்பது ஏன் என் ப் புத்திசாலித்தனமாய்க் கண்டுபிடித்து வி யே! அதற்குத்தான் 'பாஸ்மார்க்' கொடுத்தேன். வே கென்று நினைத்தாய்?'' என்று சாதுபோலக் கே அவன். ஆயினும் அவனது கண்ணோரத்தி தன்பட்ட குறுகுறுப்பு, அவள் மனதை அவன் கண் ண்டதைக் காட்டிவிட, அவளுக்கு முகம் கன்று த் தவிர்ப்பது பெரும்பாடாய்ப் போயிற்று.

இரு கட்டை விரல்களையும், தரைக்குள்ளேயே போய்விடும்போல அழுத்தியவள் முகத்தில் பட... தொடங்கிய சூடு, அடங்குவதை உணர்ந்து ஓரள... நிம்மதியுற்றாள்.

ஆயினும் அவளுக்கு தன் மீதே கோபமும் இரு... தது. எவனோ ஒருவன், என்னவோ சொன்னான் என்று அதென்ன, அவ்வளவு படபடப்பு?

''காயம் பட்டவன் தூங்குவதற்கு காரணம் கண்டு... டிப்பதென்ன கஷ்டமான காரியமா? இதிலெல்லாம் பாஸ் மார்க், ஃபெயில் மார்க் என்பதற்கு?'' என்று சற்று மிடுக்கான குரலில் கேட்டாள் அவள்.

''அது... அவரவர் மூளைத்திறனையும், அது செயல் படும் விதத்தையும் பொறுத்துத் தான் கஷ்டமா, எளிதா என்று சொல்ல முடியும்!'' என்று, அவன் சீரியசான குரலில் கூறவும் அவளுக்குத் தன்னை மீறிச் சிரிப்பு வந்தது.

கூடவே, ஆறுதலாகவும் இருந்தது, நந்தகுமாரனுக்கு உடம்பு ஒன்றும் மோசமாகி விடவில்லை! மோசமாகியிருந்தால், இவன் இப்படிக் கிண்டலாகப் பேசமாட் டான் அல்லவா?

ஆனாலும், தன்னை மட்டம் தட்டிப் பேசியதற்குப் பதில் குட்டு ஒன்று வைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித் துக் கொண்டாள் காஞ்சனை. கூடவே, ஒரு கல்லில் இரு மாங்காயாக, இவன் பெயரையும் அறிந்து கொள்ள முடிவு செய்து, ''உங்கள் தாத்தாவின் பெயர் மகுடபதி யாமே! தாத்தா பெயரைப் பேரனுக்கு வைப்பார்கள்

...அந்தை சொன்னார்கள் - அப்படியானால், உங்க... ...ல்லமாக, 'மக்கு', 'மக்கு' என்று அழைத்தி... அப்படியேதானா?'' என்று, அந்த 'அப்படி... ஓர் அழுத்தம் கொடுத்துக் கேட்டாள்!

...படியும், ஆமாம் என்றுதான் அவன் சொல்ல ...இருக்கும்? மக்கு தான் என்று ஒத்துக்கொள்கிறீர் ...என்று கிண்டலடிக்க வேண்டும் என்பது அவள் ...

...ஆனால், ''கிட்டத்தட்ட அதாவது, தொண்ணூறு ... சரி!'' என்றான் அவன்.

'மக்கு' என்றதா?'' என்றாள் அவள் ஆவலோடு!

...ம்...? அப்படியும் வைத்துக் கொள்ளலாம்!'' அவன் கூறவும் காஞ்சனையின் முகம் பிரகாசமா...

அவள் அடுத்த தாக்குதலுக்குத் தயாராகுமுன், ..., அந்தச் செல்...ல்ல அழைப்புக்கு உரியவன், அண்ணன்! என் பெற்றோருடைய, அருமருந்தன்ன மகன்! உத்தம, சத்புத்திரன்! என் தாத்தாவின் ...க்கு உரிய பேரன் - மகுடபதி!'' என்று விளக்கி அவன்.

''ஓ!'' என்றவள், ஏமாற்றத்தை மறைத்துக் கொண்டு ... ஆவலையும் காட்டிக் கொள்ளாமல், ''மகுடபதி இருக்கவும் கொடுத்து வைக்க வேண்டும் அல்ல... என்று சிலாகித்தாள்!

''ரொம்ம்...ப்ப!'' என்றானே தவிர, அவன் பெயர் அவன்தானாக எதுவும் சொன்னானில்லை.

அதற்குமேல் பொறுக்கமாட்டாமல், ''உங்கள் அ
ண்ன் மக்கு ... அதாவது மகுடபதியாக்கும்! உங்
எப்படிக் கூப்பிடுவார்கள்?'' என்று கையிலிருந்த
யுள் எதையோ தேடுவது போன்ற பாவனையோ
அக்கறையற்றவள் போலக் காட்டிக் கொண்டு கே
அவள்.

''ஏன்? உன் பெயர் என்னவென்று நேரடியா
கேட்பதுதானே?'' என்று அவன், நேரடியாகக் கே
அவளைத் திகைக்க வைத்தான்!

ஒருகணம் திணறியபோதும், உடனே சமா
''சேச்சே! அது நன்றாய் இராது! என்னைவிட ஏ
ஆண்டுகளாவது மூத்தவராக இருப்பீர்கள்! உங்
போய் 'உன் வயது என்ன?' என்று மரியாதை இல்
கேட்கலாமா? அப்புறம், எங்கள் அத்தையின் வ
முறையை அல்லவா தப்பாகப் பேசுவீர்கள்?!''
ரைத்து அவனைச் சிரிக்க வைத்தாள் அவள்.

அவன், சிரிப்பை அடக்கும்போதே, ''அத்
உங்கள் பெயரைப் பற்றி எனக்கென்ன வந்தது?''
றாள் எடுப்பாக.

ஒருகணம், அவளை நோக்கிவிட்டு, ''அது
சரிதான்! நீயாக வைத்த பெயர் இருக்கும்போது,
னொன்று எதற்கு?'' என்றான் அவன் தெளிவாக!

அவள் வாயடைத்து நிற்கவும், தொடர்ந்து ''
என்னைப் பார்த்தால் உன் ஆளாகத் தோன்றுகிற
காஞ்சனை?'' என்று கேட்டு, அவள்புறமாய், ஓர்
எடுத்து வைத்தான் அவன்.

அவசரமாகப் பின்னடைந்து, ''அது... அது வந்
சும்மா'' என்று தடுமாறியவள், சட்டென
''நந்து உளறினானா?'' என்று வினவினாள்.

''ஓகோ! நந்து சொன்னால் அது உளறலாக்கும்!
அம்மையார் வாயிலிருந்து வந்தால்? முதல்
உன்னதுதான் தாயே! அன்று.... முதல்நாள்
வில்லை?''

சொன்னாள்! சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணா
தன்னை அறியாமல் வாய்விட்டுச் சொன்னது!
ஆள் என்று அவன் கேட்டதால், சரியாகக் காதில்
திராது என்று அவள் நினைத்தது தப்பு! ஆனால்
அன்றையச் சந்திப்பைச் சொல்லி, அவளை,
தையிடம் அவன் மாட்டி விடவில்லை.

''அது...அது வந்து...நந்துவை உற்சாகப்படுத்த
ஏதாவது ... சொல்லி... நாங்கள் சும்மா...''

''கேள்விப்பட்டேன்!'' என்றான் அவன்
மாக.

அவள் கேள்வியாய் நோக்கவும், ''இன்று மதியம்,
நந்துவும் சேர்ந்துதான் உணவருந்தினோம்! நிறை
சொன்னான்!'' என்று முறுவலித்தான்.

என்னவோ, அவன் கோபப்பட்டுப் பேசவில்லை
காஞ்சனைக்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.
யே தம்பியிடம் மனம் செல்ல, ''அவ்வளவு
வாகப் பேசிச் சாப்பிட்டவனுக்கு மீண்டும் வலி
வந்தது?'' என்றாள் கவலையுடன்.

''நந்தகுமாருக்கு முழுமையாகக் குணம் ஆனபிறகு தான், வலியும் முழுமையாக நீங்கும், அதுவரை, வலியைக் குறைப்பதற்காக அவ்வப்போது ஏதாவது வலி நிவாரணி, கொடுத்துத்தானே ஆக வேண்டும்! மாத்திரையோ, ஊசி மருந்தோ, அதன் சக்தி சிலமணி நேரம் மட்டும்தானே? அந்தச் சில மணி நேரம் சென்றபின், மீண்டும் வலிக்கும்போது, அடுத்த டோஸ்! கூடவே, குணமாகவும் மருந்து கொடுப்பதால், வலி குறைந்து கொண்டே வந்துவிடும்!'' என்று இதமான குரலில், இயம்பினான் அவன்.

லேசாக முறுவலித்து, ''ரொம்ப நன்றி மிஸ்டர்... 'நம்மாள்' என்று கூப்பிட முடியாது! வேறு எப்படிக் கூப்பிடலாம்?'' என்று பழைய விஷயத்துக்குத் தாவினாள், காஞ்சனை.

''ம்ம்ம்...? அது உலகமகா ரகசியம்! உன்னிடம் சொல்லலாமா, கூடாதா என்று தெரியவில்லை! அப்புறம், நீ ஒரு தமுக்கை எடுத்துக் கொண்டு போய் ஊரெல்லாம் சொல்லிவிட்டால் என்ன செய்வது?'' என்று கவலை காட்டினான் அவன்.

லேசாகக் கொஞ்சுவது போல நோக்கி, ''ப்ளீஸ்'' என்று அவள் கேட்கவும் புன்னகை செய்து, ''செல்வபதி செல்வம், செல்வா என்பார்கள்!'' என்றான் அவன்.

''மகுடபதி! செல்வபதி! ''அடேயப்பா! உங்கள் தம்பி பெயர் திருப்பதியா? தில்லையம்பதியா?'' என்று கேலியாகக் கேட்டாள் காஞ்சனை.

''இந்தப் 'பதி'க்கும் அந்த 'பதி'க்கும் மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இருக்கிறது! எங்கள்

பெயரில் உள்ள பதிக்குப் பொருள் தலைவன், கணவன், உடையவன் என்பது!''

''பெருமைதான்! ஆனால் உங்கள் தம்பி பெயர் சொல்லவில்லையே?

''தம்பி இல்லை! இருந்திருந்தால், அவன் பெயர் பூபதியாக இருந்திருக்கும்!'' வழிவழியாய் வந்த பெயர்கள்!''

''ஆனாலும் ரொம்ப அநியாயமாகத் தெரிகிறது! உங்கள் அம்மாவுக்கு என்னென்னவோ பெயர் வைக்க ஆசையாக இருந்திருக்கலாம். வழிவழியாக வந்த பெயர்கள் என்று இந்த கடமுடாக்களைக் கொண்டு வந்து திணிக்கலாமா?'' என்றவள், அவன் சற்று ஏளனமாகச் சிரிக்கவும், என்னவென்று கேட்டாள்.

தோளைக் குலுக்கினான் செல்வபதி. ''என்னவோ எங்கள் அம்மா மீது திணித்ததாகச் சொன்னாயே! சரியாகச் சொல்லப்போனால் அந்த பரம்பரைப் பெருமை, பித்து எல்லாம் என் அம்மாவுக்குத்தான் ரொம்ப அதிகம். நான் செல்வபதி என்று கையெழுத்திடாமல், 'செல்வம்' என்று கையெழுத்திட்டேன் என்பதுதான் எங்கள் வீட்டில் என்னுடைய முதல் பெரும் குற்றமாகக் கருதப்பட்டது!''

அவனது குரலில் திகைத்து காஞ்சனை, அவன் முகத்தை கூர்ந்து நோக்கினாள்.

அங்கே என்ன இருந்தது? கைப்பா? இறுக்கமா? ஏளனம்.. கோபமா? இவற்றுள் ஏதோ ஒன்றோ, அன்றி, எல்லாம் சேர்ந்த கலவையோ? எதுவாயினும், காஞ்சனையின் மனதை அது பாதித்தது! 'விட்டுத்தள்ளுங்கள்,

[illegible] என்று அவனிடம் ஆதரவாகப் பேசவேண்டும் அவளை உந்தியது! இதற்காகவெல்லாம், பெற்ற ...டம் கோபப்படுவார்களா, என்று, அவன் ... போய்ச் சண்டையிட வேண்டும் என்று கூடத் தோன்றியது!

அந்தப் 'பெண்' விஷயத்தில் கூட, இந்தமாதிரி தான் சும்மா செல்வத்துடைய பெற்றோர் மடத்தனமாக ஏதாவது முடிவெடுத்திருக்க வேண்டும்! சே! என்ன மனிதர்கள்? அவர்கள் மட்டும் இப்போது அவள் எதிரில் இருந்தால், நன்றாக நாலு வார்த்தை கேளாமல் விடவே மாட்டாள்!

''ஹல்லோ!'' என்று அவள் முகத்தின்முன் சொடக்குப் போட்டு, செல்வபதி அழைக்கவும் காஞ்சனைக்கு ஒரே வெட்கமாகிப் போயிற்று. ''எ...என்ன. கேட்டீர்கள்?'' என்றாள் தடுமாற்றத்துடன்.

''பெரிதாக மூட்டை கட்டிக் கொணர்ந்திருக்கிறாயே, உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்று கேட்டேன்! அதாவது உன் மூட்டைக்குள்! தலைக்குள் என்று கேட்டதாக நினைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்! அங்கே என்ன இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும்!'' என்றான் அவன் ஒருவிதமான முறுவலோடு.

சீண்டுகிறான்! என்ன இருக்கிறதாம் என்று கேட்க வைப்பதற்காகச் சொன்னது! அவள் கேட்டதும், 'தலைக்குள் ஒன்றுமே கிடையாது காலி' என்பான்! அல்லது, 'உள்ளே இருப்பது களிமண்' எனப்போகிறான்! இரண்டிற்கும் இடம்கொடுக்கக் கூடாது என்று முடிவு செய்தாள் அவள்.

எனவே, செல்வபதியின் பேச்சில் பின்பகுதியைக் கவனியாதது போலப் பாவித்து, ''என் வீட்டிலிருந்து, என் தம்பிக்குக் கொண்டு வந்த மூட்டை, எங்கள் பொருள்! அடுத்தவர் சாமான் பற்றி உங்களுக்கு என்ன வாம்?'' என்று கேட்டாள் காஞ்சனை. ''அடுத்தவர் விஷயத்தில் அனாவசியமாய் மூக்கை நுழைக்கக் கூடாது, சார்!'' என்று மிடுக்குடன் முடித்தாள்.

ரசனையுடன் நோக்கிவிட்டு, ''முன் அனுபவம்!'' என்றான் அவன் சோகமாக! ''உன் வீட்டுப் பூக்கூடைக்குள் என் வீட்டுப்பூ ஏறின மாதிரி...'' என்று அவன் இழுத்தபோது. பதிலிறுக்க இயலாமல் வாயடைத்து நின்றாள் அவள்.

என்ன சொல்வது என்று. அவள் யோசிக்க, குரலைத் தணித்து ''அதற்கு நீ இன்னமும் விலைதரவில்லை காஞ்சனை!'' என்ற செல்வபதியின் குரலில், காஞ்சனை திடுக்கிட்டுத் திகைத்துப் போனாள்.

என்ன இது? இவ்வளவு நேரம் கபடற்ற, இலகுவான சீண்டலுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தவனின் குரல், பேச்சு பார்வை எல்லாமே மாறுகிறதே!

குழப்பத்துடன் அவள் நோக்கவும் ''வெண்ணிறப் பல்வரிசையைக் காட்டி நகைத்தபடி, ''சும்மா கிடைப்பது உலகத்தில் எதுவுமே இல்லை! நினைவிருக்கட்டும்!'' என்று ஒற்றை விரல் தூக்கி எச்சரித்தான்.

வெறும் வேடிக்கைதான்! அப்பாடி! என்று ஆறுதலாயிற்று காஞ்சனைக்கு!

வீட்டில், காஞ்சனைக்கும் நந்தகுமாருக்கும் சற்று நகைச்சுவை உணர்வு உண்டு! ஒருவருக்கு ஒருவர்,

மற்றவர்களைப் பற்றி என்று ஏதாவது கேலி கிண்டலாகப் பேசிக் கொள்வார்கள்.

இந்தச் செல்வபதியோடு வார்த்தைக்கு வார்த்தை மல்லாடுவதும், காஞ்சனைக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தையே அளித்தது! மேலும் மேலும் அப்படிப் பேசவேண்டும் என்கிற ஆர்வமும் ஏற்பட்டது. அவன் ஒரு புதியவன், அன்னியன் என்கிற எண்ணமே இல்லாமல், செல்வபதியோடு இப்படிச் சகஜமாக பேச முடிந்தது, அவளுக்கு ஆச்சரியமாகக் கூட இருந்தது!

கிட்டத்தட்ட வருங்காலக் கணவன் என்றாகிவிட்ட மோகனிடம் கூட, அவள் இவ்வளவு இயல்பாகக் கேலி பேசியது கிடையாது!

எண்ணமிடும்போதே, காஞ்சனமாலைக்கு ஒன்று உறைத்தது!

அவள் கேலி பேசினால், கூடச் சேர்ந்து இப்படிப் பதிலுக்குப் பதில் என்று மோகன் பேசுவானா? பதில் பேசுவது இருக்கட்டும் அந்தக் கேலியைப் புரிந்து கொள்ளவே அவளால் முடியுமோ என்னவோ என்ற சந்தேகம் வேறு தோன்றி, அவளுக்கு, மிகுந்த மனச்சோர்வை அளித்தது!

7

மோகனைப் பற்றிய எண்ணம் தோன்றிய பிறகு, காஞ்சனையால் தொடர்ந்து கலகலப்பாய்ப் பேச முடியவில்லை. இவ்வளவு நாள் இல்லாத வகையில், ஏதோ தலையிட்டாற்போல் ஓர் இறுக்கம் தோன்றி அவளைப் பேச முடியாமல் தடுத்தது.

பேசவும் முடியாமல், 'என்ன?' என்பதுபோல சிறு வினவலோடு கூடிய செல்வபதியின் பார்வைக்குப் பதில் கொடுக்கவும் முடியாமல், அவள் தவித்தபோது, நல்ல வேளையாக, நந்தகுமாரனுக்கு விழிப்பு வந்துவிட்டது!

எப்போதும் போலத் தூக்கம் கலைகையில் உடம்பை முறுக்கிச் சோம்பல் முறிக்க முனைந்தவன், அடிபட்டிருந்தது தாக்கிவிட, ''அம்மா!'' என்று முனகினான்.

மற்றதெல்லாம் மறந்து, ''என்னடா, நந்தூ?'' என்று அவனருகே ஓடினாள் காஞ்சனை.

அவளது குரலைக் கேட்டுக் கண்திறந்து பார்த்தவனுக்கு கவலை பாய்ந்த அவள் முகத்தைக் கண்டதும், விஷயம் புரிந்துவிட, ''தப்பாகத் திரும்பிவிட்டேன், போல! லேசாக வலித்து விட்டது! இப்போது ஒன்றுமில்லை, அக்கா!'' என்றுரைத்து விட்டு முயன்று முறுவலித்தான்.

''இல்லை... உனக்கு வலிக்கிறது! வலிக்கிறது தானே? அக்கா சும்மா அலட்டுகிறேன் என்று நினைக்காதேடா, ஏதாவது தப்பாகி வலிக்கிறதோ என்றுதான் பயம்! செல்வம் சார், டாக்டர் வலிபற்றி ஏதாவது சொன்னாரா?'' என்று காஞ்சனை பரபரத்தாள்.

''பொறுக்க முடியாத வலியா, நந்தகுமார்?'' என்று அவனிடம் விசாரித்தான் செல்வபதி.

இளையவன் மறுப்பாகத் தலையசைத்து விட்டு, ''கவனம் இல்லாமல் உடம்பைத் திருப்பி விட்டேன்! அதுதான். இப்போது அந்த வலிகூடக் குறைந்து விட்டது!'' என்றான்.

காஞ்சனையிடம் திரும்பி, ''பொறுக்க முடியாத வலி என்றால் மட்டும் தான் டாக்டர் தெரிவிக்கச் சொன்னார். மற்றபடி அடிபட்ட காயங்களால் கொஞ்சம் வலி இருப்பது இயல்பு; கவலைப்பட வேண்டாம் என் றும் சொன்னார்!'' என்றான் செல்வபதி.'

''அப்படியானால் சரி!'' என்று அமைதியுற்ற தமக்கை, தான் கொண்டு வந்த பொருட்களைத் தம்பி முன் கடைபரப்பினாள்.

''அக்கா, புத்தகங்களை எடுத்துப் போய்விடு! இங்கே நல்ல, நல்ல பழைய புத்தகங்கள் இருக்கின்றன வாம்! எதை வேண்டுமானாலும் எடுத்துப் படித்துக் கொள்ளலாம் என்று சார் சொன்னார். 'அசிமோவ்' புத்தகம் எல்லாம் இருக்கிறதாம் அக்கா!'' என்று நந்தகு மாரன் கூறவும் காஞ்சனை ஆச்சரியமாய் செல்வபதியை நோக்கினாள்.

''எப்படி? நீங்கள் படிப்பீர்களா?''

''முன்பு படித்தேன்!'' என்றான் அவன் சுருக்கமாக.

அக்கா, தம்பி இருவரும் வியப்பும் ஆர்வமுமாய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்களே தவிர, இருவருமே வேறு எதுவும் கேட்கவில்லை.

ஒரு சிறு மவுனத்தின் பின் தோளைக் குலுக்கிவிட் டுச் செல்வபதியே சொன்னான். ''சிறுவயதில்... அதா

வது, நந்தகுமாரின் வயதை ஒட்டிய பருவத்தில், லீவுதோ றும் தாத்தா, பாட்டியைப் பார்க்க இங்கே வருவோம் அப்போது படிப்பதற்காக என்று இங்கே ஒரு 'செட்' சேர்த்து வைத்தோம். எங்கள் மேல் உள்ள பிரியத்தில், தாத்தாவும் பாட்டியும் புத்தகங்களை நன்றாகவே பாது காத்தார்கள்; அவர்களுக்குப் பிறகு தொடர்ந்து பாது காக்க ஏற்பாடும் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள்... தரை சுவருக்கெல்லாம் பூச்சி அழிப்பு மருந்து ஏற்றி, ஈரம் வந்துவிடாமல் அதற்கும் வேலை செய்து காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். அதனால், புத்தகங்கள் நல்லபடியா கவே இருக்கின்றன!'' என்று விளக்கினான் அவன்.

அவனது உணர்ச்சியற்ற குரலில், அக்காவும் தம்பி யும் மீண்டும் ஒரு தரம் லேசாகப் பார்வையைப் பரிமா றிக் கொண்டார்கள்.

அதற்குமேல், செல்வமும் நின்று பேசிக்கொண்டு இருக்கவில்லை. ''நீங்கள் இருவரும் பேசிக்கொண்டு இருங்கள். எனக்குக் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது!'' என்று சென்றுவிட்டான்.

அவன் சென்ற திசையைப் பார்த்திருந்துவிட்டு, ''பாவம்! ஏதோ மனதுக் கஷ்டம் போல - கஷ்டமாக எதையோ நினைவுபடுத்தி விட்டோம் போலத் தோன்று கிறது அக்கா!'' என்றான் நந்தன் தணிந்த குரலில்.

''இவருக்கெல்லாம் என்னடா கவலையும் கஷ்ட மும்? ஒருவிதக் கட்டுப்பாடும் கிடையாது! நினைத்த நேரம், நினைத்த இடத்துக்குப் போகிறார்! வருகிறார்! இப்படி ஓர் அழகான எஸ்டேட் சொந்தமாய் இருக்கிறது! சம்பாத்தியமும் இருக்கிறது! சுற்றுவதையோ, செலவு

செய்வதையோ கேட்பதற்கு ஆளே கிடையாது! பிற கென்ன கவலை? அதேசமயம், நம்மைப் பார்! மூச்சு விடுவதற்குக்கூட விளக்கம் சொல்லியாக வேண்டி இருக் கிறது! இன்று வீட்டுக்குப் போனதும், நல்ல மண்டகப்படி காத்திருக்கிறது!'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கினாள் காஞ் சனை.

''அத்தையிடம் கேளாமல் வந்தாயாக்கும்! ஏன் அக்கா, இப்படிச் செய்தாய்? பேசாமல் அத்தையிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு வருவதுதானே?'' என்று பெரியமனிதன் போலப் பேசினான் தம்பி.

''ஆகா! 'சாத்தான் வேதம் ஓதுகிறது' என்பது இதைத்தான் போலத் தெரிகிறது! அய்யா, அத்தை, அக்கா டாக்டர் எல்லோரிடமும் கேட்டுக் கொண்டுதான் சைக்கிள் ஓட்டினீர்களாக்கும்?!'' என்று காஞ்சனை கேட் கவும், தம்பியின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

''போ, அக்கா! உன்னை அத்தை திட்டப்போகிறார் களே என்று அந்தக் கவலையில், சொன்னால், என் னையே இடிக்கிறாயே!'' என்றான் இளையவன்! ''அத் தோடு, அப்படிப் போனதற்குத் தண்டனையாகத்தான் எனக்கு அடிபட்டதோ என்னவோ?'' என்று வருந்தி னான்.

அது தாளாமல், ''அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை! சும்மா, மொட்டைத் தலைக்கும், முழங்காலுக் கும் முடிச்சுப் போடாதே! என்ன, இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறுத்திருந்து, காலில் நல்ல வலு வந்தபிறகு சைக் கிளை ஓட்டியிருந்தால் உனக்கு ஒன்றும் ஆகியிராது! அது வேறு, துருப் பிடித்த சைக்கிளாய் இருந்து தொலைத்

தது சரிசரி. இந்தப் பேச்சு இத்தோடு போதும்! ஏதோ, கடவுளாகப் பார்த்து, இதற்குமேல் அடிபடாமல் காப்பாற் றினார்!'' என்று ஆறுதல் கொண்டாள் அவள்.

பேச்சை மாற்ற விரும்பி, ''அக்கா, இங்கே ஒரு செஸ் போர்டு இருக்கிறது. அதன் வெள்ளைக் காய்கள் எல்லாம் சுத்தத் தந்தம் அக்கா! கறுப்பெல்லாம் ரோஸ் வுட். நுண்ணிய வேலைப்பாட்டுடன் பார்க்க வெகு அழகாய் இருக்கிறது!'' என்றான் நந்தகுமார்.

''போய்ப் போலீசில் புகார் கொடுக்க வேண்டும்! யானையைக் கொன்று, அதன் தந்தத்தை எடுத்து 'செஸ்' காய் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று! மிஸ்டர் செல் வத்துக்குக் குறைந்தது ஐந்து ஆண்டு தீட்டி விட மாட்டார் கள்?''

''ஒன்றும் மாட்டார்கள்! அது ரொம்பப் பழையது. செல்வம் சாருடைய தாத்தாவுக்கும் முந்திய தலைமுறை யினதாம்! வழுவழு என்று காயெல்லாம் தொட எப்படி இருக்கிறது தெரியுமா?!''

''ம்ம்? என்று தம்பியை நேராக நோக்கினாள், காஞ்சனை. ''விளையாடினாயாக்கும்? யாரோடு?''

''செல்வம் சாரோடுதான்! என்ன பிரமாதமாக விளையாடுகிறார் தெரியுமாக்கா? வேகம் வேறு! இரண்டு ஆட்டம் போட்டோம்...''

''அவருக்குப் பாதி வயதுப் பையனிடம் வீரம் காட்டினாராக்கும்?!'' என்றாள் அவள் ஒருமாதிரிக் குர லில்.

''வீரம் காட்டவுமில்லை; ஒன்றும் இல்லை! ஒரு ஆட்டம் டிரா! அது அவர் எனக்கு விட்டுக் கொடுத்தது தான்! மெய்யாகவே அவர் கெட்டிக்காரர்தான் அக்கா!''

''என்னடா, ஒரேயடியாய் அவரைப் புகழோ புகழ் என்று துதி பாடுகிறாய்? அவர் கதையெல்லாம் மறந்துவிடாதே!'' என்று எச்சரித்தாள் தமக்கை.

சற்று யோசித்து விட்டு, ''மெய்யாகவே, அவர் ஹீரோ தான், அக்கா! நான் விழுந்து கிடந்த போது என்னைத் தூக்கி வந்தாரே, சொன்னால் நம்பக் கூட முடியாது அக்கா! அவ்வளவு மென்மையாக என்னைப் பிடித்திருந்தார்! முதலில் என்னை, அவர் வீட்டிலேயே வைத்து இருப்பதைப் பார்! டாக்டர் அது இது என்று செலவு வேறு!'' என்றுரைத்தான் நந்தகுமாரன். ''அது பற்றி ஒரு வார்த்தை பேசவில்லையே!''

''நம் டாக்டர் 'அங்கிள்' அவரிடம் ஒன்றும் பணம் கேட்டிருக்க மாட்டார்!''

''டாக்டருக்கு மட்டுமா? அந்த மருந்துகள்! சுமார் ஐநூறு ரூபாய் ஆகக்கூடும் என்று அங்கிளே சொன்னாரே!''

''எவ்வளவு ஆனாலும், மிஸ்டர் செல்வம் அதைக் கேட்டாலும், கேட்காவிட்டாலும் எவ்வளவு ஆயிற்று என்று கேட்டு, ஆன செலவை நாம் கொடுத்துவிடத் தானே போகிறோம்!''

''ச்சு என்ன அக்கா, நீ? பணம் கொடுப்பது கொடுக்காதது பற்றியா நான் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறேன்? பணத்தைப் பொருட்படுத்தாத பெருந்தன்மை, செல்வம்

அவருக்கு இருக்கிறது என்கிறேன். அவ்வளவுதான்! நீ, நீதான் வேண்டுமென்றே புரிந்து கொள்ளாதமாதிரிப் பேசி வெறுப் பேற்றுகிறாயோ, எனக்குப் புரியவே இல்லை!'' என்றான் நந்தகுமார் அலுப்புடன்.

''சாரிடா!'' என்று, சட்டென இறங்கி வந்தாள் காஞ்சனை. ''நான் விளையாட்டாகத்தானடா உன்னைச் சீண்டினேன்! இப்போது உனக்கு உடம்பும் மனமும் களைத்திருக்கும் என்பதை மறந்துவிட்டேன்! அதைவிடு! இப்போது என்ன? மிஸ்டர் செல்வம் உயர்ந்தவர் என்கிறாய்! அதை நான் அப்படியே ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும்! அவ்வளவுதானே! இதோ கேள்! மிஸ்டர் செல்வம் வல்லவர்! நல்லவர்! உலகம் போற்ற வேண்டிய உத்தமர் சரிதானா?'' என்று கேட்டவள், வேறோர் புறத்திலிருந்து கைதட்டல் கேட்கவும் திகைத்துத் திரும்பினாள்.

நோயாளியின் அறையினுள் திறக்கும் மற்றொரு கதவைத் திறந்து கொண்டு, செல்வபதிதான் நின்றான். ''பிரமாதம்!'' என்றான் அவன் ''வசிஷ்டர் வாயால், பிரம்மரிஷிப் பட்டம் பெற்றபோது, விசுவாமித்திரர் எப்படி உணர்ந்திருப்பார் என்று எனக்கு இப்போது புரிகிறது?'' என்று, கைகளை விரித்துக் காட்டினான்.

''இவ்வளவு நேரம் இங்கேயா இருந்தீர்கள்? இங்கு என்ன வேலை உங்களுக்கு?'' என்று ஐயக்குரலில் வினவினாள் அவள்.

''ம்கூம்!'' என்று தோளைக் குலுக்கினான், செல்வம்! ''நல்ல புத்தி, நிலைப்பதாகவே இல்லை போலத் தெரிகிறது! வா! வந்து, இந்த அறையைப் பார்! புத்தக அறை! இங்கிருந்து போய், நாலைந்து டெலிஃபோன்

கால்கள் பேசி முடித்தபோது 'அசிமோவ்' பற்றி சொன்னது, நினைவு வந்தது. இப்போதே எடுத்து வை தால், நீ கிளம்பியதும், 'இந்தா படி' என்று புத்தக ளைக் கொடுத்துவிட்டால், நந்துவுக்கு நீ கிளம்பி தவிப்பு குறையக்கூடுமே என்று எடுத்து வைக்க வந்த என்னென்ன சந்தேகங்கள்!... நந்தூ, நான் பெரியவ அனுபவத்தில் சொல்கிறேன், கேட்டுக்கொள்! இந்த உ கத்தில் நல்லதற்கே காலமே இல்லையப்பா!'' என் அவன் பாவனையோடு அவன் கையை விரிக்கவும் நந்தகுமாரன் அதை ரசித்தக் கலகலவென்று நகைத்தான்

எதிரொலியாய் அரும்பிய புன்னகையோடு, ''நான் உங்களைக் குற்றம் எதுவும் சொல்லவில்லையே! நீங்கள் உங்கள் வீட்டில், இன்ன இடத்தில் இருந்தீர்களா என்று கேட்பது கூடத் தப்பா?'' என்றாள் காஞ்சனை பதிலுக்கு.

''ஊகூகூம்! அதைத் தப்பு சொல்லவே முடியாதே கனம் பொருந்திய காஞ்சனமாலையவர்கள், என்னைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தில் கேட்டிருந்தால் தப்பே கிடையாது தான். ஆனால்... அதை இப்படி கொஞ்சம் சந்தே...கமாய்க் கேட்டதுதான் கொஞ்சம் இடிக்கிறது!'' என்று, சந்தேகப்படும் பாவனையில் நடித்துக் காட்டிச் செல்வம் கூறவும், மீண்டும் அங்கே ஒரு சிரிப்பலை பரவியது.

தம்பி சிரிப்பதை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துக் கொண்டு இருந்து விட்டு, '''நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி எல்லாம் கிடையாது, சார்! திடும், திடும் என்று எதிர்பாராத நேரங்களில், எதிர்பாராத இடங்களில் இருந்து - இப்போது கூடப் பாருங்கள்! இந்தப் பக்கமாய்ப் போனீர்

அந்தப் பக்கமாய் வந்து நிற்கிறீர்கள்! இப்படி ர்களே, எப்படி என்று யோசித்தேன் வே!'' என்று முடித்தாள் காஞ்சனை.

தொடர்ந்து, தம்பியிடம் திரும்பி, ''நந்து, உனக்குச் ம்போது, காலையில் மாதிரி வலிக்கவில்லை தெரிகிறதே! முன்னைக்கிப்போது நன்றாக இருக்கி ? விழிக்கும்போது, வலித்ததுபோல இப்போது லதானே?'' என்று ஆவலுடன் காஞ்சனை வினவி

''ஆமாம்!'' என்று ஒத்துக் கொண்டபோதும் ''இதை ந்தடித்துக் கொண்டு, அத்தையிடம் போய்ச் சொல்லி தே, அக்கா! உடனே வீட்டுக்கு வரவேண்டும் ர்கள்! நான் இங்கே நிறையப் புத்தகங்கள் படிக்க டும்; 'செஸ்'சில் செல்வம் சாரிடம் சில தந்திரங்கள் க் கொள்ள வேண்டும்! அப்புறம், இங்கே கம்ப்யூட் வைத்திருக்கிறாராம்! இன்டர்நெட் தொடர்பு கூட க்கிறதாம். அதுவும் அவரிடம் பழகிக் கொள்ளப் கிறேன்...'' என்று அடுக்கினான்.

''ஆமாம்! இதற்காகவெல்லாம், இங்கே நீ எத்தனை கள் 'டேரா'ப் போடுவதாக உத்தேசம்?'' என்று டாள் தமக்கை. ''அவ்வளவு நாள் செல்வம் சார் கே இருக்க வேண்டாமா? அவர் வந்து ஏற்கனவே து நாட்கள் ஆகிவிட்டன! அவரது வழக்கப்படி...''

தமக்கையின் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, ''சார் வந்து து நாட்கள் ஆயிற்றா? உனக்கு எப்படித் தெரியும்?'' ன்று நந்தகுமார் கேட்கவும், பதில் சொல்ல மாட்டாமல், ஞ்சனை திணறினாள்.

ஏனெனில், அந்த முதல்நாள் சந்திப்பை, அவள் தன் தம்பியிடம் கூடச் சொல்லவே இல்லையே!

அவள் முகத்தைக் கவனித்திருந்த செல்வம், ''நான் ஒன்றும், குற்றவாளி போல, ஒளிந்து மறைந்து, ரகசியமாய் வரவில்லையே, நந்தகுமார்! ஒளிவு மறைவாய், வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்து கிடக்கவும் இல்லை! தற்செயலாக உன் அக்கா என்னைப் பார்த்திருக்கலாம்!'' என்றுரைத்து, அவளுக்கு உதவினான்.

''ஆமாமடா! சாரைப் பார்த்தேன்!'' என்று சமாளித்தாள் தமக்கை.

''ஆனால், பார்த்ததாக என்னிடம் நீ சொல்லவே இல்லையே!'' என்றான் நந்தகுமாரன், தமக்கையின் முகத்தை கூர்ந்தபடி.

'உனக்கும் எனக்கும் இடையே ரகசியம் - அதுவும் இந்த ஆளைப்பற்றி ஒளிவுமறைவு ஏது?' என்ற கேள்வியை அவன் முகம் கேட்டது!

உண்மைதான்! இந்த, செல்வத்தைப் பற்றிக் கேட்டதும், கற்பனையுமாக எவ்வளவு பேசியிருப்பார்கள்! அப்படியிருக்க, அந்த முதல் நாளைப் பற்றித் தம்பியிடம் அவள் ஏன் மறைத்தாள்? அவளுக்கே இது புரியாத குழப்பம்தான்.

உள்ளூரத் தடுமாறியபடியே, ''அதில்லை நந்தூ! எப்படியாவது பேச்சு வாக்கில் அத்தை காதுக்கு எட்டிவிட்டால்... அதனால்தான்...'' என்று ஏதோ சாக்குச் சொல்லிச் சமாளிக்க முயன்றாள் அவள்.

''அது சரிதான்!'' என்று தம்பி ஒத்துக் கொள்ளவும், அப்பாடி என்று மூச்சு விட்டவள் நந்தகுமார் தொடர்ந்து, ''அத்தைக்கு இவர் இருப்பது தெரிந்துவிட்டால் உடனே உனக்குச் சிறைவாசம் தொடங்கிவிடும்!'' என்று இயல்பாகச் சொல்லிவிடவும், மீண்டும் திணறித் திண்டாடிப் போனாள்

அவள் அஞ்சியது போலவே, செல்வம் கன அக்கறையோடு கவனிக்கவும், அவசரமாக, ''அத்தை சற்றுப் பழங்காலம்! பெண்கள்... அடுத்த ஆண்கள் முன்வரக்கூடாது... அது இது என்று ப...பல கட்டுப்பாடுகள் உண்டு...'' என்று தவித்துத் தடுமாறி ஒருவழியாய் சமாளித்தாள்.

செல்வத்தின் முகம் முழு நம்பிக்கையைக் காட்டாத போதும், முந்தைய தவறை ஈடுகட்டுவது போல, ''ஆமாம், ஆமாம்! ஆண்கள் என்று யார் தலையைக் கண்டாலும், அக்காவுக்குச் சிறை - அதாவது அறைவாசம்தான். அவள் அறையை விட்டு வெளியே காலடி எடுத்து வைக்கக் கூடாது! பயங்கரமான கட்டுத்திட்டங்கள்!'' என்று நந்தனும் ஒத்து ஊதினான்.

நல்லவேளையாகச் செல்வமும் அதை ஒத்துக் கொண்டவன் போல, அந்தப் பேச்சை, அத்தோடு விட்டு விட்டான்.

தோதாக, டிஃபன் காபியுடன் சக்கியும், இன்னோர் ஆளும் வரவே, பேச்சு நின்று, மூவரும் உண்பதில் முனைந்தனர்.

முதலில் மறுக்க எண்ணியபோதும், குட்டி குட்டி யாய் அழகான சமோசாக்களைக் காணவும் நாக்கில் நீர் ஊற, காஞ்சனையும் கூடச் சேர்ந்து உண்ணலானாள்.

தோற்றத்துக்குச் சரியாக சுவையும் நன்றாக இருக் கவே, மனதாரப் பாராட்டினாள். ''எங்கே வாங்கினீர் கள்? இந்தப் பக்கத்தில், இப்படி அயிட்டமெல்லாம் கிடைக்காதே!'' என்று விசாரித்தாள்.

முப்பத்திரண்டு பற்களையும் காட்டிவிட்டுப் புதிய ஆள் உள்ளே சென்றான்.

''வாங்கியிருக்க மாட்டார்கள். செல்வம் சாருடைய சமையல்காரர் இப்போது உள்ளே போகவில்லை, அவர் தான் ரொம்ப கெட்டிக்காரர், அக்கா! மதியம் ஒரு தினுசுப் பருப்பு சாதம் செய்திருந்தார், பார்! அப்போது, வயி யெல்லாம் இருந்தபோதும், என்னால் உண்பதை நிறுத் தவே முடியவில்லை!'' என்ற நந்தகுமாரன், செல்வத்தை ஆராய்ச்சிக் கண்ணுடன் நோக்கிவிட்டு, ''நீங்கள் எங்கே போனாலும், ஆதிமூலத்தை - அதுதான் சமையல்காரர் பெயர் அக்கா! கூடவே கூட்டிப்போவீர்களா, சார்?....'' என்று செல்வத்திடம் விசாரித்தான்.

''ஆமாம்!'' என்று முறுவலித்தான் அவன்.

''பின்னே எப்படி இப்படி உடம்பை, குண்டாகாமல் கச்சிதமாய் வைத்திருக்கிறீர்கள்?'' என்று வியப்புடன் கேட்டான் நந்து தன்னிச்சையாய்ச் செல்வத்தின் தோற்றத் தைப் பார்வை அளவிட காஞ்சனையின் மனம் தம்பியின் கூற்றை ஆமோதித்தது!

அனாவசியமான ஊளைச்சதை கொஞ்சமும் இல் லாமல், அவனது உடம்பு உறுதியைக் காட்டியது!

சபாஷ்! என்று உள்ளம் மெச்சுகையிலேயே, காஞ்ச னையின் முகம் சட்டென வியர்த்து விட்டது!

என்ன இது? யாரோ ஒரு அன்னியனின் உடல் கட்டை ஆராய்ந்து, ரசித்து, மெச்சிக் கொண்டும் இருக்கி றாளே! என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்?!

அவளைக் கவனியாதவன் போல, ''ஏது ஏது? அக்காவும் தம்பியும் சேர்ந்து, ஆதிக்கு உச்சிகுளிர வைத்து விடுவீர்கள் போல இருக்கிறதே! கர்வம் தலைக் கேறி, அவன் இரண்டுமடங்கு சம்பளம் கேளாதிருக்க வேண்டும்' என்ன ஆதி, கேட்பாயா?'' என்று 'ட்ரே' நிறைய சமோசாக்களுடன் மீண்டும் அறையினுள் வந்த பணியாளை வினவினான் செல்வம்.

'ஈ'யென்று மீண்டும் பற்கள் அத்தனையையும் காட் டியபடி, சமோசா 'ட்ரே'யைக் காஞ்சனையின் அருகே வைத்தான் ஆதி.

''இல்லையில்லை! எனக்குப் போதும்'' என்றாள் காஞ்சனை ''எவ்வளவுதான் நன்றாக இருந்தாலும், அளவு மீறிச் சாப்பிட முடியாதல்லவா?'' என்று காரண மும் சொன்னாள்.

''அதுவேதான் என் பதிலும்!'' என்றான் செல்வம். எப்படி உடம்பை 'ட்ரிம்'ஆக வைத்திருக்கிறேன் என்று கேட்டாயல்லவா, நந்து? அளவோடு சாப்பிடுவது முக் கிய காரணம். அடுத்தது உடல்பயிற்சி! இரண்டும் சேரும் போது ஊளைச்சதை விடுவதே இல்லை!''

காலித்தட்டை வாங்கக் கைநீட்டிய சக்கியின்-முகத் தைப் பார்க்கையில், காஞ்சனைக்கு, உள்ளூரச் சிரிப்பு வந்தது!

சக்கிக்குக் காஞ்சனை இங்கு வந்தது பிடிக்கவில்லையாம்! உனக்கு மட்டுமா பிடிக்கவில்லை? வீட்டிற்குப் போனபின், அத்தையிடம் என்னபாட்டு கேட்க நேருமோ என்று எண்ணியவளுக்கு மேலே அங்கே இருப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆனால், நந்தகுமாரை விட்டுப் பிரிந்து செல்லவும் மனம்வராமல், அவள் தயங்கிய போது, செல்வம் எழுந்தான். ''போ என்று உன்னைச் சொல்ல, எனக்குக் கொஞ்சமும் மனம் இல்லை, காஞ்சனை! ஆனால், வெளிச்சம் குறையத் தொடங்கிவிட்டது. இருட்டும்முன், நீ வீடு போய்ச் சேர்ந்து விடுவது நல்லது!'' என்று அவன் கூறியது நியாயமாகவே படவும், அவளும் எழுந்தாள்.

ஆனால், தம்பியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, அவள் வந்த வழியே செல்லத்திரும்பவும், செல்வம் அவளைத் தடுத்தான்.

''ஊகூம்! அந்தவழி வேண்டாம், காஞ்சனை. நான் இங்கே இருக்கும் சமயத்தில், நீ குறுக்கு வழியில் இங்கு வந்து போவது, பார்ப்பவர் கண்ணுக்கு அவ்வளவு சரியாகப் படாது! வா! வெளி வாயில் வழியே, நான் கூட வந்து, உன் வீட்டில் உன்னைவிட்டு விடுகிறேன். 'ஷால்' கொண்டு வந்திருக்கிறாயல்லவா? இல்லையா? சக்கி, அம்மாவுக்கு ஒரு நல்ல 'ஷால்' எடுத்துவா! என்று வேலையாளை ஏவினான்.

''நான் தனியாகவே போய்க்கொள்வேன். அடுத்த வீடுதானே?'' என்று காஞ்சனை, அவனது துணையை மறுத்தாள்!

சும்மாவே, அத்தை கோபத்தில் கொதித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள்! இன்றும், இவனோடு சேர்ந்து

போனால், எரிகிற தீயில் எண்ணை ஊற்றுவது போலத் தான் ஆகும்!

''இதை யாராவது ஒண்டுக்குடித்தன ஆசாமி சொன்னால் சரியாக இருக்கும்! இங்கே வீட்டிலிருந்து கிளம்பினால், உன் வீட்டுப்படியை மிதிக்க அரைக்கிலோ மீட்டர் தூரம் போயாக வேண்டும். என்னதான், இந்தப் பகுதியில், குற்றங்கள் மிகவும் குறைவாக இருந்தாலும், உன்னைத்தனியே அனுப்ப என் மனம் ஒப்பாது; உன் அத்தையும், அப்படி அனுப்பினால் என்னை மன்னிக்கவே மாட்டார்கள்'' என்றான் செல்வம் முடிவாக.

இவனோடு கூடச் சேர்ந்து செல்வதுதான் அத்தைக்கு அதிகமாய் ஆத்திரமூட்டும் என்று இவனிடம் எப்படிச் சொல்வது?

பலவிதமாய்க் காஞ்சனா மறுத்தும் செல்வம் பிடிவாதமாக அவளுக்குத் துணையாக, 'சுந்தரவன'த்துக்கு வந்தே தீர்த்தான்.

அங்கும் 'கேட்'டளவில் அவனை அனுப்பிட அவள் முயன்றது பலிக்கவில்லை.

விடாப்பிடியாக உள்ளே வந்தவனைப் பார்வதியின் கடுத்த முகம் சற்றும் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை!

நந்தகுமாரின் உடல்நிலை பற்றி அவனாகவே சில பல தகவல்களை அக்கறையோடு தரவும், பார்வதியும் மனம் இளகி, அவனை உட்கார வைத்துப் பேசினாள்.

''ஒரு டீ கிடைக்குமா, அம்மா?'' என்று கேட்டவன், பார்வதி எழவும், 'என்னம்மா, நீங்கள்? வீட்டில் இவ்வ

ளவு வளர்ந்த பெண்ணை வைத்துக் கொண்டு [illegible] 'டீ'க்காகக்கூட நீங்களே செல்லவேண்டுமா? [illegible] உட்காருங்கள்! உங்கள் மகள்..... அதாவது, [illegible] போல் நீங்கள் கட்டிக்காத்து வளர்க்கும் உங்கள் [illegible] டீ கொண்டு வரட்டும்! அவளுக்காக 'டீ'த[illegible] தெரியாவிட்டாலும், வேலைக்காரர்களை ஏவி[illegible] கொண்டு வர முடியும்தானே?'' என்று, காஞ்சனை[illegible] திரும்பிக் கூடப் பாராமல், பார்வதியிடம் கேட்[illegible] அவள் விசுக்கென்று உள்ளே சென்றாள்.

உள்ளே வேகமாகச் செல்லும்போதே, கோப[illegible] மீறிக்கொண்டு யோசனை பிறந்தது. செல்வம், வே[illegible] மென்று அவளை உள்ளே செல்ல வைத்திருக்கிறா[illegible] ஏன்?

ஓடிப்போய், மேரியிடம் டீ போடச் சொல்லிவிட்டு ஓசைப்படாமல் அங்கே என்ன நடக்கிறது என்று கவனி[illegible] தாள்.

அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே, செல்வம், சற்று[illegible] தணிந்த குரலில் பார்வதியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந் தான். ''பாருங்கள் அம்மா! முன்பானால், வீடு காலியா கக் கிடந்தது. காஞ்சனமாலை அங்கே வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தது பற்றி யாரும், எதுவும் சொல்ல ஏது மில்லை! ஆனால் இப்போது நான் - திருமணம் ஆகாத வன்! அத்தோடு...விதிவசத்தால் கொஞ்சம் கெட்ட பெய ரும் ஆகிவிட்டது! அப்படிப்பட்ட நான் அங்கே இருக் கும்போது, உங்கள் பெண் அங்கே அடிக்கடி வருவது... பார்ப்பதற்கு அவ்வளவு நன்றாயிராது! அவளுக்குத் தம்பியைப் பாராமல் தவிப்பாகத்தான் இருக்கும்! இந்தப்

[illegible] வம்பு பேசும் வெளி ஆள் நடமாட்டமும் [illegible] இல்லை என்றே சொல்லலாம்தான்! [illegible] கவனத்தோடு இருந்து கொள்வது எப்போதுமே [illegible]வா? அதனால், அந்தப் பக்கம் வரவேண்டாம் [illegible] நீங்கள் கொஞ்சம் உங்கள்...கா....காஞ்சனை [illegible] பெயர்? அவளிடம் சொல்லி விடுகிறீர்களா? [illegible] நீங்கள் எப்போது வேண்டுமானாலும் - நள்ளி [illegible]ரெண்டு மணிக்கு வேண்டுமானாலும் வந்து, [illegible]மாரைப் பார்த்துவிட்டுப் போங்கள்! அத்தோடு, [illegible]வும் சொல்கிறேன்! நந்தகுமார் என் வீட்டில் [illegible]து எனக்குக் கொஞ்சம்கூடச் சிரமமாக இல்லை! [illegible]கச் சொல்வது என்றால் அவன் என்னோடு இருப் [illegible] எனக்குத்தான் பெரிய லாபம்! தனியாக மொட்டு [illegible]டென்று கிடப்பதற்குப் பதிலாக, அவனோடு [illegible]கொண்டு இருப்பது, எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷ [illegible] இருக்கிறது தெரியுமா? உடன்பிறந்த தம்பியில்லாத [illegible]யைத் தீர்த்து வைத்திருக்கிறான்! அத்தோடு, பண [illegible]மும் நீங்கள் என்னிடம் பேசவே கூடாது! நந்தகு [illegible]ருக்காக நன்றி சொல்லவும் கூடாது! அருகருகே [illegible]க்கிறோம்! இதுகூடச் செய்யவில்லை என்றால் எப் [illegible]? ஏன், எனக்கு ஒன்று என்றால், நீங்கள் உதவிக்கு [illegible]மாட்டீர்களா? ம்? அப்படியானால் நான் கிளம்பட் [illegible]? காஞ்சனை விஷயம் மட்டும் கொஞ்சம் ஞாபகத் [illegible] வைத்துக் கொள்ளுங்கள்!'' என்று எழுந்தான் அவன்.

''திரும்பவும் இவ்வளவு சுற்றவேண்டும், நீங்கள்'' பார்வதி என்று கரிசனம் காட்ட, ''அவசியம் இல்லை, அம்மா! உங்கள் மருமகள் செய்து வைத்திருக்கும்

குறுக்கு வழி இருக்கிறது! அதில் போய் வி... வருகிறேன்'' என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு ... கிளம்பிச் சென்றான்.

முகம் கன்றிச் சிவந்து போனாள் காஞ்சனை! ... ளைத்தன் வீட்டுக்கு வராமல் தடுப்பதற்காக இ... தூரம் வந்து சொல்கிறான் ஒருவன்! அவ... வெட்கமின்றிக் குறுக்கு வழியே அவன் வீடு ... நன்றாகச் சமோசவும் காஃபியுமாக மொக்கி ... வந்திருக்கிறாள்! அவள் வருவது பிடிக்கவில்லை ... றால் அவளிடம் நேரிலேயே சொல்லியிருக்கலா... இனி அத்தையிடம் வேறு அவமானப்பட வேண்...

ஆத்திரத்துடன் ஓடிக் குறுக்கு வழியில் அவ... பிடித்தாள் காஞ்சனை!

8

படர்ந்து வந்த அரையிருளில், செடி, கொ... புதர்களின் நடுவே அவள் செல்வதை, வீட்டிலிரு... யாரும் கண்டுகொள்ள முடியாது என்ற தைரியத்... தான், காஞ்சனை, குறுக்கு வழியில் சென்று கொ... ருந்த செல்வபதியைத் தொடர்ந்து ஓடியது.

ஆனால், அப்படி யாரும் பார்த்திருந்தாலு... அதைப் பொருட்படுத்தும் மனநிலையில், அவள் அ... போது இல்லை! அவளுக்குச் செல்வபதியிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டாக வேண்டும்!

பின்னே ஆள்வரும் அரவம் கேட்டுத் திரும்பி... பார்த்த செல்வம், அவளைக் கண்டதும் நின்றுவிட்டான்.

... அருகில் வந்ததும், ''நல்ல வேளை, நீதான்! ... நாமஸ்தான், என்னை அடிப்பதற்குக் கம்போடு ...னோ என்று பயந்து போனேன்! எல்லோரும் ... ஒருமாதிரி தானே பார்க்கிறார்கள்!'' என்று ...த்தான்!

... இயல்பாகப் பேசுகிறான்! அவளோடு பேசு... ...த்திருப்பது போல 'நல்லவேளை நீ'யாமே! ... வேறு முடிகிறதே!

...வாங்க நின்றவளின் முகத்தைக் கவனித்து ... ''என்ன விஷயம், காஞ்சனை? கோபமாகத் ...கிறாயே?'' என்று விசாரித்தான் அவன்.

''ஆமாம்! கோபம்தான்!'' என்றாள் அவள், இன்ன ... ஓரளவு மூச்சு வாங்கியபடியே! ''உங்கள் வீட்டுக்கு ... வருவது பிடிக்கவில்லை என்றால் என்னிடம் ...லேயே சொல்வதற்கென்ன? எதற்காக என்னை ...ட்டிவிட்டு அத்தை காதில் ஓதவேண்டும்? அத்தை ...என்னைப் பிடித்துக் கிழி கிழி என்று கிழிப்பதற்கா?'' ...என்று முடிந்த அளவு வேகமாகப் பொரிந்து கொட்டி ...னாள்.

அவனது புருவங்களிடையே தோன்றிய சுருக்கம் ...டனே மறைந்து முகத்தில் ஓர் மர்மப்புன்னகை பரவி ...யது. ''ஒட்டுக் கேட்பவர்கள் நல்லதைக் கேட்பதில்லை' என்று ஓர் ஆங்கிலப் பழமொழி உண்டே! அதை நீ படித்ததில்லைபோல!'' என்றான் கிண்டலாக.

''என்ன செய்வது? ஒரொருத்தர் போடுகிற இரட்டை வேஷம் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமா

னால், ஒட்டுக்கேட்டுத்தானே தீர வேண்டியிருக்கிறது'' என்றாள் அவள் ஏளனமாக.

அவனது புன்னகை வாடவில்லை என்று கண்டு, ''இன்னமும் நீங்கள் என் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வில்லை!'' என்றாள் கோபமாக.

''பதி...லா? அது நான் சொல்லாமலே உனக்குத் தெரியவரும். வெகு சீக்கிரமாக!'' என்றவன், அவள் சற்றும் எதிர்பாரா வண்ணம், கையை நீட்டி, அவளது கன்னத்தில் லேசாக ஒரு தட்டுத் தட்டிவிட்டுத் திரும்பி, விரைந்து நடந்து சென்றுவிட்டான்.

காஞ்சனை பிரமித்து நின்றாள்.

என்ன தைரியம் இவனுக்கு என் கன்னத்தைத் தொட்டுத் தட்ட என்று வேகமாக எண்ணமிட்டபோதும், அதில் இருக்கவேண்டிய சீற்றம், இல்லாதது போல, அவளுக்கே தோன்றியது!

கூடவே, கோபப்படுவானேன்? செல்வம் ஒன்றும், தப்பாக அவளைத் தொடவில்லையே! கன்னத்தை வரு டக்கூட இல்லை! சும்மா, புரியாத ஒரு சின்னக்குழந்தை யைத் தட்டுவது போல...செல்லமாகத் தட்டுவது போலத் தானே தட்டினான் என்றும் தோன்றியது!

குழம்பியபடியே திரும்பிச் சென்று, பார்வதி கண் ணில் படாமலே அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள் காஞ் சனை.

மேரி வந்து, இரவு உணவுக்காக அழைத்தபோது, மாலைச் சிற்றுண்டி வயிற்றில் கல்மாதிரி இருப்பதால் சாப்பாடு வேண்டாம் என்றும், தூக்கமும் வந்துவிட்ட

தால், பால் அது இது என்று வந்து தொந்திரவு பண்ண வேண்டாம் என்றும் சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, விளக்கை அணைத்துப் படுத்துவிட்டாள்.

''வயதுப்பெண்; வயிற்றைக் காயப்போடக்கூடாது'' என்று பார்வதியின் குரல் காதிலேயே விழாத மாதிரிக் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு, தூங்குவது போலப் பாவனை செய்தாள்.

ஆனால், பாவனைதான் செய்யமுடிந்ததே தவிர, தூக்கம் அவள் பக்கத்தில்கூட வர மறுத்தது. உள்ளே ஒரே குழப்பம்!

அத்தையிடம் செல்வபதி ஏன் அப்படிப் பேசி னான்? அடுத்து, அவளிடம் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டான்?

எதை அவள் புரிந்து கொள்ளவில்லை?

யோசித்து, யோசித்துப் பார்த்து அலுத்துப்போய், ஒருவழியாக நள்ளிரவுக்கு மேல்தான், காஞ்சனை உறங் கினாள்.

இரவு நேரம் கழித்துத் தூங்கியதன் விளைவாக, மறுநாள் காலையில், அவள் எழும்போதே வெகு தாம தம்தான்.

நந்துவும் இல்லை; அவனைப்பார்க்க அங்கே போக வும் முடியாது என்ற எண்ணம் வேறு சோர்வுதர, மெதுவாகப் பல் தேய்த்துக் குளித்துவிட்டு, அவள் அறையைவிட்டு வெளியே வரும்போது எட்டு மணி யாகி விட்டது.

அவளைக் கண்டதும், பார்வதி அவசரமாக அரு கில் வந்தாள் ''என்னம்மா, சீக்கிரமே தூங்கினாய்; காலையிலும் தூக்கமா? வாவா; சீக்கிரமாக வயிற்றுக்குள் இரண்டு போட்டுக்கொண்டு, இதைத் தம்பிக்கு கொண்டு போய்க் கொடு. நந்துவுக்குப் பிடிக்குமே என்று பால் போளி செய்தேன். செல்வம் தம்பிக்கும் கொஞ்சம் சேர்த்து எடுத்து வைத்திருக்கிறேன். கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டுத் தம்பியோடு கொஞ்சநேரம் இருந்து விட்டு வா! பாவம் பிள்ளை! பிறந்ததிலிருந்து, உன்னை விட்டுப் பிரிந்து இருந்ததே இல்லை! தேடுவான்! போம்மா! மசமசவென்று நிற்காமல் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கிளம்பு!'' என்று மருமகளை விரட்டினாள்.

காஞ்சனைக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை! அவள் எண் ணியதென்ன? இங்கே நடப்பது என்ன?

எப்படியும், செல்வம் அவளை வரவிடவேண்டாம் என்றது நினைவில் உறுத்த, ''நான் எதற்கு, அத்தை? அந்த ஆள் மிஸ்டர் வில்லன், வேறு இருக்கிறார்! நீங்களே போய்க் கொடுங்கள்!'' என்றாள் எரிச்சலோடு.

''சேச்சே! செல்வத்தைப் பற்றி, அப்படி எல்லாம் சொல்லாதேம்மா! பாவம்! தங்கமான பிள்ளை! அவனுக் குப்போய், ஏன்தான் இதுபோலக் கெட்டபேர் எல்லாம் வந்ததோ, தெரியவில்லை! எல்லாம் வெறும் வதந்தியா கத்தான் இருக்கும்!.....''.

''வதந்தியா?! சக்கிகூட என்னென்னமோ.....''

''அவள் யாரைப்பற்றிச் சொன்னதைக் கேட்டு, செல்வத்தை என்று நினைத்தாளோ? அவள் புத்திசாலித்த

னம் தெரியாதா? காஞ்சியம்மா, செல்வம் அந்தமாதிரிப் பையன் என்றால், எப்படியாவது, உன்னை அங்கே வரவழைக்க நினைப்பானே தவிர, நீயாக வருவதைக் கூடத் தடுக்க முயற்சி செய்யமாட்டான்! அத்தோடு, அந்த வீட்டில் அவன் தனியாகவே இருக்கிறான்? உன் தம்பி இருக்கிறான்! ராமனும் சக்கியும் இருக்கிறார்கள். புது சமையல் ஆள், எடுபிடிப் பையன்கள் எல்லோரும் இருக்கும்போது, யார், உன்னை, ஒரு வார்த்தை சொல்ல முடியும்? நீ தைரியமாக அடுத்த வீட்டுக்குப் போய்விட்டு வாம்மா! செல்வம் தம்பி கேட்டால், நான்தான் அனுப்பி னேன் என்று சொல்லு!''

'உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி' என்பார்களே! அதுபோ லக் காஞ்சனைக்கு விஷயம் துலாம்பரம் ஆயிற்று.

ஆக, இதற்காகத்தான் செல்வம் கூட வந்திருக்கி றான்! அத்தையிடம் நாடகம் ஆடி, அவளே, காஞ்ச னையை அனுப்பி வைக்கும்படிச் செய்துவிட்டான்!

முன்தினம் செல்வம் பார்த்தது, நடந்தது எல்லாவற் றுக்கும் இப்போது காரணம் புரிந்தது!

அவள் தம்பி பேச்சிலிருந்து...ஏன், அத்தைகூட வாயை விடவில்லையா? அதிலிருந்து, அவன் வீட்டுக்கு வரக் காஞ்சனைக்குத் தடை இருப்பதை ஊகித்து, செல் வம் சாமார்த்தியமாய் அந்தத் தடையை உடைத்தும் விட்டான்!

துள்ளலோடு கிளம்பிய காஞ்சனைக்கு உடனேயே உறுத்தியும் விட்டது! பெற்ற தாயைப் போலப் பேணி வளர்க்கும் அத்தையை ஒருவன் ஏமாற்றிவிட்டான் என் றால் அதற்கு அவளும் ஆனந்தமாய்த் துணை போவதா?

ஆனால், பக்கத்து வீட்டுக்குச் செல்லும் ஆர்[illegible] அவளுக்கு மிகுதியாக-அடக்க முடியாத அளவு [illegible]மாக இருந்தது.

இரண்டிற்கும் பொதுவாக, ''நீங்களும் என்[illegible] வாருங்கள் அத்தை! தனியாகப் போக ஒரு [illegible] இருக்கிறது!'' என்று பார்வதியை உடன் அழைத்[illegible].

'என்னடி ஒருமாதிரி, இரண்டுமாதிரி? [illegible] மாலை போகவில்லை? நில்லு என்று சொல்வது [illegible] கேளாமல் ஓடினாயே!'' என்று கை வேலையைச் செ[illegible]டியே பார்வதி நினைவூட்டினாள்.

''அது...நேற்று நந்து எப்படி இருக்கிறானோ என்[illegible] ரொம்பப் பயமாக இருந்தது! இப்போதுதான் பரவா[illegible]லையே!'' என்று சமாளித்தாள் மருமகள்.

''சரிசரி. இதெல்லாம் தனித்தனியாக அரைத்[illegible] வைக்கச் சொல்லு மேரி! குழம்புகூட்ட நான் வருகிறேன்[illegible] என்று மேரியை அனுப்பிவிட்டு, மருமகளிடம் திரும்பி[illegible]னாள் பார்வதி. ''சமயத்தில் புரியாத பெண்ணாக[illegible] பேசுகிறாயே, காஞ்சி? இன்றைக்கு எஸ்டேட் ஏஜன்[illegible] வருவார். இல்லாத கணக்கெல்லாம் சொல்லிப் பண[illegible]தைக் குறைத்துக் கொடுக்கப் பார்ப்பார். கண்ணில் விள[illegible]கெண்ணை விட்டுக்கொண்டு கணக்கை ஆராயவேண்டும்! ஆள் இல்லை என்றால், பணத்தையும் கணக்கையும் வைத்துவிட்டு ஓடி விடுவார்! உனக்குத் தெரியாதா? போம்மா! ஆறிவிடாமல் இருப்பதற்காக 'செல்லோ'வில் வைத்திருக்கிறேன். எடுத்துப் போய்க் கொடுத்துவிட்டு வா!''

[illegible]மாய்த் தலையாட்டிய காஞ்சனைக்கு உள்ளூர [illegible]ந்தது.என்னதான் கவனமாகப் பார்த்தாலும், [illegible]ர்வதியின் இளகிய மனதைப் பயன்படுத்திக் [illegible] ஓர் ஐந்து, பத்து ஆயிரங்கள் அடித்து விடுவது [illegible]போது நடப்பதுதான். ஆனாலும், தான் பெற்ற [illegible] இல்லை என்றாலும், தம்பி மக்களுக்காக, [illegible] என்ன பாடுபடுகிறாள்?

[illegible]லோ' நிறையப் பால்போளியுடன் காஞ்சனை [illegible] வீட்டை அடைந்தபோது, குறுஞ்சிரிப்புடன் [illegible] எதிர்கொண்டவன் செல்வம்தான்!

''என்ன, புரிந்ததா?'' என்றான் கண்கள் பளபளக்க.

அவனது சிரிப்பில் கலந்து கொள்வதற்குப் பதிலா[illegible] காஞ்சனையின் முகம் கடுத்தது. ''எங்கள் அப்பாவி [illegible]யை நன்றாக ஏமாற்றியிருக்கிறீர்கள்!'' என்றாள் [illegible] காட்டும் குரலில்.

''உன்னை இங்கே வரவழைக்க வேறு வழி இல்லை [illegible]மா!'' என்று கையை விரித்தான் அவன்.

''என்னை எதற்காக இங்கே வரவழைக்க வேண்[illegible]?'' என்று அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் அவள்.

''உன் தம்பியைப் பார்ப்பதற்காகத்தான். நாள் முழுவதும் படுத்துக் கிடப்பவனுக்குப் போரடிக்காமல் பேச்சுத் துணையாக நீ இருப்பாய் என்று தான். நந்துவைப் பார்க்காமல் உன்னால் இருக்க முடியாது என்பதற்காகவும் தான். வேறு என்ன?'' என்று மீண்டும் கையை விரித்தான் செல்வபதி.

''ஓ!'' என்றாள் காஞ்சனை, காற்றுப் போன பலூனாகக் கடுப்பு மறைய! நல்லதை நினைத்துதான் செய்திருக்கிறான். ஆனால், இந்த மனது சட்டென, என்னவெல்லாம் நினைத்து விடுகிறது?''

''வேறு'' எதற்காக உன்னை வரவழைத்ததாக நீ நினைத்தாய்?'' என்று, அவன் அப்பாவி போலக் கேட்கவும் அவளுக்குச் சங்கடமாகிப் போயிற்று.

இந்த அப்பாவித்தனம் வேஷம்தான்! ஆனால், சொல்லாமல் சொன்ன, அவளது குற்றச்சாட்டும் தப்புதானே?

''உங்களைத் தப்பாக நினைத்துவிட்டேன். தயவு செய்து மன்னித்து விடுங்கள்!'' என்றாள் தரையில் பதித்த பார்வையுடன்.

''அப்படியானால், இப்போது சரியாகக் கணித்து விட்டதாக எண்ணமா?'' என்ற அவனது குரலில் சட்டென நிமிர்ந்து பார்த்தவளுக்கு அவன் முகத்திலிருந்து எதையும் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

அவள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, செல்வத்தின் முகம் மாறியது. ''கையில் உள்ள பையில்.....அது என்ன 'செல்லோ'வா? அதற்குள் என்ன இருக்கிறது? உன் அருமைத் தம்பிக்கென்று, உங்கள் அத்தை செய்து கொடுத்ததுபோல? என்ன அது, காஞ்சனை?'' என்று கலகலப்பாகப் பேசினான்.

சட்டென எவ்வளவு சரியாக ஊகிக்கிறான் என்று உள்ளூர வியந்தபடியே, '''ஏன், அத்தைதான் செய்து அனுப்பவேண்டுமா? நான் தயாரித்து எடுத்து வரமாட்டேனா?'' என்று குறைப்படும் குரலில் கேட்டாள் காஞ்சனை.

சட்டென அவளது கை ஒன்றைத் தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு, ''நீயா?! இந்த விரல்களை வைத்துக்கொண்டா? வாய்ப்பே கிடையாது! சமையல் அறையில் புளிக்கும் மிளகாய்க்கும் உனக்கு வித்தியாசம் தெரியுமோ, என்னவோ? உன்னைக் கட்டிக்கொள்கிறவனுக்கு நம் ஆதி மாதிரி ஒரு நல்ல சமையல்காரன் இருந்தால் பிழைப்பான்! அல்லது....பாவம்! பரிதாபம்தான்!'' என்று அவன் கூறக் காஞ்சனைக்குத் தன்னைமீறிச் சிரிப்பு வந்தது.

''இது அத்தையின் தயாரிப்புத்தான்! ஆனால், நானும் நீங்கள் நினைக்கிற அளவு மோசம் இல்லை! புளிக்கும், மிளகாய்க்கும், வேறுபாடு எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்! பெரிய ஜாடியில் பிசுக்குப்பிசுக்கென்று உருட்டி வைத்திருக்குமே? அதுதானே...மிளகாய்? அப்புறம், செக்கச் செவேல் என்று, நீளமும் உருண்டையுமாகக் கா....ரமாய் இருக்குமே, அதுதானேங்க இந்தப் புளி புளீங்கறது?'' என்று அவள் கண்களை விரிக்கவும், அவனுக்கும் சிரிப்பு பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

''ஐயோ, காஞ்சனி! இனித்தாங்காது! மரியாதையாக, உன்னை உன் தம்பியிடம் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுகிறேன், தாயே! வா!'' என்று வழி ஒதுங்கி, அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான் செல்வபதி.

நகைமுகத்துடன் பின்தொடர்ந்தாள் அவள்.

இதை நந்தகுமாரிடமும் செல்வபதி விவரிக்க, மூவருமாய் நகைத்தபடியே பால்போளியையும் ஒரு கை பார்க்க, பொழுது இனிமையாகக் கழிந்தது.

மாலையில், காஞ்சனையோடு, பார்வதியும் வந்தாள். முன்தினம் போலவே, அவளுக்கு வேண்டியவற்றைத் தனி அக்கறையோடு செல்வபதி செய்வதைக் கவனித்த காஞ்சனைக்கு, உள்ளூர உறுத்தியது.

இதுவும் நடிப்பாக இருக்கக்கூடுமோ?

மீண்டும் மீண்டும் முருங்கை மரம் ஏறக்கூடாது என்று தனக்குத்தானே புத்தி சொல்லிக்கொண்டு, தம்பியிடம் திரும்பினாள் அவள்.

பார்வதியின் அருகே ஒரு மோடாவில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தான் செல்வபதி.

''உங்களிடம் ஒன்று கேட்கவேண்டும் என்று நினைத்தேன், அம்மா. என்னவோ, இந்த வீட்டு வேலையாட்கள் என்றாலும், ராமனும் சக்கியும் என்னைவிட உங்கள் பிள்ளைகளிடம்தான் விசுவாசமாக இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது! நான், எங்கேயோ தப்பு செய்திருக்கிறனோ? சம்பளம் பண்டிகை அலவன்ஸ் எதிலும் குறைவைக்கவில்லையே!'' என்றான் அவன்.

''நானே உங்களிடம் இதுபற்றிப் பேசலாமா என்று நினைத்தேன்....'' என்று தயக்கத்துடன் பார்வதி இழுத்தாள்.

''சொல்லுங்கள் சொல்லுங்கள்! ஆனால், இந்த 'உங்களி'டத்தை விட்டு விட்டு, 'உன்னிடம்' என்று சொல்லுங்கள். உங்கள் மகனுக்கு என்றால் ஆலோசனை கொடுக்கமாட்டீர்களா? என்னையும் அதேபோல எண்ணிச் சொல்லுங்கள்!'' என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டான் செல்வபதி.

''வேலையாட்கள் எல்லாம்...அதுவும், ஒருதலைமுறை முந்தியவர்கள், வெறும் சம்பளம், அலவன்சுகளில் திருப்தியடைந்து விடுவதில்லை, தம்பி. ஓர் ஆபத்து சமயத்தில், உனக்கு உதவிபண்ண நான் இருக்கிறேன் என்கிறதிடம் அவர்களுக்கு நாம் கொடுக்க வேண்டும். இப்போது....பண்டிகை அலவன்ஸ் கொடுக்கிறாயில்லையா? அந்தப் பணத்தை துணிமணி என்று, செலவு பண்ண அவர்களுக்கு மனம் வராது. அதைவிட, அலவன்சோடு, ஒருசெட் துணி - இந்த இடத்துக்கு ஏற்றமாதிரி கம்பளி, கனத்த துணி என்று வாங்கிக் கொடுத்தால், அதை அணியும்போதெல்லாம் நன்றியோடு நினைப்பார்கள். நீங்...நீ இங்கேயே தங்குவதில்லையே! அதனால் வந்து போகும் சமயங்களில் ஐந்து பத்தென்று கொடுத்தால் அடுத்த முறை வருவதற்காக ஆவலாகக் காத்திருப்பார்கள்! அவர்களும் மனிதர்கள் தானேப்பா! உன் வேலைக்கு விலை நான் கொடுக்கும் சம்பளம் என்று தோன்றாதபடி, கொஞ்சம் பரிவுகாட்டினாலே போதும்!'' என்றாள் பார்வதி!''

''நீங்களே இதுபற்றிப் பேச வேண்டும் என்று நினைத்ததாகச் சொன்னீர்கள், ஆன்ட்டி! அப்படியானால், நான் ரொம்ப மோசமான முதலாளியாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று தெரிகிறது!''

''மோசம், மோசமில்லை என்று நான் எண்ணியது இல்லை! ஆனால், இந்த வீட்டைப் பற்றித் தேவையான அக்கறை இல்லை என்று தோன்றியது...நேற்று வந்துவிட்டுப் போனபிறகு, இதுபற்றி ஒரு வார்த்தை சொன்னால் காது கொடுத்துக் கேட்பாயோ என்று நினைத்தேன்...''

சற்றுநேரம் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்துவிட்டு அவன் மெல்லச் சொன்னான். ''ஆமாம் அம்மா! கொஞ்சம் அக்கறை இல்லாமல்தான் போய் விட்டது! எடுத்துச் சொன்னதற்கு மிக்க நன்றி! இனிமேல் கவனித்துக் கொள்கிறேன்!'' என்றான் பணிவான குரலில்.

''அதற்காக ஒரேயடியாய் வாங்கிக் கொட்டி விடாதீர்கள்....கொட்டி விடாதேப்பா. ஒரு நிதானத்துடன் நடந்து கொள்'' என்று பார்வதி எச்சரித்தபோது, அதற்கும் பணிவாகவே பதிலிறுத்து நன்றியும் தெரிவித்தான் செல்வபதி.

''நல்லபிள்ளை!'' என்று பார்வதியின் பாராட்டையும் பெற்றான்.

''அத்தைக்கு ஏன் குல்லா போடுகிறீர்கள்?'' என்று ஒருதரம் காஞ்சனை நேரடியாகவே செல்வத்திடம் கேட்டாள்.

''குல்லா போடவில்லை, காஞ்சனை! உன் அத்தை உண்மையிலேயே ஒரு மாணிக்கம்! பெற்ற தாயை இழந்தாலும், அவர்களைப்போல ஒரு பெறாத தாய் கிடைத்திருப்பது உங்கள் அதிருஷ்டம்!'' என்றான் அவன் ஓர் அமர்ந்த குரலில்.

''உள்ளூர உணர்ந்து பேசுவதுபோலத் தோன்றவே, காஞ்சனை அதற்கு மேல் இதுவிஷயமாக அவனிடம் பேசவில்லை.

பார்வதி சொன்னபடியே, செய்து, பணியாட்களின் மதிப்பைப் பெற்றான் செல்வபதி.

பார்வதியிடம் கேட்டு இன்னும் வீட்டிலும் சில வேலைகளைச் செல்வபதி செய்தான்.

வெளிகேட், தோட்டப்பாதை போன்றவைகள் சீரமைக்கப்பட்டன!

'மகுடபதி'யின் கீழ் 'ராஜகிருஹம்' என்று வீட்டின் பெயரைப் பார்த்ததும், காஞ்சனைக்குச் சிரிப்புப் பீறிட்டது!

''மகுடபதி, செல்வபதிகள் வாழ 'ராஜகிருஹமாக்கும்'! உங்கள் ராஜ்யம் எங்கே சார்?'' என்று கேலி செய்தாள்.

''இருஇரு!'' என்பது போல சைகை செய்ததோடு, வேலை செய்தவர்களிடம் பேசுகிற பாவனையில் செல்வபதி திரும்பிக் கொள்ள, அவளுக்கு மேலும் சிரிப்பு வந்தது.

நந்தகுமாருக்கு உட்கார முடிந்ததும், அவனுக்குச் செல்வபதி 'கம்ப்யூட்டர்' கையாளக் கற்றுக்கொடுத்தான்.

இன்டர்நெட், அதுதொடர்பு கிடைக்காத நேரம் வீடியோ கேம்கள் என்று, நந்தகுமாருக்கு உற்சாகமாக நேரம் பறந்தது.

பல்வேறு சுவாரசியமான விஷயங்களைச் செல்வபதி கூற காஞ்சனைக்கும் அவனோடு அரட்டை அடிப்பதில், பொழுது சுகமாகப் போயிற்று.

ஒருநாள் ஈமெயில் மூலம், ஒத்த நிலையில் உள்ள ஓர் ஆஸ்திரேலிய சினேகிதன் பிடித்துவிட்டு, நந்தகுமார் காஞ்சனையிடம் குறைப்பட்டான்! 'பார் அக்கா!

எவ்வளவு வசதியாய், சுவாரசியமாய் இருக்கிறது! [illegible] கம்ப்யூட்டர் வாங்கலாம் என்றால், அத்தை, வீண் [illegible] என்கிறார்கள்! ரொம்ப அதிகப்பணமாம்! [illegible] ஆகாது என்கிறார்கள்!'' என்று புலம்பினான்.

புருவங்களை உச்சிமேட்டுக்கே உயர்த்தி[illegible] செல்வபதி! ''உங்களால் முடியாதாமா? ஐம்பது கிலோ தங்கத்தை வீட்டிலேயே வைத்துக் கொண்டு இருக்கிற[illegible]கள் பேசுகிற பேச்சா இது? கொஞ்சமும் நியாய[illegible] படவில்லையே!'' என்று வியந்தான்.

''ஐம்பது கிலோ தங்கமா? எங்கள் வீட்டிலா?'' என்று மிகுந்த ஆச்சரியத்தோடு ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். 'மெய்யாகவா சொல்லுகிறீர்கள்?' என்று நந்தகுமார் கேட்க, 'பொய்!'' என்றாள் காஞ்சனமாலை.

''மெய்! நிஜம்! உண்மை! யார்தலையில் அடித்து சத்தியம் செய்ய வேண்டும்? '' என்று கேட்டான் செல்வம்.

''எப்படி? எங்கள் வீட்டில் அந்தமாதிரிப் பேச்சுகூட வந்ததில்லையே! உங்களுக்கு...நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா, செல்வம் சார்?'' என்று சந்தேகமாகவே மீண்டும் நந்தகுமார் கேட்டான்.

''ஏதோ டூப்புடா! அதை மதித்து நீ வேறு கேட்கிறாயே!'' என்று காஞ்சனை தம்பியை எச்சரித்தது காதிலேயே விழாத மாதிரி, ''பார்த்திருக்கிறேன்!'' என்றான் செல்வம். ''நான் பார்த்திருக்கிறேன்; நீ பார்த்திருக்கிறாய்! காஞ்சனைகூடப் பார்த்திருக்கிறாள்....சொல்லப்போ[illegible]

[illegible] காஞ்சனைதான் நம்மைவிட அதிகம் பார்த்திருப்[illegible] என்று நினைக்கிறேன்!'' என்றான் செல்வம் ஒரு [illegible]ப்புடன்.

''முழு.......ப் பொய்யடா!'' என்றாள் காஞ்சனை [illegible]ச் சிலுப்பி ''நான் ஒன்றும் பார்த்ததே இல்லை!''

''இதுதான், முழு......ப்பொய் நந்து! நிஜத்தைச் [illegible] காஞ்சனை, நீ குறைந்தது மூன்று மணி நேரமா [illegible] கண்ணாடி முன் நிற்பதில்லை?'' என்று செல்வம் கேட்க, ''நிற்பாள், நிற்பாள்! மூன்று மணி நேரமென்ன? [illegible] நிற்பாள். அரைசென்டி மீட்டருக்குப் பவுடர் [illegible], மைதீட்டி, புருவம் திருத்தி....தலையில் கூந் [illegible] இந்தப்பக்கம் நாலு சுருள், அந்தப்பக்கம் மூன்று [illegible] என்று அழகாக எடுத்துவிட்டு அப்புறம் கைநகம், [illegible]நகம்.... அடேங்கப்பாடியோ! மூன்று மணி நேரம் [illegible]வே போதாது, சார்!'' என்று, செல்வத்துக்கு நன் [illegible] ஒத்து ஊதினான் நந்தகுமார். பிறகு, ''ஆனால் அதற்கும் ஐம்பது கிலோ தங்கத்துக்கும் என்ன சார் தொடர்பு?'' என்று கேட்டான்.

''காஞ்சனம் என்றால் தங்கம் என்று அர்த்தம். உன் அக்கா ஓர் ஐம்பது கிலோ இருக்கமாட்டாளா?'' என்று செல்வம் கேட்கவும், 'ஓகோ!' என்று சிரித்தான் நந்தகுமார்.

கூடச்சேர்ந்து, காஞ்சனையும், செல்வமும் சிரித்தனர்.

ஓரளவு சிரிப்பு அடங்கியதும், ''அல்லது ஐம்பது என்பது ரொம்பக் குறைவோ, நந்து? கூடுதலாக ஒரு

பத்து பதினைந்து கிலோ சேர்த்துக் கொள்ளலாமா?'' என்று செல்வம் மீண்டும் தொடங்கினான்.

''இருக்கும் இருக்கும்! இப்போது இரண்டு டிஃபன், இரண்டு சாப்பாடு என்று அங்கும் இங்குமாய் மொக்கி, பயங்கரக் குண்டுதான். அறுபத்தைந்தென்ன? எழுபது கிலோவே வைத்துக் கொள்ளலாம்!'' என்று நந்தகுமார் தொடர்ந்தான்.

''சே! அதெல்லாம் இல்லை. நான் சரியாக நாற்பத் தாறு கிலோதான்! தெரியுமா?'' என்று காஞ்சனை ரோஷத்தோடு மறுக்க, ''எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முன் பார்த்த எடை? '' என்று செல்வம் ஆவலாகக் கேட்க, அங்கே மீண்டும் ஒரு சிரிப்பலை பரவியது!

''எல்லாம் இப்போதுதான்...'' என்று அவள் சொன் னதை அலட்சியப்படுத்தி விட்டு, ''அக்கா, இவ்வளவு தங்கத்தில் ஒரு விரலை மட்டுமாவது கொடேன்! 'கம்ப் யூட்டர்' வாங்கிக் கொள்கிறேன்!'' என்றான் நந்தகுமார்.

''ஏய்! உளறாதே! நிஜத்தங்கத்தைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்துக் கம்ப்யூட்டர் கேட்டாலே அடித்துத் துரத்துவார்கள்......

''ஏனோ?'' என்று இடையிட்டான் செல்வம். ''தங் கத்துக்கு என்றைக்கும் தனி மதிப்புத்தான். அதைக் கொண்டு என்ன வேண்டுமானாலும் வாங்கலாம்! எந்த நாட்டிலும், எதற்கு விலையாகத் தங்கத்தைக் கொடுத்தா லும் வாங்கிக் கொள்வார்கள்! என்னைப் பொறுத்தவரை யில், என்னுடைய எந்தப் பொருளுக்கு விலையாகத் தங்கத்தைக் கொடுத்தாலும் வாங்கிக் கொள்வேன். அது

என் தோட்டத்துப் பூவுக்கு என்றாலும் சரிதான்!'' என்ற படி அவன், அவளை நோக்கியபோது, முகம் மாறாமல் காப்பதற்குக் காஞ்சனை மிகவும் பாடுபட வேண்டியிருந் தது!

சிரமப்பட்டுச் சமாளித்துக் கொண்டு, ''பேராசை யைப் பார் நந்து! பூவுக்கு விலையாகத் தங்கமாமே!'' என்றாள் கிண்டலாக.

''சாதாரணப்பூவா? என் தோட்டத்துப்பூ! ஒவ் வொரு பூவும் ஒரு வைரத்துக்குச் சமம்! அதற்குத் தங்கத்தை விலையாகக் கொடுக்கக்கூடாதா? இன்று மலர்ந்து, நாளைவாடும் பூ தானே என்று நினைத்தாலும் கூட, அந்தப் பூவுக்கு உரிய அளவாய்.....மிகவும் கொஞ்.....சமாய்.....ஓர் அரைகிராம், கால்கிராம் அளவா வது தரலாமில்லையா?'' என்றான் செல்வபதி பூடகமாக.

செல்வத்தின் உட்குறிப்பு புரியாமல், ''ஆமாம் அக்கா! பூவுக்கேற்றபடி, கொஞ்சம் கிள்ளிக்கொடு. என் கம்ப்யூட்டருக்குச் சரியாக ஒரு விரலைக் கொடு!'' என்று வேடிக்கைப் பேச்சை வளர்த்தான் நந்தகுமார்.

''ஆனால், பூவை அவ்வளவு அலட்சியமாக நினைக்கவும் முடியாது நந்தகுமார்! நம் தமிழ்நாட்டுப் பெண்களுக்கு 'பூ' என்பது மிக மிக முக்கியமானது! மகள் பூவோடு பொட்டோடு வாழ்வதற்காக, பெண் ணைப் பெற்றவர்கள் எப்படி அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள்! அதனால், பூவுக்காகக் கொஞ்சம் கிள்ளிக்கொடுப்பதெல் லாம் சரிப்படாது....''

''அச்சோ, சார்! என் கம்ப்யூட்டருக்குக் கொஞ்சம் மிச்சம் வையாமல், அவ்வளவையும் பூவுக்கு விலையாக்

காதீர்கள், சார்!'' என்று கெஞ்சுவது போல [illegible] நந்து.

செல்வத்தின் குறிப்பும், அது புரியாமல் [illegible] என்று எண்ணி நந்தகுமார் பேசுவதும் எரிச்ச[illegible] ''தங்கத்துக்குப் பூ, தங்கத்துக்குக் கம்ப்யூட்டர் [illegible] கடைத்தெருவில் போய்க் கேட்டீர்கள் என்றால், [illegible] அடிப்பார்கள்-ஏதோ பைத்தியம் வந்து பேத்து[illegible] என்று!'' என்றாள் காஞ்சனை.

''என்னது? பைத்தியமா? நந்துவுக்கா? இடுப்[illegible] தானே அடிபட்டதாகச் சொன்னார்கள்? இடுப்பில் [illegible] பட்டு யாருக்கும் பைத்தியம் பிடிக்க வாய்ப்பில்[illegible] இதுவரை, மருத்துவ சரித்திரத்தில் இடுப்பில் அடி[illegible] ஒருவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்ததாகத் தகவலே [illegible]யாது! அதனால் ஒன்று. நந்துவுக்குப் பைத்திய[illegible] இராது! அல்லது! இடுப்போடு சேர்ந்து, இவனுக்[illegible] தலையிலும் அடிபட்டிருக்க வேண்டும்! தலையைப் [illegible]சோதித்தீர்களா? சும்மா பரிசோதித்துப் பிரயோச[illegible]மில்லை! தலையை 'ஸ்கேன்' பண்ணவேண்டும். இந்[illegible] 'ஸ்கேன்' என்ன மாதிரி நமக்கு உதவியாய் இருக்கிற[illegible] தெரியுமா?'' என்றபடி, மோகன் அங்கே வந்து நின்றான்.

காஞ்சனை திகைத்தாள்!

9

காஞ்சனையின் திகைப்புக்கு முக்கியமான காரணம், செல்வத்தின் வீட்டினுள், மோகன் சும்மா வந்து நின்றது அல்ல! பலதினங்களாக அவனைப்பற்றிய நினைவே அவளுக்கு இல்லாமல் இருந்ததுதான்.

[illegible]ழப் பத்துநாட்களாக, மோகன் என்று ஒரு [illegible]பதும், அவளது திருமணம் அவனோடு என்று [illegible] முடிவாகி விட்டதும் அவளுக்கு அடியோடு [illegible] போய்விட்டிருக்கிறது.!

[illegible] எப்படி சாத்தியம்?

[illegible]க்கு விபத்து, அடிபட்டிருப்பது, அவனுக்காக [illegible]ங்கும் அலைவது.....இதெல்லாம் காரணமாக [illegible]கூடும் என்று தனக்குத்தானே காஞ்சனை சமாதா[illegible] சொல்லிக் கொள்ள முயன்றபோதும், இந்தக் கார[illegible]களை, அவளது உள்மனது ஒத்துக்கொள்ள [illegible].

மோகன், பார்ப்பதற்கு, ஓரளவு நன்றாய்த்தான் [illegible]பான். அவனுடைய தாயார் சொல்வது போல, [illegible]தனின் மறு உருவம் அல்ல என்றாலும், மூக்கும் [illegible]ம், 'மோசம்' என்று ஒதுக்கிவிட முடியாது! நல்ல [illegible]மே! ஆண்களுக்குள் அவ்வளவு நிறம் இருப்பது [illegible]சயமே!

'கிரிக்கெட், கால்பந்து' என்று எப்போதாவது வெயி[illegible] விளையாடியிருந்தால் தானே நிறம் குறையக்கூ[illegible]? இந்த 'வாக்கிங்' செல்லும்போது கூட உடம்பில் வெயில்பட்டு ஏதும் ஆகிவிடக்கூடாது என்று 'லோஷன்' போட்டுக் கொண்டுதானே போகிறார்! என்று நந்தகுமார் ஏளனமாய்ச் சொல்வதுண்டு!

ஆனால், தோற்றப்பொலிவும், ஓரளவு வளமும் உடையவன்; படித்தவன்; தன் தாயின் எதிர்ப்பையும் மீறித் தன்னை மணக்க விரும்புகிறான் என்பதில், காஞ்சனைக்கு உள்ளூர ஒரு பெருமிதம் இருந்தது! அவன்

ரொம்பவும் 'போர்' அடிக்கும் சமயங்களில் அவளுக்குக் கொஞ்சம் வெறுப்பாக இருக்குமே தவிர, மற்றபடி அவனைப்பற்றி நினைக்க, அவளுக்கு நன்றாகத் தான் இருக்கும்.

'தினமும் உன் வீட்டுக்குச் சென்று, உன் தம்பியைப் பார்த்து, அவனுக்குக் கொஞ்சம் உதவி செய்துவிட்டு வா' என்று மோகன் சொல்வது போலக் கற்பனை செய்து அதில் மகிழ்ச்சியும் அடைந்திருக்கிறாள்.

'தேவலோக ராஜகுமாரன் மாதிரிக் கணவன் வேண்டும் என்று எல்லாப் பெண்களுக்கும்தான் ஆசையிருக்கும்! ஆனால், அப்படி ஒருவன் இருப்பது சாத்தியமா? கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால், எவனிடம் நல்லது அதிகம் இருக்கிறதென்று பார்த்துக் கழுத்தை நீட்டவேண்டியது தான். அந்த வகையில், மோகன், எவ்வளவோ மேல்! அப்பழுக்குச் சொல்லமுடியாத ஒழுக்கம்! அதைவிட என்ன வேண்டும்?' என்று பார்வதி சொன்னதும் ஒத்துக் கொள்ளக்கூடியதாகத் தோன்றிவிட, அவனை வருங்காலக் கணவனாக ஏற்கக் காஞ்சனையும் சம்மதமாகவே இருந்தாள்.

உள்ளூர இருந்த ஒரு சிறு தயக்கம்-அது, திருமணம் ஆனால் சுதந்திரம் பறிபோய்விடுமே என்ற எண்ணத்தினால் வந்ததாகக்கூட இருக்கலாம்! அதன் காரணமாகக் கல்யாணத்தைச் சாக்குப்போக்குச் சொல்லித் தள்ளிப் போட்டாளே தவிர, மோகனை விடுத்து வேறொருவன் வருவானா என்று பார்ப்பதற்காக அல்ல!

அப்படி, வருங்காலக் கணவன் என்று முடிவான ஒருவனை, இப்படி நாள்கணக்கில் மறந்திருந்தது அவ

ளுக்கே அதிர்ச்சியாக இருந்ததோடு, தப்பு செய்த உணர்வையும் உண்டாக்கியது.

தயக்கத்துடன் எழுந்தபோது, இன்னொன்று தோன்றியது.

இது செல்வபதியின் வீடு! இங்கே இவன், அனுமதி கேளாமலேயே சும்மா வருகிறானே! இதே கேள்வி, அந்த அறையில் இருந்த இன்னொருவருக்கும் தோன்றியிருக்கும் போலும்! ''மன்னிக்க வேண்டும்!'' என்று ஏறே அதட்டலான குரலில் கூறி, தன் முழு உயரத்துக்கும் நிமிர்ந்து நின்று, கேள்வியாய் நோக்கினான் செல்வபதி.

இப்படி ஓர் அன்னியனை அங்கு எதிர்பாராதவன் போல, ''இது யார், காஞ்சனை?'' என்று அவளிடம் கேட்டான் மோகன்.

அவள் பதில் கூறுமுன், ''இரண்டாவது நபர்!'' என்று, காஞ்சனையை நோக்கிச் செல்வபதி முறுவலித்தான். ''என் வீட்டில், என்னை யார் என்று கேட்பது!''

''என்னது!'' என்று வெளிப்படையாக அதிர்ந்தான் மோகன்! ''இது உங்கள் வீடா? அப்படியானால் அந்த.... என்றவன் பாதியில் பேச்சை நிறுத்தி, காஞ்சனையிடம் திரும்பி, ''நீ இங்கே ஏன் வந்தாய், காஞ்சனை? முதலில் வீட்டுக்குப்போ!'' என்று அதட்டினான்.

''மிஸ்டர்!'' என்று அவனை அழைத்தான் செல்வபதி. ''இது என் வீடு! ஒருவரை இங்கே வரவேற்கவும், வெளியேற்றவும் எனக்குத்தான் உரிமை உண்டு என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். காஞ்சனையும், நந்த

குமாரும் என் விருப்பத்தின் பேரில்தான் இங்கே
றார்கள்......ஆனால் நீங்கள்......'' என்று ஒருமா
லில் இழுத்தான்.

சட்டெனக் குழம்பி, ''வ....வந்து ராமன்
அவன் இந்தவீட்டு வேலைக்காரன்! தெரியுமில்
அவனும் சக்கியும் அங்கே, காஞ்சனை வீட்டில்
ருக்கிறேனா.....நந்து இங்கே இருக்கிறான் என்று
ஆன்ட்டி சொன்னதால் இங்கு வந்தபோது, உள்ளே
பார்க்கச் சொல்லி அனுப்பினான். ராமன் சொல்லி
காவிட்டால் வ....வந்திருக்கவே மாட்டேன். நந்த
ருக்காகத்தான்......அவனைப் பார்த்துவிட்டுப்
தான் வந்தேன்.....அடிபட்டது என்று தெரிந்து.....
கலங்கிப்போய் வந்தேனா.....'' என்று ஏதேதோ உள
கொட்டிக் கிளறி மூடினான் மோகன்.

உள்ளூரக் குன்றியபோதும், ''மிஸ்டர் மோக
'செல்வெல்' 'எஸ்டேட்'டின் உரிமையாளர். நந்துவு
அடிபட்டது தெரிந்து பார்க்க வந்திருக்கிறார்!'' என்
காஞ்சனை விளக்கம் கொடுத்தாள்.

''ஆமாம் ஆமாம்! இன்றைக்குத்தான் திருச்சியி
இருந்து வந்தேன்! திருச்சியில் என் அக்கா வீடு இருக்
றது! அக்கா குழந்தைக்கு.....அக்காவுக்கு இரண்டு பி
ளைகள். இரண்டாவது பையன். இப்போதுதான் ஒன்
றரை வயது ஆகிறது. பேதி என்று டெலிஃபோன்
செய்தாள். சின்னப்பிள்ளைகள் எதையும் எடுத்து வாயில்
போடும். அதனால் சின்னப்பிள்ளைகள் நடமாடும் இடத்
தைச் சுத்தமாக வைக்கவேண்டும். அப்படி வைக்காவிட்
டால் இப்படித்தான் நடக்கும்! அதைத்தான் அக்காவிடம்

சொன்னேன். எங்கள் அம்மாவுக்குப் பேரன்
இருக்கிறானோ என்று ஒரே கவலை! பாட்டியல்
! எங்கள் அம்மாவுக்கு என் மேலும் மிகுந்த
டு. நான்தான் அவர்களது உயிர் என்பார்கள்.
அடுத்தபடி மோதி....'மோதி' தான் என் அக்கா
இரண்டாவது குழந்தை. மூத்தது பெண். பெயர்
ஆனால், மஞ்சரியை விட அம்மாவுக்கு மோதி
தான் பிடிக்கும். அதனால்தான், போய்ப் பார்த்து
என்னை அனுப்பினார்கள். அப்புறம் அப்ப
கிராமத்துக்குப் போய் திருவிழாவில் கலந்து
விட்டு, வந்தேன். எங்கள் அக்கா ஊர்த்திரு
''

அவசரமாய்க் குறுக்கிட்டு, ''திருவிழா முடிந்து
தான் வந்தீர்களா, மோகன்? வந்ததும் நந்துவுக்கு
சரியில்லை என்று தெரிந்து இங்கே வந்தீர்களாக்
'' என்று எடுத்துக் கொடுத்தாள் காஞ்சனை.

ஆனால், ''இல்லை இல்லை!'' என்று மறுத்தான்
மோகன். ''இரண்டு நாள் முன்பாக ஊரிலிருந்து 'எஸ்டிடி
அம்மாவுடன் பேசியபோதே சொன்னார்கள்.
ஆனால், பாதித்திருவிழாவில் எப்படித் திரும்பி வரு
வது? உயிருக்கு அபாயம், உயிர்போய்விட்டது என்கிற
என்றால் இடையில் என்றாலும் திரும்பி வந்து
வேண்டியதுதான்; ஆனால் நந்தகுமாருக்கு அப்படி
ஒன்றும் இல்லையே! அதனால்தான் இருந்து திருவி
ழாவை முடித்துக் கொண்டு வந்தேன். ஆனால், இங்கே
வந்ததும், குளித்து, சாப்பிட்டு முடித்ததும் நந்துவைப்
பார்க்க உடனே கிளம்பி வந்துவிட்டேன்!'' என்று அவன்
வந்த விவரம் உரைத்தான் மோகன்.

நந்துவின் உயிர்பற்றி அவன் பேசிய விதம்
னைக்கு ஆத்திர மூட்டியது. ஆனால், செல்வ
முன் அதைக்காட்டிக் கொள்ள அவளுக்கு
இல்லை! ஏற்கனவே, மோகன் பேசப்பேச,
யின் கண்ணோரங்கள் சுருங்குவதைக் கண்டு
போயிருந்தாள் அவள்!

வியந்த பார்வை ஒன்றை அவளிடம்
விட்டு, ''ஓகோ! நீங்கள், நந்துவைப் பார்க்க வந்த
உட்கார்ந்து பேசுங்கள்!'' என்று உபசரித்தான் செல்
அதுவும் அவளுக்குச் சங்கடமாகத்தான் இருந்தது

ஆனால், ''அடடா! பயணக்களைப்பு தீர,-
யாக ஒரு தூக்கம் போட்டுவிட்டே வந்திருக்கல
மோகன் சார்!'' என்று அங்கலாய்த்தபடியே, காஞ்ச
யிடம் கண்சிமிட்டினான் நந்தகுமாரன்.

காஞ்சனை மரக்கட்டை முகத்துடன் இ
''சேச்சே! நீ அடிபட்டுக் கிடக்கும்போது, நான் எ
யப்பா நிம்மதியாய்த் தூங்கிவிட்டு வர முடியும்?
லும் உனக்குச் சொல்ல வேண்டிய விஷயங்கள்
இருக்கின்றன!'' என்று மோகன் தொடங்கினான்.

கலங்கிப்போய், ''மோகன், நீங்கள் பத்துநாட்க
ஊரில் இல்லை! பார்க்கவேண்டிய கணக்கு வழக்கு
எத்தனையோ குவிந்திருக்கும்! அதெல்லாம் பா
மல்.....அதையெல்லாம் பார்த்து முடித்துவிட்டு, ஒருந
சாவகாசமாய் வந்து நந்துவிடம் பேசுங்களேன். நந்து
ஓய்வெடுக்க வேண்டிய நேரம்!'' என்று அவனது பே
சைத் தவிர்க்க முயன்றாள்.

ஆனால், ''நந்தகுமாருக்குப் புத்திமதி சொல்ல
டியது என் கடமை, காஞ்சனை! கடமையிலிருந்து
வழுவினேன் என்று என் விரோதியால் கூடச்
லை முடியாது!'' என்று அறிவித்தபின், தொடர்ந்து,
னால் எனக்கு விரோதி என்று யாரும் கிடையாது!
யாரையும் விரோதப்படுத்தும் விதமாக நடந்து
வதும் இல்லை! நான் யாரிடமும் கோபமாகப்
வதும் இல்லை என்பதால், யாரும் என்னிடம்
பப்படுவதும் இல்லை! கோபம் இல்லை என்பதால்,
பப்படுகிறவரும் இல்லாமல் போகிறது! இரண்டு கை
டினால் தானே ஓசை! ஒரு கையுமே தட்டாமல்
னால் சண்டைக்கே வழி இல்லையே! அதனால்
க்கு விரோதிகளே கிடையாது! அதனால், எந்தநேரத்
, யார், எனக்கு, என்ன கெடுதல் செய்துவிடுவார்
ளோ என்று நீ கவலைப்படவே தேவை இல்லை,
ஞ்சனை!'' என்று அவன் பெருமையாக, உரைத்த
து, காஞ்சனை பெரிதும் ஓய்ந்து போயிருந்தாள்.

நந்தகுமாரிடம் திரும்பினான் மோகன்.

அவன் தொடங்கும் முன்பாகவே, ''எனக்குப் புத்தி
தி சொல்லுகிற ஐடியா ஏதும் இருந்தால், விட்டுவிடுங்
ள், மோகன் சார். ஏனென்றால், அத்தை, அக்கா தவிர
வேறுயார் பேச்சையும் நான் கேட்பது இல்லை! அத
ால், நீங்கள் ஏதாவது சொன்னால் அது வீண் எரிச்ச
லைத்தான் ஏற்படுத்தும்!'' என்று நந்தகுமார்
எச்சரித்தான்.

ஆனால், இதற்கெல்லாம் பயந்து வாயை மூடிக்
கொண்டிருப்பவன் மோகன் அல்லவே! ''நீ வீட்டில்

கடைக்குட்டி! செல்லப்பிள்ளை! சீக்காளிவேறு! அதனால் உன் விருப்பத்துக்கு விட்டுக்கொடுத்து, விட்டுக்கொடுத்து எல்லோரும் உன்னைக் கெடுத்து விட்டார்கள் நந்து! உன் அண்ணனாவது இருந்து கவனித்திருக்கலாம் அவனும் பொறுப்பில்லாமல் சுற்றப்போய் விட்டான் உன் அப்பாவுக்கு அதுதான் பெரும் கவலை தெரியுமா?.....''

''தெரியாது!'' என்றான் நந்தகுமார் பட்டென்று.

ஆனால், அதை வெறும் வார்த்தையளவில் ஒத்துக் கொண்டு, ''தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை! உன் தந்தையைப் பொறுத்தவரையில், நீ இன்னமும் சின்னக்குழந்தை தானே! ஆனால், இப்படிச் செல்லம் கொடுத்துக் கொடுத்துதான் எல்லாரும், அவரவர் வீட்டுக் கடைசிப்பிள்ளைகளைக் கெடுத்துக் குட்டிச்சுவராக்கி விடுகிறார்கள்!...'' என்று மோகன் கூறவும் மீண்டும் குறுக்கிட்டு, ''அப்படித் தான், தெரிகிறது! நீங்கள் உங்கள் வீட்டில் கடைசிப் பிள்ளை என்பது எனக்குத் தெரியும்!'' என்றான் கிண்டலாக.

ஆனால், சற்றும் வருத்தப்படாமல், ''என் விஷயம் வேறு. நந்தகுமார்! சின்னவயதிலிருந்தே எனக்குப் பொறுப்புணர்ச்சி அதிகம்! அதுவும் அப்பாவும் சிறுவயதிலேயே இறந்துவிட்டதால், குடும்பத்தைக் கவனிக்கும் கடமையும் என் தலையிலேயே, ஏற்றுக்கொண்டதால், இந்தக் கடைசிப் பிள்ளைகளின் இயல்பு எனக்கு மட்டும் இல்லாமல் போயிற்று. அத்தோடு, இயல்பாகவே, எனக்குப் புத்திசாலித்தனமும் அதிகம். ஒவ்வொரு விஷயத்திலும், நல்லது கெட்டது ஆலோசித்து, அறிந்து செயல்படு

வதும் எனக்குப் பிறவித்தன்மை! அதனால்தான், பெரியவர் சின்னவர் என்று இல்லாமல் எல்லோருக்கும் புத்தி கூறும்தகுதி எனக்கு அமைந்திருக்கிறது!'' என்று தெளிவாக விளக்கினான் மோகன்.

அவனைச் சற்றுக்கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, ''மிஸ்டர் மோகன்! நீங்கள் நந்தகுமாரைப் பார்க்க வந்தாலும், இப்போது என் வீட்டு விருந்தாளி! என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்? காஃபி, டீ மாதிரி சூடுபானங்களா? அது பிடிக்காவிட்டால் குளிர்பான வகைகளும் இருக்கின்றன! பார்வதி அம்மா செய்தனுப்பிய முறுக்கு, அதிரசம்கூட வேண்டுமானாலும்....'' என்று செல்வம் உபசாரம் செய்ய முயன்றான்.

அந்த வகையில், அவன் பேச்சின் போக்கை மாற்ற முயற்சிப்பது உணர்ந்து, காஞ்சனை உள்ளூரக் குன்றினாள்.

நந்தகுமாரின் கட்டிலை ஒட்டி இருந்த ஓர் அழகிய சிறு ரோஸ்வுட் முக்காலியின் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த முறுக்குத்தட்டை வெறுப்புடன் நோக்கினான் மோகன். ''கண்டகண்ட நேரத்தில் கண்டகண்ட தீனி வகைகளை நான் உட்கொள்வது கிடையாது, மிஸ்டர்...மிஸ்டர்.....''

''செல்வபதி!''

''மிஸ்டர் செல்வபதி! அதுவும் இந்தமாதிரி எண்ணை சமாசாரங்களை நான் தொடுவதே கிடையாது! கண்டபடி ஊளைச்சதை போட்டுவிடும்! இந்தமாதிரி உணவு வகைகளாலேயே நூறுவயது வாழவேண்டிய மனிதர்கள், இருபதிலும், அறுபதிலுமாகச் செத்துக்

கொண்டிருக்கிறார்கள்....அதுபோலச் சாக எனக்கு விருப்பம் இல்லை! காஞ்சனை சாவது எனக்கு பிடிக்காது! அதனால் ஏற்கனவே அவளிடம் இந்தமாதிரி எண்ணையில் வேகவைப்பதெல்லாம் உண்ணக்கூடாது என்று உத்திரவு போட்டிருக்கிறேன். பைத்தியக்காரத்தனமாக என் கட்டளையை அவள் மீறியிருக்க மாட்டாள் என்று நினைக்கிறேன். பைத்தியம் என்றதும் ஞாபகம் வருகிறது. நான் வரும்போது நந்தகுமாரிடம் பைத்தியம் என்று ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தாய், அல்லவா? என்ன விஷயம்?'' என்று கேட்டான்.

என்ன பதில் சொல்வது? அவர்கள் பேசிய வேடிக்கைப் பேச்சைச் சொன்னாலும் இவன் புரிந்து கொள்ள மாட்டான். புரிந்தாலும், அதிலும், ஏதாவது குற்றம் கண்டுபிடித்து 'லெச்சர்' அடிப்பான்!

எனவே, 'முக்கியமாக ஒன்றுமில்லை!'' என்று மெல்ல முணுமுணுத்தாள் காஞ்சனை.

''ஒன்றுமில்லாததற்காவா அப்படி உரக்கச் சிரித்தாய்? கொஞ்சம் அடக்கமாய் இருக்கப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும் காஞ்சனை. 'பொம்பளை சிரித்தால் போச்சு புகையிலை விரிச்சால் போச்சு' என்று பழமொழியே இருக்கிறது!.....'' என்று தொடங்கியவனை இடைமறித்து; ''நீங்கள் என்னிடமல்லவா ஏதோ சொல்ல வேண்டும் என்றீர்கள்?'' என்றான் நந்தகுமார்.

''ஆமாம்! ஆமாம். அதற்குமுன்.....''

''சொல்வதானால் உடனே சொல்லுங்கள். அல்லது நான் தூங்கப் போகிறேன்'' என்றான் நந்தகுமார் விறைப்பாக.

''என்ன? தூங்கப்போகிறாயா? அதெப்படி இந்தநேரத்தில் தூக்கம் வரும்?''

''எப்படியோ தூக்கம் வரும்! மாத்திரை மருந்து சாப்பிடுவதால் தூக்கம் வரத்தான் செய்யும்! நீங்கள் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லிவிட்டு - சீக்கிரமாய்ச் சொல்லி முடித்துவிட்டுப் போங்கள்!'' என்றான் நந்தகுமார் ஒருவித முசுட்டு முகத்துடன்.

உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு தரையில் பார்வையைப் பதித்தபடி காஞ்சனை அசையாமல் அமர்ந்திருந்தாள்.

திருமணம் ஆகிவிட்டால், இப்படித் திசைதிருப்பயார் வருவார்கள்? செல்வம் இவனைப்பற்றி என்ன நினைப்பான்? அவன் முன்னிலையிலாவது மோகன் சும்மா இருக்கக்கூடாதா?

அவனைப் பற்றிக் காஞ்சனை நினைப்பதை உணர்ந்தாற்போல செல்வம் எழுந்து, ''இதோ வருகிறேன்! பேசிக் கொண்டிருங்கள்!'' என்றுரைத்து உள்ளே சென்றான்.

நந்தகுமாரனின் முகபாவனை, குரல் முதலியவற்றைக் கவனித்து, மோகன் சும்மா இருந்திருக்கலாம்! ஆனால், உலகை உய்விக்க வந்தவனாய்த் தன்னை எண்ணிக் கொண்டிருப்பவனால் எப்படிச் சும்மா இருக்க முடியும்? அதுவும், 'காஞ்சனை'யின் தம்பி விஷயத்தில்?

எப்போதும் போலவே, அவளது கருத்தை, அவனுக்கே உரிய பாணியில், மோகன் சொல்லியே இருந்தான்.

நந்தகுமார் செய்த முதல் குற்றம், அவன் அண்ண னுக்குச் சொந்தமான சைக்கிளைச் சொந்தக்காரன் அனும தியில்லாமல் எடுத்தது! நந்துவின் உடம்பு வேறு நே கிடையாது! அப்படியிருக்க, சைக்கிள் ஓட்ட அவன் நினைத்தது பேராசை! பேராசையும் ஒரு பெரும் கு றமே! வீட்டில் சொல்லாமல் போனது அடுத்த தப்பு அக்கா, அத்தையின் அனுமதி கேளாமல் போன பிழை யும் தண்டனைக்கு உரியதே! இந்தத் தப்புகளுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தமாதிரி, இந்தவீட்டின் முன்பாக விழுந் தும், பிடிவாதமாகச் சொந்த வீட்டுக்குப் போகாமல் இங்கே அடுத்தவர் வீட்டில் பாரமாய்ப் படுத்துக் கிடப்ப தும், அவனைப் பார்க்கவென்று, பார்வதி, காஞ்ச னையை இந்த வீட்டுக்கு வரவழைத்ததும், சற்றும் மன் னிக்க முடியாத குற்றங்கள்!

தம்பியின் முகம் கடுத்துக் குன்றுவதைக் கண்டு காஞ்சனை, மோகனின் பேச்சில் குறுக்கிட முயன்றாள்.

ஆனால், பெண்களாகச் சேர்ந்து செல்லம் கொடுத்து வளர்த்ததால்தான், நந்தகுமார் இப்படிக் கழுதையாகி விட்டான்! அவனுக்குத் தேவை, தன்னைப்போல ஒரு நல்ல ஆண்பிள்ளையின் கண்டிப்புதான், அதனால் இதில் அவள் தலையிட வேண்டாம்' என்று அவன் வெளிப்படையாகக் கூறிவிடவும் காஞ்சனையால், அதற் குமேல் அவனிடம் ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை!

எனவே, நந்தகுமாரனைக் கெஞ்சுதலாக நோக்கி னாள். இவன் என்ன உளறினாலும் பொருட்படுத்தாமல் விட்டுவிடு என்ற அவளது கோரிக்கையை அவனும் கண்டுகொள்வதாக இல்லை.

மோகனின் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் திருப்பிக் கொடுத்தான் அவன். அவனுடைய அண்ணன் சைக் கிளை நந்து எடுத்தான்! இதில் இடையில் புகுந்து அபிப்பிராயம் சொல்ல வேறு யாருக்கும் உரிமையில்லை என்றான். தனது உடம்பு பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்ல, மோகன் என்றைக்கு மருத்துவம் படித்தான் என்று கேட் டான்.

அடுத்து, இன்னும் கொஞ்சம் அதிகம் போனான்! மூச்சுவிடக் கூட, அம்மாவிடம் அனுமதி கேட்கும் மோகன் போன்றவன் தான் அல்ல! எப்போது என்ன செய்வது என்று தனக்கே தெரியும் என்றான்! அதுபற்றி, ஏதாவது பேசுவதானால் அவனுடைய அக்காவோ, அத்தையோதானே தவிர அடுத்தவர் அல்ல என்று அடித்துச் சொன்னான்.

கடைசியாக, ''செல்வம் சாரின் வீட்டில் நான் இருப்பது, என் உறவினர் இங்கு வந்து போவது பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கக்கூடிய உரிமை உள்ள ஒரே ஆள், செல்வம் சார் மட்டும்தான். அதனால், இதில் தலையிட, அன்னியனான உங்களுக்கு ஓர் உரிமையும் இல்லை! அதனால் வாயை மூடிக்கொண்டு போங்கள்!'' என்று நந்தகுமார், எடுத்தெறிந்து பேசிவிட, இதுபோன்ற பேச் சுக்குப் பழக்கப்பட்டிராத மோகன் திகைப்பினால் வாய டைத்து நின்றான்.

மோகனை வாய்மூடச் செய்துவிட்டான்!

ஓடிப்போய்த் தம்பியின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்க வேண்டும் போலக் காஞ்சனைக்கு மனம் பரபரத்தது.

பாராட்டுதலாய் நந்தனை அவள் நோக்க, தம்பியின் முகக்கடுப்பு மாறி, மெலிதான முறுவல் ஒன்று தலைநீட்டி யது.

நல்லவேளையாகத் தன்னைச் சமாளிப்பதில் முனைந்திருந்த மோகன் இந்தப் பார்வைப் பரிமாற்றத் தைக் கவனிக்கவில்லை!

அப்படியே கவனித்திருந்தாலும், உடன்பிறந்தோர் இருவரும், தன்னைப்பார்த்து நகைக்கக்கூடும் என்று அவன் நம்பியிருக்க மாட்டான் என்பது நிச்சயம்! ஏனெ னில், ஒருவாறு மீண்டும், அவன் இயல்பு நிலையை எட்டியதும், ''காஞ்சனை, நந்தகுமாரை முதலில் படுக்கச் சொல்லு! அவனுக்கு உடம்பு ரொம்பவும் சரியில்லை! ஜன்னி பிறந்து விட்டது என்றே தோன்றுகிறது! மற்றபடி இவன் இப்படியெல்லாம் மரியாதை இல்லாமல் பேசக் கூடியவனே அல்ல! அதுவும், என்னிடம்?! நான் என்ன உறவாகப் போகிறேன் என்பதை மறந்து.....? ஊகூம்! இவன் அப்படிப் பேசக்கூடியவனே இல்லை! அதனால், முதலில் டாக்டரை வரச் சொல்லும்மா! ஓடு!'' என்று, காஞ்சனையை விரட்டினான்.

எரிச்சலாய் முகம் சுளித்து, ''எனக்கு உடம்புக்கு ஒன்றும் இல்லை! அத்தோடு நான் சொன்னதில் ஒரு தப்பும் கிடையாது! ஒருதரம் உங்கள் பேச்சு தப்பு என்பதற்குள் காய்ச்சல், ஜன்னி என்கிறீர்களே! செல்வம் சாரோடு நான் என்ன வாதாடினாலும், எவ்வளவு அழகா கச் சிரித்துக் கொண்டே கிண்டல் செய்வார் தெரியுமா? அப்படித்தானே, அக்கா?'' என்று தமக்கையைத் துணைக்கழைத்தான் நந்தகுமாரன்.

அந்தப் 'பொம்பளைப் பொறுக்கி' எப்படிச் சிரித் துப் போகுவான் என்று சாட்சி சொல்லக் காஞ்சனை வரவேண்டுமா? என்ன நடக்கிறது இங்கே? தம்பிக்கு உதவிசெய்வது போலக் காட்டிக் காஞ்சனையைச் கணக்கு பண்ணிவிட்டானா அந்த செல்வபதி? அவன் உள்ளே வந்தபோது கேட்ட சிரிப்புச் சத்தம் எரிகிற தீயில் எண்ணை ஊற்றியது!

கோபத்துடன், ''அந்த ஆள்....'' என்று மோகன் தொடங்கியபோது, செல்வமே வந்துவிட்டான். ''சிறு வேலை இருந்ததால் உங்களை விட்டுப் போக வேண்டி யிருந்தது! மூவரும் நன்றாகப் பேசிக்கொண்டு இருந்தீர் களா?'' என்று, உபசாரமாகக் கேட்டபடி.

இவனால்தான்.....என்ற சீற்றத்துடன் அவனைக் குதறி விடத் துடித்தவனின் நாசி சாதகமாக ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தது. செல்வத்தை உறுத்து நோக்கி, ''நீங்கள் பொய் சொல்லுகிறீர்கள்! நீங்கள் வேலை செய்யப் போகவில்லை! சிகரெட் குடிக்கப் போயிருக்கிறீர்கள்!'' என்று விரல்நீட்டிக் குற்றம் சாட்டினான்.

ஒருகணம், அங்கே பேரமைதி நிலவியது!

10

மோகன் சுற்றுப்புறம் அறியாமல், சூழ இரு போரின் மனநிலை புரியாமல், வளவளப்பவன்தான் ஆனால், ஒரு வீட்டில் வந்து இருந்துகொண்டு, அந் வீட்டு உடைமைக்காரனையே நேருக்கு நேர் குற்ற சாட்டிப் பேசுவான் என்று, காஞ்சனை சற்றும் எதிர்பார் கவில்லை!

இருந்த கோபத்தில், விறைத்துக்கொண்டு போவான் என்றுதான் அவள் நினைத்தாள்! ஆனால், அவன் நேருக்கு நேராகச் சண்டைக்கு இழுக்கக்கூடும் என்று, அவள் கனவிலும் கருதவில்லை!

ஆனால், அவன் சச்சரவைத் தொடங்கிவிடவே, ஓரடி முன்வந்து, ''செல்வம், மோகனுக்குச் சிகரெட் பிடிப்பது கொஞ்சமும் பிடிக்காது; அது குடிப்பவனின் நலத்துக்கு ஊறுவிளைவிக்கும் என்பதால்.....'' என்று ஒருவாறு சமாளிக்க முயன்றவளை இடைமறித்து, ''சிகரட் டப்பாவிலேயே, புகைபிடிப்பது உடல்நலத்துக்கு கேடு என்று போட்டிருக்கிறது! அதையும் மீறி சிகரட் பிடிப்பவர்கள் எக்கேடு கெட்டால் எனக்கென்ன வந்தது?'' என்று மோகன், தன் வெறுப்பை வெளிப்படையாகக் காட்டினான்.

இமையிடுங்க அவனைக் கூர்ந்த, செல்வத்தின் பார்வை, ஓர் அரைக்கணம் காஞ்சனையிடம் பாய்ந்து மீண்டது. தணிந்த குரலிலேயே, ''நானும் அதிகம் சிகரட் பிடிப்பதில்லை மிஸ்டர் மோகன்! எப்போதாவது, கொஞ்சம் ஒருமாதிரி மனநிலை....அல்லது ஏதாவது யோசிக்க வேண்டியிருந்தால் மட்டும், சும்மா, ஓர் உந்துதலுக்காக மட்டும் பிடிப்பேன்!'' என்று விளக்கினான் அவன்.

உனக்கு ஒன்றும் இல்லையல்லவா? வாயை மூடிக் கொள் என்று செல்வம் எடுத்தெறிந்து பேசலாம் தான். ஆனால், இணக்கமாக நடந்து கொள்ள விருப்பம்காட்டி அவன் பேசிய முறை அவனிடம் நன்றியையும், கூடவே, இந்தமாதிரி நிலைமைகளை மோகன் உருவாக்குகிறானே என்ற குன்றலையும் காஞ்சனைக்கு உண்டாக்கின.

ஆனால், மோகன் விடுவதாக இல்லை. நந்தகுமார் செல்வத்தை மதிப்பதும், அக்கா தம்பி இருவருமே, அவனோடு சகஜமாகப் பழகுவதும், வயதுப்பெண்ணை - அதுவும் அவன் மணக்கப் போகிறவள், வேறு பெண் துணை இல்லாமல், இங்கு வந்து இருப்பதும், சிரிப்பதும் அவனுக்குச் சின மூட்டியிருந்தன! கருத்துத் தெரிவிக்கக் கூடிய உரிமை செல்வம் சா....ருக்கு மட்டும்தானே உண்டாம்! கருத்துத் தெரிவிப்பது என்ன? வாயைத் திறக்கும் தகுதிகூட இல்லாமல் பண்ணிவிடுகிறேன்!

உள்ளூரச் சூளுரைத்த வண்ணம், மோகன் பேச்சைத் தொடங்கினான். ''மிஸ்டர் செல்வம், சிகரட் குடித்து, நுரையீரலில் புற்று வந்து, லொக்கு லொக்கு என்று இருமி ரத்தம் கக்கிச் சாவதும் சாகாமல் இழுத்துக் கொண்டு கிடப்பதும் அவரவரது சொந்த விஷயம்! அதில் கருத்துத் தெரிவிக்கும் உரிமை எனக்குக் கிடையாது! எப்போதுமே, இல்லாத உரிமையை எடுத்துக் கொள்வது எனக்குப் பழக்கமும் இல்லை! அய்யோ, பாவம்! அநியாயமாய் அழிந்து போகக்கூடாதே என்ற கருணையால் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்வேனே தவிர, அதற்குமேல் அதை ஏற்றுத்தான் தீர வேண்டும் என்று நான் கண்டிப்பு பண்ணமாட்டேன். அது மற்றவர் உரிமையில் தலையிடுவது ஆகும்! நான் அப்படிப்பட்டவன் அல்ல!''

''அப்போது வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மா இருங்களேன்!'' என்றான், மோகனின் நீண்ட பீடிகையில் அலுத்துப்போன நந்தன்.

''அதெப்படி முடியும்?'' என்றான் மோகன், தன் பேச்சில் இடைப்புகுந்த நந்தகுமாரை உறுத்து நோக்கி.

''ஏன் முடியாது? அதுதான் 'லொக்கு லொக்கு என்று இருமிச் சாவதும் சாகாததும்' செல்வம் சாரின் இஷ்டம் உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை என்று சொல்லிவிட்டீர்களே! பிறகு என்ன?'' என்றான் நந்தன் மீண்டும்.

''ஆனால் நான் சாவது முக்கியம் ஆயிற்றே!'' என்று செல்வம் தணிந்த குரலில் கூற, குபுக்கென்று சிரித்தான் நந்தகுமாரன்.

செல்வம் சாகவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டது போல மோகன் முதலில் விவரித்த விதமே அவனைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடக் காஞ்சனைக்கு உள்ளூரக் கஷ்டமாக இருந்தது. தொடர்ந்து தம்பியும் செல்வமும் பேசியது மேலும் வேதனையூட்ட, ''சாவுகீவு என்று என்ன இது? வேறு பேசுங்கள்!'' என்றாள் வறண்ட குரலில்.

அவன் சாவதைப் பற்றிப் பேசினால், இவளுக்கு வலிக்கிறதாக்கும்! என ஆத்திரத்துடன் எண்ணியவாறு, ''சாவு என்றாலே கவலைப்படுகிறாயே! இவர் பிடித்த புகை உன் தம்பியைச் சாகடிக்கும்போது எப்படி உணரப் போகிறாயோ!'' என்றான் மோகன்.

இந்த அநியாயக் குற்றச்சாட்டில், செல்வமும் கூடத் திடுக்கிட்டுப் போனான்! ''நான் இந்த அறையில் இருந்து கூடப் புகைபிடிக்கவில்லையே! அதற்காகவே-நோயாளி இருக்கும் அறையில் சிகரட் புகை வரக்கூடாது என்பதற்காகவே, இங்கிருந்து போனேனே!'' என்றான்.

''இங்கிருந்து போனால் போதுமா? நீங்கள் விட்ட புகை கலந்த காற்று இந்த அறைக்குள் வராமல் ஏதாவது தடை போட முடியுமா? நீங்கள் விட்ட புகை, காற்றில்

கலந்து, இந்த அறையில் உள்ள எங்கள் மூவரின்
நுரையீரல்களையும் இப்போது பாதித்திருக்கும்! நானா
வது பரவாயில்லை! திடகாத்திரமான ஆண்பிள்ளை
காஞ்சனை பாவம், மெல்லியலாள், பலவீனமான பெண்
பால்! தாங்குவாளா? நீயோ, பிறந்ததில் இருந்தே
நோயாளி! அதிலும், இப்போது வேறு, அறிவில்லாமல்
கீழே விழுந்து அதிகப்படியாக இழுத்துக் கொண்டு
இருக்கிறாய்! இந்தப்புகை நிச்சயம் உன்னைப் பாதித்தி
ருக்கும்! இதுபோல, ஒரு நாளைக்கு எத்தனை சிகரட்டை
ஊதித்தள்ளி, இவர், இந்த சுத்தமான மாலைக்காற்றையே
நாசப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறாரோ? இவர் சீக்கி
மாக இங்கிருந்து போகாவிட்டால் இந்த ஊர் மக்களி
ஆராக்கியம் அடியோடு கெட்டுப்போகும்! அதற்குமுன்
நீ, உடனேயே இங்கிருந்து கிளம்பாவிட்டால், உன்னை
யும் தூக்கிக்கொண்டு தான் போக வேண்டியிருக்கும்!
என்று முடித்தான் மோகன்.

ஆக இதற்காகத்தானா இவ்வளவு பேசியதும்
செல்வபதியை இந்த ஊரை விட்டு விரட்டவேண்டும்
நந்தகுமாரை இந்த வீட்டை விட்டுக் கிளப்ப வேண்டும்

ஏதோ சொல்ல வாய்திறந்த செல்வபதி, அக்காவும்
தம்பியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டதை
கவனித்துவிட்டு, ''சுற்றுப்புறச்சூழல் பற்றிய உங்க
அக்கறையைப் பாராட்டுகிறேன், மிஸ்டர் மோகன்! சி
ரட் எனக்குக் கட்டாயம் வேண்டும் என்பது இல்லை
எனவே, அதுபற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்!
என்று விட்டுக்கொடுத்துப் பேசவும், மோகனுக்குச் சொ
தென்றாகி விட்டது!

இனி எப்படிச் செல்வபதியை, மட்டம் தட்டுவது?

சற்று யோசித்துவிட்டு, ''சந்தோஷம்! சொன்ன சொல் மாற மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்! ஆனால்.... பொதுவாக, நகர்புறத்தில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு இப்படி இடங்களில் வசிப்பது மிகவும் சிரமம் என்பார்கள்! பொழுதுபோக்குக்கு, 'ஷாப்பிங்'குக்கு என்று இங்கே அவ்வளவு வசதி போதாதில்லையா? அதற்கெல்லாம் வழியே கிடையாதுஎனலாம்! நீங்கள்.....உங்களுக்குப் பொழுதுபோகாமல் கஷ்....டமாக இருக்குமே! அத்தோடு, தொழிலை வேறு பார்க்க வேண்டும்! எங்களுக்கானால், தொழிலே இது! இந்த அமைதி, நிம்மதி எல்லாம் பழகிப்போனவை! உங்களுக்கு....இதெல்லாம் பிடிப்பது சாத்தியமில்லை! அதனால், சீக்கிரம் கிளம்பி விடுவீர்கள்! ஒருவேளை, நந்தகுமார் இங்கே, உங்கள் வீட்டில் இருப்பதற்காகத்தான், இங்கேயே நீங்களும் தங்கியிருக்கிறீர்களோ, என்னவோ? காரணம் அது என்றால், நான், ஆம்புலன்ஸ் வரவழைத்து, அவனை, வீட்டுக்கு அழைத்துப் போக ஏற்பாடு செய்கிறேன். இந்தப்பக்கம் ஆம்புலன்ஸ் ஏதும் கிடையாது என்றாலும், நான் சொன்னேன் என்றால் மேட்டுப்பாளையத்திலிருந்து வரும்! எனக்கு அந்த அளவு செல்வாக்கு உண்டு! வீட்டில் இருப்பவனைப் போகச் சொல்வது நன்றாயிராதே என்று யோசியாதீர்கள்! நான் சொன்னால் நந்து புரிந்து கொள்வான்!'' என்று மனதில் வந்ததை எல்லாம் மோகன் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

அவன் மூச்செடுக்கப் பேச்சை நிறுத்திய இடைவெளியில், ''எனக்கு இங்கு இருப்பது சற்றும் சிரமமாக இல்லை, மிஸ்டர் மோகன்! சொல்லப்போனால், அங்குள்ள சத்தம், சந்தடி அலுத்து தான் நான் இங்கே வந்ததே! இந்த அமைதியும், அழகும் என்னை இங்கேயே பிடித்து வைத்து விடும் போல இருக்கிறது!'' என்றான் செல்வபதி.

''பின்னே உங்கள் தொழில்?'' என்றபோது மோகனின் சுதி உயர்ந்திருந்தது! ''தொழிலை அடுத்தவரை நம்பிவிட்டால் ஒட்ட மொட்டை அடித்துவிடுவார்கள்! அப்புறம், இந்த எஸ்டேட்டை விற்றுத்தான் கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியதாய் விடும்!''

முறுவலித்து, ''அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, மிஸ்டர் மோகன்! என் கையெழுத்தில்லாமல், யாரும் பணத்தைக் கையாள முடியாது! மற்றது செல்ஃபோனிலேயே முடித்துக் கொள்வேன்! அதனால், என் தொழில் பற்றிப் பாவம், நீங்கள், உங்கள் மூளைக்கு அனாவசிய வேலை கொடுக்காதீர்கள்!'' என்றான் செல்வபதி பரிவான குரலில்.

''ஆனாலும், அடுத்தவர்களை, அதுவும் நோயாளியை வீட்டில் வைத்துச் சேவை செய்வது உங்களுக்கு சிரமமாக இருக்கும்....''

''எனக்கென்ன சிரமம்? ராமனுக்கும் சக்கிக்கும் நந்தகுமார் செல்லப் பிள்ளை! அந்தப் பிருந்தாவனத்து நந்தகுமாரனே வந்து நின்றால்கூட இவ்வளவு பிரியமாய்ப் பணிவிடை செய்வார்களோ, என்னவோ? இந்த நந்தகுமாரனை விழுந்து விழுந்து உபசரிக்கிறார்கள்! அத்தோடு நாங்கள் அன்னியர் அல்லவே! அடுத்தடுத்த வீட்டுக்காரர்கள்! இவ்வளவு கூடச் செய்யவில்லை என்றால் எப்படி? சொல்லுங்கள்!''

பாவம்! மோகன் என்னத்தைச் சொல்லுவான்!''

ஆத்திரத்தையும் வெறுப்பையும் அடக்கமாட்டாம திணறியவன், குறைந்தபட்சமாய்க் காஞ்சனையை அங் ருந்து கிளப்ப முயன்றான். ''கிளம்பு, காஞ்சனை! தனியாக இங்கே இருப்பானேன்? ராமனும் சக்கியு உதவிசெய்யும்போது நீ இங்கு அவசியமும் இல்லை நீ, தனியாகச் செல்வதும் சரியில்லை! அதனால் நா வீடுவரை உனக்குத் துணை வருகிறேன் எழுந்திரு'' என்றபடி எழுந்தான்.

சும்மா அவன் அழைத்திருந்தால் எப்படியோ நந்துவைச் செல்வத்தின் வீட்டிலிருந்து கிளப்ப மோகன் செய்த முயற்சிகளும், அதற்கு அவன் பயன்படுத்தி வார்த்தைகளும் உள்ளூர ஆத்திரமூட்டியிருக்கவே, கா சனை அசையக்கூட இல்லை. ''இல்லை! நான் தனியா கவே போய்க்கொள்வேன். நீங்கள் போங்கள்!'' என்றா சுருக்கமாக.

''ஏன்? இங்கே இருந்து என்ன செய்யப்போகி றாய்?''

''நந்துவோடு பேசிக்கொண்டிருப்பேன்!''

''நந்துவோடு மட்......''நந்துவோடு மட்டும்தானா என்று கேட்கத் தொடங்கியவன், அதை ஊகித்துக் கண் ளில் கனல் எழக் காஞ்சனை திரும்பவும் சட்டென பேச்சை நிறுத்தினான்.....''அ....அதில்லை, காஞ்சி! ரா னுக்கும் சக்கிக்கும் உன்னையும் பிடிக்கும்தான். ஆன லும், அதற்காக, அடுத்தவர் வீட்டில் நீ....அத்தோடு தனியாகப் போவது ஆபத்து அல்லவா? ஏதாவது பூச்

போட்டு உன்னைக் கடித்து வைத்தால் என்ன ஆவது?'' என்று வழிந்தான்.

''அய்யோ, மோகன் சார்! அந்தப்பூச்சி உங்களை யும் சேர்த்துக் கடித்துவிட்டால்? பாவம், உங்கள் அம்மா வின் மனசு தாங்குமா? இப்போதே, இவ்வளவு நேரமாக அருமை மகனைக் காணவில்லையே என்று தவித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள்! நீங்கள் வேறு, ஓய்வு எடுக்கா மலே வந்துவிட்டீர்கள்! வழியில், மயக்கம் போட்டு விழுந்து விட்டீர்களோ என்று கூட அவர்களுக்குக் கவலையாக இருக்கும்!'' என்று நந்தகுமார் சாதுவாய்க் கூறவும், மோகன் பதறிவிட்டான்!

''ஆமாம் ஆமாம்! அம்மாவுக்குக் கவலையாகத் தான் இருக்கும்! முதலிலேயே, வந்ததும் வராததுமாக அங்கே போக வேண்டாம் என்று அம்மா தடுத்ததை மீறிக்கொண்டு வந்தேன். நேரத்தில் திரும்பவில்லை என்றால், நீ சொன்னது போல, என் அம்மா மிகவும் கவலைப்படுவார்கள்! அவர்கள் மனம் வருந்துவது எனக் குப் பிடிக்காது! பெற்றவளின் மனம் நோக நடப்பது பிள்ளைகளுக்கு அழகு அல்ல! நியாயமும் அல்ல! அதனால், நான் உடனே கிளம்புகிறேன்! காஞ்சனை! நீயும் அனாவசியமாக இங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிரா மல், சீக்கிரமாக வீட்டுக்குப் போய்விடு! வரட்டுமா?'' என்று இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்தவன், ஏதோ ஞாபகம் வந்தாற்போலத் திரும்பி, ''வருகிறேன், மிஸ்டர் செல்வபதி!'' என்று முறைப்படி விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினான்!

''ஃப்பூ!'' என்று ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை வெளி விட்டான் செல்வபதி!

சிரித்தபடி, ''என்னக்கா! ஒரு சின்ன 'தாங்க்ஸ்' கூடக் கிடையாதா? என்று கேட்டான் நந்தகுமாரன்.

''சும்மா இரு, நந்து!'' என்றாள் காஞ்சனை இறுகிய குரலில்.

கண்களில் ஆர்வக் குறுகுறுப்புடன் ''எனக்குத் தெரியாத மர்மம் ஏதோ இருப்பது போலத் தோன்றுகிறதே!'' என்று, இலகுக்குரலில் செல்வபதி கேட்டான்!

சட்டென நிமிர்ந்து, ''எங்கள் வீட்டில் எத்தனையோ ரகசியங்கள் இருக்கும்! அதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்க முடியும்?'' என்றாள் காஞ்சனை, குரலில் சிறு கோபத்துடன்.

''சொன்னால் தெரிந்து கொள்கிறேன்!'' என்றான் செல்வபதி பணிவாக!

பதில் சொல்லாமல், காஞ்சனை தலையைத் திருப்பிக் கொள்ளவும், ''மிஸ்டர் மோகனுக்குக் காஞ்சனை இங்கே இருப்பதாகச் சொன்னது.....ஏன், இங்கே காஞ்சனை இருந்ததே கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை! பிடிக்காததற்குக் காரணம் இருக்கிறதா, நந்து?'' என்று சட்டென நந்தகுமாரனிடம் திரும்பிக் கேட்டான்.

எழுந்து போய்விடலாமா என்று எண்ணி நிமிர்ந்த காஞ்சனை மீண்டும் பழைய மாதிரியே அமர்ந்தாள். வீட்டில் அத்தையிடம் என்னென்ன புலம்பி வைத்திருக்கிறானோ? வீடு சென்று அத்தையிடம் வேறு வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ள அவளால் இப்போது முடியாது!

அவள் கல்லாய் அமர்ந்திருக்க, நந்தகுமார், செல்வபதிக்குப் பதில் சொன்னான். ''நூறு சதவீதம் காரணம்

இருப்பதாக அத்தை நினைக்கிறார்கள்! அக்கா நூற்றுக்கு நூறு சதவீதம்! என்னைப் பொறுத்தவரை, ஒரு சதவீதம் கூடக்கிடையாது!''

''ஓ!'' என்று ஆச்சரியமாகப் பார்த்த செல்வபதி அதுபற்றி வேறு எதுவும் கூறாமல் வேறு பேசத் தொடங்கினான்.

'கம்ப்யூட்டர், மோடம், சிடிராம்'.....என்று செல்வபதியும் நந்தகுமாரும் பேசிய எதுவும், காஞ்சனையின் மனதில் பதியவே இல்லை! திரும்பத் திரும்ப, மோகன் பேசி நடந்து கொண்ட விதமும், வீண் தகராறைத் தவிர்த்து செல்வபதி அமைதியாக ஒதுங்கிக் கொண்டதுமே படம்போல ஓடின.

படிப்பு, பண்பு எதுவும் இல்லாத பாமரத்தனமான பேச்சு! செல்வபதியிடம் கொண்ட பொறாமையை மறைக்க முயலும் நாகரீகம் கூட இல்லையே! இவன் எப்படி மாறுவான்?

'சிறுத்தை தன் புள்ளிகளை மாற்றிக் கொள்வது இல்லை' என்ற பழமொழி நினைவுவர, அவள் மனம் மேலும் சோர்ந்தது! மோகனை மாற்றிவிட முடியும் என்று அவள் எந்தத் தைரியத்தில் நினைத்தாள்?

இதற்கும் மேலாக, மோகனுடைய தாயார்! காஞ்சனையைப் பார்க்கப் போகவேண்டாம் என்று மகனைத் தடுத்திருக்கிறாள்! என்ன சாமார்த்தியமாக அதைச் செய்திருந்தால்,மோகன், தாயைப் பற்றிய சந்தேகம் சிறிதும் இல்லாமல், காஞ்சனையிடமே அதைச் சொல்லுவான்?

மகன் ஒரு விதம் என்றால், தாய் வேறுவிதமாய் உயிரை வாங்குவாள் போல இருக்கிறதே!

மோகனோடான திருமணம் பற்றிக் காஞ்சனைக்குப் பலத்த சந்தேகம் எழுந்தது அப்போதுதான்!

11

மோகன் பற்றிச் செல்வபதி அப்போதைக்கு எதுவும் சொல்லாதது கூடக் காஞ்சனைக்கு உள்ளூர அவமானமாகவே இருந்தது!

நல்லபடியாகப் பேச மோகனிடம் எதுவும் இருந்திருந்தால், செல்வபதி அதைச் சொல்லியிருப்பான் அல்லவா? அவன் ஒன்றும், மோகனைப் போலத் தன்னைத்தவிர உலகில் உள்ள அனைவரும் மகாமட்டம் என்கிற ரகம் அல்லவே!

தன்னையறியாமல் ஒரு விஷயத்தில் செல்வபதியையும் மோகனையும் ஒத்திட்டுப் பார்த்த மனது மற்ற விஷயங்களிலும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை யோசித்தது!

மோகன் நல்ல நிறமாக இருக்கலாம்! ஆனால் செல்வபதியின் களையும் கம்பீரமும் நிரம்பிய தோற்றம், மோகனை சாதாரணத்தை விடவும் மட்டமாக்கிக் காட்டியது.

செல்வபதி நல்ல உயரம்! உயரத்தோடு கூடவே நல்ல உடற்பயிற்சியும் செய்கிறேன் என்பதை உறுதியான அவனது தசைக்கோளங்கள் காட்டின.மோகன் எதைச் சாப்பிடவும் அஞ்சுகிறவன்! அஞ்சி அஞ்சி, அரைகுறையாகவே உண்பவன், வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போது ஒரு 'வெட்டு' வெட்டி விடுவதும் உண்டு. அதனால், சற்றுக்கு

றுகிய தோள்களும் சற்றே சரிந்த இளம் தொந்தியும் உண்டு.

இவனெல்லாம் உடல் ஆரோக்கியத்தையும், நூறு ஆண்டு வாழ்வதையும் பற்றிப் பேசுகிறான்!

பேச்சிலும்கூட, செல்வபதி பேசும்போது, கேலியும் கிண்டலுமாகப் பேசுவானே தவிர, அடுத்தவரை மட்டம் தட்டவென்று ஒன்றும் சொல்லமாட்டான்! தற்புகழ்ச்சியாகவும் எதுவும் இராது! ஆனால், மோகன்.....கடவுளே! சொல்லவே வேண்டாம். அவனுக்குத் தன்னைத் தவிரப் பேச வேறு விஷயம் கிடைப்பதே வெகு கடினம்!

தோற்றம், செயல்பாடு, பேச்சு, நடவடிக்கை என்று எதைப் பார்த்தாலும், செல்வபதியின் தட்டு தாழ்ந்து, மோகனின் தட்டு எவ்வளவு முடியுமோ, அவ்வளவு உயரே போய் நின்றது.

இந்த மோகன் மட்டும், செல்வபதிபோல இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்!

தன்னையறியாமல் எழுந்த ஏக்கப்பெருமூச்சே, காஞ்சனையைச் சுய உணர்வுக்குக் கொண்டுவர, சேச்சே! என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்! இது போல நினைப்பது தெரிந்தால், செல்வம் கேலியினாலேயே உயிரை வாங்கி விடுவான்!

கேலி செய்வானா? கேலி செய்ய அவனால் முடியுமா? அவளது வாழ்க்கை முழுவதையும் பாதிக்க இருக்கும் ஒரு விஷயம் பற்றி, அவனால் கேலி பேச முடியுமா? அந்த அளவுக்கு அவளிடம் அக்கறை அற்றவனா செல்வம்?

அவளைப் பார்த்ததும் முகம் மலர்வதும், ஒரு வேளை வராமல் இருந்தாலோ, அன்றித் தாமதமானால் கூட அதைக் குறிப்பிட்டு, 'நேற்று நிலவே வரவில்லை' 'இதுவரை தென்றல் வீசவில்லை' என்று கூறுவதும்..... யாரோ என்று அலட்சியப்படுத்துவதன் அறிகுறி அல்லவே!

அல்லது, எல்லாமே, உள்ளம் தொடாதவைதானே?

சற்றும் பிசிரற்ற குரலில், செல்வபதி, நந்தகுமாரோடு பேசுவதைக் கேட்கையில், எதுவும்- காஞ்சனையின் எதிர்கால வாழ்க்கை பற்றிய எதுவும் அவன் மனதைத் தோட்டது போலத் தோன்றவில்லை தான்!

பின்னே?

யோசிக்க யோசிக்கக் காஞ்சனையின் மனம் மீண்டும் குழம்பியது.

இப்போது அவள் என்னதான் எதிர்பார்க்கிறாள்?

அவளுக்குத் திருமணம் என்றதும் செல்வபதி வருத்தப்பட வேண்டும் என்றா? அவன், கொஞ்சமேனும் வருத்தம் காட்டியிருந்தால், அவளுக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்திருக்குமோ?

சட்டென எழுந்துவிட்டாள் அவள்!

இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்! அறிந்தவர் தெரிந்தவருக்குத் திருமணம் என்றால், சந்தோஷம் தான் உண்டாகும்! மாறாக, வருத்தப்படவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது எவ்வளவு முட்டாள்தனம்!

முட்டாள்தனம் மட்டுமல்ல! அது.....அந்த மாதிரி நினைப்பது தப்பும் கூட ஆகாதா?

''என்னக்கா, கிளம்பிவிட்டாயா?'' என்று, நந்தகுமார் கேட்டபிறகு தான், தான் எழுந்து நிற்பதையே காஞ்சனை உணர்ந்தாள்.

இங்கிருந்து குழம்பித் தவிப்பதற்கு, வீட்டுக்கும் போய்விடுவது மேல் என்று தோன்றிவிடவும், ''ஆம் மடா! வீட்டில் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது! என் சுடிதார் செட், 'அயர்ன்' பண்ண வேண்டும்......'' என்று வாயில் வந்த காரணத்தைச் சொன்னாள் அவள்.

''ஆமாம் ஆமாம்! மாப்பிள்ளை துரை வந்தாயிற்று இனியெல்லாம் தொத்தலையும் கசங்கலையும் போட்டுக் கொண்டு நிற்கலாமா? 'டிப்டாப்'பாகத் தோற்றமளிக்க வேண்டாமா?'' என்று செல்வபதி சிரிக்கவும் காஞ்சனையின் நெஞ்சுக்குள் வலித்தது!

கேலி செய்கிறானே! செய்யமுடிகிறதே! கொஞ்சம் கூட வருத்தமே இல்லையே!

கண்ணோரம் கரிக்கவும், இனியும் இங்கே நின்றால் முட்டாளாகி விடுவோம் என்று உணர்ந்து, ''நான் போக வேண்டும்'' என்று முணுமுணுத்தபடி கிளம்பினாள் அவள்.

''இருஇரு. நானும் வருகிறேன். வழியில் உன்னை ஏதாவது பூச்சி......அப்புறம் அதென்ன பொட்டா? சொன்னாரே; அதுவெல்லாம் கடித்து வைத்தால், அதற்கு ஒரு 'டோஸ்' கொடுப்பதற்காக மிஸ்டர் மோகன் நாளையும் இங்கே வந்து நின்றாலும் நிற்பார்! தாங்காது தாயே

அதைவிட உனக்குத் துணைவந்து, உங்கள் வீட்டில் உன்னை விட்டுவருவதே மேல்!'' என்று செல்வபதி, தானும் கிளம்பினான்.

மறுத்துப் பயனில்லை என்று கண்டு, உள்ளூரக் குமுறியபடியே காஞ்சனை நடந்தாள்.

அவர்கள் பேச்சு யார் காதிலும் விழாத தூரம் சென்றதும், ''என் ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்!'' என்றான்......ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

அவனது குரல் உசுப்ப, ''ஏனோ?'' என்று தலையைச் சிலுப்பினாள் காஞ்சனை.

தோளைக் குலுக்கி, ''பத்துநாள் தாங்காது உங்கள் திருமண பந்தம். ஒன்று, நீ மிஸ்டர் மோகனுக்கு விஷம் வைப்பாய்! அல்லது, அவர் உன் கழுத்தை நெறிப்பார்! எப்படியும், ஒரு சாவு.....கொலை, நிச்சயம்! அதற்குத் தான் அனுதாபங்கள்!'' என்று தெளிவாக விளக்கினான் அவன்.

''ஏனோ?'' என்றாள் அவள் மறுபடியும். ''நான் ஏன் மோகனுக்கு விஷம் வைக்கப் போகிறேனாம்!''

''போர் தாங்காமல்! ஆனால், அதெப்படி காஞ்சனை, இவனைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளச் சம்மதித்தாய்?'' என்று செல்வபதி ஆச்சரியமாய்க் கேட்டான்.

''ஏன்? மோகனுக்கு என்ன குறை? பாவம்! உங்களைப் போல சிகரட் பிடிக்கத் தெரியாது; தண்ணியடிக்கத் தெரியாது....''

''நான் தண்ணியடித்ததாக யார் சொன்னது?''

''ஏன்? முன்னெல்லாம் கும்பலாக வருவீர்களே! வெளியே குப்பைத் தொட்டியில் எத்தனை பாட்டில்கள் கிடக்கும்! எங்கெங்கோ உள்ள காலி பாட்டில்களா உங்கள் வீட்டுக் குப்பைத்தொட்டியில் வந்து கிடந்தன?''

''ஆனாலும், அதை நான் தான் குடித்தேன் என்று, உனக்கு என்ன நிச்சயம்? நீ பார்த்தாயா?''

ஒருகணம் தயங்கிவிட்டு அவள் கேட்டாள். ''ஒருவருடைய நண்பர்களை வைத்து, அவருடைய குணத்தைக் கண்டுபிடிக்கலாம் என்பார்கள். உங்கள் நண்பர்கள் 'இப்படி'....எனும்போது, நீங்கள் மட்டும் மகாத்மாவாக எப்படி இருக்கமுடியும்?''

''ஓகோ! அதனால்தான், இதெல்லாம் இல்லாத மகாத்மாவைத் தேடி மணக்கிறீர்களாக்கும்! வாழ்த்துக்கள்!'' என்று ஏளனமாக உரைத்துவிட்டு செல்வம் வந்த வழியே திரும்பி விடுவிடென்று நடக்கலானான்!

விக்கித்து நின்றாள் காஞ்சனை.

செல்வம் அறிமுகமானதில் இருந்து, இதுவரை, அவன் கோபமுற்று, அவள் கண்டதில்லை. முதன்முறையாக இன்று கண்ட அவனது கோபம், அவளைத் துடிக்க வைத்துவிட்டது.

அவனை அழைத்து, விளக்கம் சொல்லி, அவனது கோபத்தை நீக்கி விடலாம் என்றால், இந்தக் கோபத்தின் காரணமும் அவளுக்குச் சரிவர விளங்கவில்லை!

'நீ மகாத்மா அல்ல' என்று இன்னோரன்ன வார்த்தைகளில் அவள் சொன்னது உண்மையே! ஆனால்,

நந்துவும் அவளுமாகக் கேலியும், கிண்டலுமாக, இதை விடவும் ஏதேதோ சொல்லியிருக்கிறார்களே! ஏன், முன்பு அவனைப் பற்றிப் பத்திரிகை படித்தபடி இருவரு மாகக் கதை கட்டியதைக் கூட நந்து வாய்விட்டுவிட, அவனே கூட அதுபோலவே தொடர்ந்து கதை பேசிச் சிரித்திருக்கிறானே! ''இந்தக் கொலைச் செய்தி பார்த்தீர் களா? இதனால் ஐந்து லட்சம் டாலர் வருமானம் எனக்கு! பிறர் கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி மாய மருந்தைத் தடவிக் கொண்டு போய், ஒரு 'ட்ஷக்'கில் காரியத்தை முடித்து விட்டு, வந்து படுத்துத் தூங்கிவிட்டேன்!'' என்றெல்லாம் கூடச் சொல்லுவானே!'' இப்போது மட்டும் ஏன் கோபப் பட்டான்?

எப்படியும், அவனது கோபத்தைச் சகிக்கமாட்டா மல், ''செல்வம்!'' என்று காஞ்சனை, அவன் பின்னோடு ஓடி அழைத்தாள்.

அவன் நின்று திரும்பிப் பார்த்தானே தவிர, என்ன வென்று கூடக் கேட்கவில்லை.

மூச்சுவாங்க அருகில் வந்து நின்றவளுக்கும், என்ன பேசுவது என்று முதலில் புரியவில்லை! அவனிடமிருந்து எந்த உதவியும் கிடைக்காது என்று புரிந்து, ''கோ....கோ பமா?'' என்று தவிப்புடன் கேட்டாள்.

''எதற்கு?''

சுருக்கமான இந்த ஒற்றைவார்த்தையாலான பதில் கேள்வி, அவனது சினத்தைப் பன்மடங்கு அதிகமாக்கிக் காட்ட, மேலும் தவித்துப்போய், ''தயவுபண்ணி, என் மேல் கோபப்படாதீர்கள், செல்வம்'' என்றாள் காஞ் சனை, கெஞ்சுதலாக.

''எனக்கு என்ன கோபம், காஞ்சனை?'' அவன் அவளிடம் விசாரித்தான்.

''அதுதானே எனக்கும் புரியவில்லை?'' என்று விட்ட காஞ்சனை, உடனேயே, ''உங்களை மகாத்மா அல்ல என்றதற்காகவா?'' என்று கேட்டாள்.

''அதைவிட மோசமாக நீ என்னைச் சொன்னதில் லையா?''

''அதனால்தானே, எனக்கும் புரியவேமாட்டேன் என்கிறது!'' என்றாள் காஞ்சனை மனதை மறையாமல், ''கொலை, கொள்ளை, ஏமாற்று என்று எல்லாவகைக் குற்றங்களோடும் உங்களைச் சம்பந்தப்படுத்திக் கேலி செய்திருக்கிறோம்! அப்போதெல்லாம் வராத கோபம் 'மகாத்மா அல்ல' என்றதும் எப்படி வரும்?''

''அதுதானே? எப்படி வரும்?'' என்று அவளைப் போலவே கேட்டபோது அவனது குரல் லேசாகியிருந் தது.

''என்ன நீங்கள்? நான் உங்களைக் கேட்டால், நீங்கள் பதிலுக்கு என்னையே கேட்கிறீர்களே!'' என்று காஞ்சனை சிணுங்கினாள்.

''பதிலைத் தெரிந்துகொண்டே கேட்பவர்களுக்கு எதிர்க்கேள்விதான் பதிலாக வரும்!''

''தெரிந்துகொண்டே....யா? ம்ம்.....சரி. 'மகாத்மா அல்ல' என்று சொன்னதற்காகக் கோபம் இல்லை! அது தெரிகிறது! ஆனால் ஏன் கோபம் என்று தெரியவில் லையே!''என்று கேட்டபடி, அவன் முகத்தைப் பார்த் தாள் அவள்.

''தெரிந்தவர்களுக்குப் பதில் சொல்வது அவசியமில்லை! தெரிந்து கொள்ளாதவர்களுக்குப் பதில் சொல்லிப் பிரயோசனமே இல்லை! ஒரு வியாபாரி பயன் என்று எதுவுமே இல்லாத ஒன்றை எப்போதாவது செய்வானா? நானே, வியாபாரி என்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன்!'' என்று வரிசைப்பல் காட்டி முறுவலித்தான் செல்வம்.

இவனது சிரிப்பு எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது என்று காஞ்சனையின் எண்ணம் ஓடியது. உடனேயே, தலையை உலுக்கிக் கொண்டு ''ஏன் கோபம் என்று சொல்லவே மாட்டீர்களா?'' என்று கேட்டாள் அவள்.

வெண்ணிறப் பற்கள் மீண்டும் பளீரிட்டன! ''ஒரு குறிப்பு ஏற்கனவே கொடுத்துவிட்டேன்!''

''என்னது? என்னது? என்ன குறிப்பு....வேறே என்ன சொன்னீர்கள்? வியாபாரி என்றீர்கள்......'' என்றவளுக்கு அவனது முதல்நாள் பேச்சும், தொடர்ந்து அதை நினைத்து உள்ளூரக் குழம்பியதும் நினைவு வந்தது.

''சரி! ஓரளவு கண்டுபிடித்து விட்டாய்! அதனால் சொல்லிவிடவா! எனக்கு நீ தரவேண்டிய பாக்கி இருக்கிறதே! அதைத் தராமல் யாரையோ திருமணம் செய்து கொண்டு ஓடப்பார்த்தால், எனக்கு எப்படி இருக்கும்? கோபம் வருமா, வராதா?''

அவன் எவ்வளவோ அழுத்தம்திருத்தமாகக் கேட்ட போதும், இது முழு உண்மை அல்ல என்றே காஞ்சனைக்குத் தோன்றியது! ஆனால், அவன் அந்தக் கோபம் மறந்து, இலகுவாகப் பேசும் இந்த நிலையைக் கெடுத்துக்

கொள்ள மனமற்று ''ம்ம்.....உங்களுக்கு எப்போத
இந்த இடக்குப் பேச்சுதானா?'' என்று காதுத் தொங்
டான்கள் ஆடத்தலையை அழகாக அசைத்துப் பே
னாள். ''சொல்லுங்களேன்! உங்கள் விலையைத்தா
சொல்லுங்களேன், பார்ப்போம்!'' என்றாள் சவால் வி
வதுபோல!

''சொன்னால் உடனே கொடுத்து விடுவாயா
என்றான் அவன் பதிலுக்கு.

''நீங்கள் முதலில் விலையைச் சொல்லுங்க
கொடுப்பது, மற்றது பற்றிப் பிறகு சொல்கிறேன்
என்றாள் அவள் மிடுக்காக.

''ஊகூகூம்! டிமிக்கி! இருக்கட்டும்! நீ கட்டாய
தருவாய் என்றான பிறகு என் விலையைச் சொல்லு
றேன். இனி நீ வீட்டுக்குப்போ! அருமை மருமகன
இன்னமும் காணாமே என்று, ஏற்கனவே அவர்க
தேடிக்கொண்டு இருக்கிறார்களோ, என்னவோ?'' என்
படி, அவளது தோளைப் பிடித்து, சுந்தரவனத்துப் ப
மாய்த் திருப்பி விட்டுவிட்டு, மறுபுறம் திரும்பி நடந்தா
செல்வம்.

அவன் திருப்பி விட்ட திசையில் இரண்டு அ
எடுத்து வைத்து விட்ட காஞ்சனை, திடுமென திகைத்
நின்றாள்.

செல்வம் எவ்வளவு இயல்பாய் அவளது தோளை
தொட்டுப் பிடித்துத் திருப்பி விட்டான்! ஏன்?

நெஞ்சு படபடக்க, மிக லேசாகத் திரும்பி, ஓரக்க
ணால் செல்வத்தைப் பார்க்கக் காஞ்சனை முயற்சி செ
தாள்.

ஆனால், அவன் அவளைப்போல நிற்கவோ, நின்று பார்க்கவோ இல்லை! ஏன், அவனது வேக நடையில் இயல்பு கூட சற்றும் மாறாமல், சீராகச் சென்று, ஒரு பெரிய செடிப் புதரைச் சுற்றிப் போய் அவளது பார்வையிலிருந்து மெல்ல மறைந்து கொண்டிருந்தான்!

அதாவது, அவனைப் பொறுத்தவரையில் அவ ளைத் தொட்டுத் திருப்பியது, ஒரு பாதிப்பையும் ஏற்ப டுத்தவில்லை! எப்படி, நந்தகுமாரைத் தூக்கி உட்கார வைத்து, கையைப் பிடித்து, தோளைத்தட்டி, நடக்க வைத்து, எல்லாம் செய்வானே அதேபோலத்தான் அவ ளைத் திருப்பி விட்டதும்!

அப்பாடி என்று நிம்மதியாய் மூச்சுவிட்ட அதே சமயத்தில், சற்றும் புரிந்து கொள்ள முடியாத வகையில், உள்ளூர ஓர் ஏமாற்றத்தையும், காஞ்சனை உணர்ந்தாள்.

ஆனால், இதுபற்றி யோசிக்க, அவளுக்கு இருந்த ஆவலை விட, அச்சம் அதிகமாக இருந்தது.

கண் சிமிட்டும் நேரத்துக்குள்ளாக இந்த உலகையே வலம் வந்து விடக்கூடிய வல்லமையுள்ளதாயிற்றே இந்த மனம்!

பசுப்போல என்பதை, மாடு மாதிரி என்று மாற்றிவி டும் சக்தி வாய்ந்தது!

இதற்கும், ஏடாகூடமாக ஏதாவது விளக்கம் கண்டு பிடித்து ஓர் இனியஉறவை, அவலமாக்கி விடக்கூடாதல் லவா?

இதுபற்றி யோசிக்கக் கூடாது என்று காஞ்சனை, பிடிவாதமாக மனதை வேறு புறம் திருப்ப முயன்றது

ஒரு சில நிமிடங்களே. வீடு நெருங்க நெருங்க, வேறு விதமான உடனடிப் பிரச்சினைகள், அவற்றைச் சமாளிக் கும் விதம் என்று எண்ணங்கள், இன்னொரு திசையில் செல்லலாயின!

செல்வபதியின் வீட்டில் நந்தகுமாரைப் பார்க்க வருமுன், மோகன் சுந்தரவனத்திற்குத்தான் முதலில் சென் றிருந்தான். அங்கே, பார்வதியிடம் விவரம் அறிந்து தான், அவன், செல்வபதியின் வீட்டுக்கு போனது.

அவன் பேச்சிலிருந்து இதை அறிந்திருந்த காஞ் சனை, இந்த மோகன் அத்தையிடம் என்னவெல்லாம் சொன்னானோ, அதன் எதிரொலி, அத்தையிடமிருந்து எப்படி எப்படி வெளிப்படுமோ என்று உள்ளூரச் சிறு கலக்கத்துடன் தான் வீட்டை அடைந்தாள்.

செல்வபதியின் வீட்டிலிருந்து சென்றபிறகு கூட, மோகன் டெலிஃபோனில், அத்தையிடம் ஏதாவது வத்தி வைத்திருக்கலாம்!

ஆனால், இப்படி என்ன நடந்திருந்தபோதும், பார் வதி அதைக் காஞ்சனையிடம் வெளிப்படையாகக் கொஞ்சமும் காட்டிக்கொள்ளவில்லை! சாதாரணமாக நந்து எப்படி இருக்கிறான், என்ன, ஏது என்று கேட்டு அறிந்து கொண்டதோடு சரி.

ஆனால், அடுத்து மருத்துவர் குணாளன், நந்தகுமா ரைப் பார்க்க வந்தபோது, அவரிடம் கேட்டு, நந்தகுமா ரைச் சுந்தரவனத்துக்கு வரவழைத்து விட்டாள்.

இது, தானாகப் பார்வதி செய்ததா, அன்றி, மோக னின் தூண்டுதலினால் நடந்ததா என்பது பற்றிக் காஞ்ச

னைக்குச் சந்தேகம்தான்! ஆனால் அதுபற்றிக் கேள்வி கேட்க மனமற்று சும்மா இருந்துவிட்டாள்.

எப்படியும் நந்தகுமார் செல்வபதியின் வீட்டிலேயே அவசியத்துக்கு மேல் உட்கார்ந்திருப்பது சரியில்லை தானே? அத்தோடு, அவனைப் பார்த்துப் போக என்று செல்வபதி அடிக்கடி இங்கு வந்து போகும்போது வேறென்ன வேண்டும்?

நிம்மதியாகவே நாட்கள் கழிந்தாலும், சட்டென்று காஞ்சனையின் மனம் குழம்பிப் போகும். அதிலும், மோகன் வரும் நாட்களில் இவன் ஏன் தான் இங்கு வந்து தொல்லை செய்கிறானோ என்று அலுத்துக் கொள்ளும் சமயங்களில், காஞ்சனை ரொம்பவும் கலங்கிப் போனாள்.

திருமணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறவன் மோகன்! அவன் ஏன்தான் வருகிறானோ என்று எரிச்சல் படும் அதே சமயம், செல்வபதியின் வரவு மட்டும் ஏன் இவ்வளவு உவப்பாயிருக்கிறது? இன்னும் கொஞ்சநேரம் இருக்கமாட்டானா என்று ஏக்கமாக இருப்பது ஏன்?

செல்வபதி, சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசுவதாலா? பார்வதியிலிருந்து, வேலையாட்கள் வரை அத்தனை பேருக்கும் அவன் ஆதரவாய் இருந்து அன்பு காட்டுவதாலா?

ஒரு காலத்தில், அவன் கண்ணில் பட்டுவிடக் கூடாதே என்று அவளை ஒளித்து வைத்துப் பாதுகாத்தவர்கள், இப்போது முப்பத்திரண்டு பற்களையும் காட்டி அவனை வரவேற்கும்படிச் செய்து விட்டானே!

வீட்டில் எல்லோருக்குமே செல்வபதியிடம் பிரியம்! அதனால் அவனது வரவு எல்லோருக்கும் பிடிக்கிறது!

எல்லோரிலும் நானும் ஒருத்தி! அவ்வளவே! என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டு, காஞ்சனை அமைதி அடைவாள்!

இந்தக் குழப்பம், குதூகலம் இரண்டிற்குமே வெகு விரைவிலேயே, காஞ்சனைக்கு ஒரு விளக்கம் கிடைத்தது! அந்த விளக்கம் அவளது குதூகலத்துக்கு, முற்றுப் புள்ளியும் வைத்தது.

12

செல்வபதி, அவ்வப்போது காரை எடுத்து வந்து, நந்தகுமாரை அதில் ஏற்றித் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வான். அங்கே கம்ப்யூட்டர் முன்னே 'இன்டர்நெட்'டில் உட்கார்ந்து விடுவான். முதுகு வலித்த பிறகு தான் நகருவான். மீண்டும், நந்துவை வீட்டிற்குக் கூட்டிவர என்று, அந்த நாட்களில், இரண்டாவது ஒரு முறையும் செல்வம் சுந்தரவனத்துக்கு வருவான்.

பார்வதியின் விருந்தோம்பலில், சாப்பாடோ, சிற்றுண்டியோ, அந்த நேரத்துக்குத் தகுந்தபடி இங்கேயே நடக்கும்!

பல நாட்களில், 'இங்குவருகிறேன்' என்றதும் 'ஆதி செய்தான்' என்று செல்வம் சமோசா, பஃப், கேக் வகைகளைக் கொண்டு வருவதுண்டு. அவனோடு பேசிச் சிரித்தபடி, பார்வதியும் கூட இளைஞர்களோடு சேர்ந்து உண்பதுண்டு.

இந்தக் கலகலப்பெல்லாம், செல்வம் இருக்கும் வேளைகளில் மோகனும் சேர்ந்து வந்தால், ஊசிகுத்திய பலூன் போல அப்படியே சொத்தென்றாகி விடும்!

மோகன் பேசுகிற பேச்சு, சிலசமயங்களில், பார்வ திக்கே, ஒரு மாதிரியாகி விடும்.

''நந்துவைச் சமயத்தில் பார்த்துக் காப்பாற்றியவன் அப்புறமும் அவனை அசைக்கக் கூடாதென்று டாக்டர் சொன்னதால், சிரமத்தைப் பாராமல், தன் வீட்டிலேயே அவனை வைத்துப் பராமரித்திருக்கிறான். அதற்காக ஒரு காசு வாங்கிக் கொள்ளவில்லை! இப்போதும், பையன் எப்படி இருக்கிறான் என்று பார்க்க அவ்வப்போது வருகிறான். பாதிநேரம், கம்ப்யூட்டராமே, அதில் விளை யாட அவனை அழைத்துக்கொண்டு போய் விடுகிறான்! அவனைப் போய்த் தப்பாகப் பேசாதீர்கள், தம்பி!'' என்று பார்வதி கூறியதை மோகன், சற்றும் ஏற்றுக்கொள் வதாக இல்லை.

மோகனைப் பொறுத்தவரையில், செல்வபதி ஒரு பொம்பளைப் பொறுக்கி! காஞ்சனையை வசப்படுத்துவ தற்காகவே, நந்து, சிந்து என்று நாடகம் போடுகிறான்? இது புரியாமல் கிழவியும் சேர்ந்து கூத்தாடுகிறாள்! என்றைக்காவது, அவனோடு இவளும் ஊரைவிட்டு ஓடும்போது தான் இந்தப் பொம்பளைக்கு இதுபுரியும்! இப்படி ஊர்உலகில் எத்தனையோ நடந்திருக்கிறது! பஞ்சையும் நெருப்பையும் பக்கத்தில் வைக்கக்கூடாது என்று ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்! அதைப்பற்றி எல்லாம் எண்ணிப் பாராமல் உளறுகிறது. இந்தக்கிழடு!

முன்பு, இவள் அப்பனைக் கரைப்பதற்குள், அவன், கனபாடு படநேர்ந்தது! அப்போதும், முழுசாகக் கரைத்து முடிப்பதற்குள், அந்தக்கிழவன் மண்டையைப் போட்டு

வைத்தான்! சரி! காதலிலும், போரிலும் பொய் சொல்லு வது குற்றமல்ல என்று சாஸ்திரமே ஒத்துக்கொள்வதால், சுந்தரமூர்த்தி, காஞ்சனையைக் கட்டித்தர ஒப்புக்கொண்டு விட்டதாக ஒரு பொய் - ஒரே ஒரு பொய் தயங்கித் தயங்கி, பயந்து பயந்துதான் சொன்னான்.

அது சரியாக வேலை செய்துவிட, காஞ்சனையைத் தன் மனைவியாகவே எண்ணத் தொடங்கியிருந்தான் மோகன்! நல்ல வேளையாகச் சுந்தரமூர்த்தி மகள் பெய ரில் போட்டு வைத்திருந்த பல லட்சம் ரூபாய்கள், அவன் அன்னையின் எதிர்ப்பை அடக்கிவிட, இனித்தடையே இல்லை என்று இறுமாந்திருந்தான்!

அழகான பெண்ணும், கணிசமான பணமும், நகைக ளும்! கூடவே, இந்த எஸ்டேட் கூடக் கைவசமாகி விடலாம்! மூத்தவன், வடக்கே போனவனுக்கு, இந்த எஸ்டேட் பற்றிய நாட்டமே கிடையாது! இளையவன் நோயாளி! எப்படியும், இன்னும் ஒருசில ஆண்டுகள்! அத்தோடு, அவன் கதை தீர்ந்து விடும்! அதுவரையும் கூட, எஸ்டேட் நிர்வாகம் எல்லாம் அவனுக்கு எங்கே புரியப்போகிறது?

திருமணம் ஆனதும், இந்தப்பட்டிக்காட்டுக் கிழவி யைக் கிராமத்தைப் பார்க்கப் போடீ என்றுவிட்டால், இரண்டு எஸ்டேட்டுமாகச் சேர்ந்து.....இந்த வட்டாரத்தி லேயே பெரும்தனக்காரன் ஆகிவிடலாம்.

எத்தனையோ பெரும் கனவுகளோடு, காஞ்சனை சொன்ன ஓர் ஆண்டு முடிவதற்காக, மோகன் நாட்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

முதல் ஆறே மாதங்களில், அவனது கனவுகளுக்கு இடையூறாக எதுவும் நேர்ந்திராதபடியால், அவற்றை அவன் நனவாகவே எண்ணத் தொடங்கியிருந்தான்.

இப்போது பார்த்து, இந்த ராஸ்கல்......படுபாவி எங்கிருந்து வந்து தொலைந்தான்!

காஞ்சனை, செல்வபதியோடு இலகுவாகப் பேசிப் பழகுவதைப் பார்க்கப் பார்க்க மோகனுக்கு வயிறு எரிந்தது. இன்றுவரை, காஞ்சனை அவனிடம், நாலு வார்த்தை சிரித்துப் பேசியதில்லை! அதைக்கூட இன்று வரைமோகன் தவறாக எண்ணியதில்லை! தன்னிலேயே மூழ்கியிருந்த அவன், வழிவழியே வந்த நாணம் காரணமாக காஞ்சனை தன்னிடம் வெட்கப்படுவதாகவே எண்ணியிருந்தான். ஆனால், இப்போது செல்வபதியிடம் கேலியென்ன? சிரிப்பென்ன?

அவள்தான் அறியாப்பெண் என்று, கிழவிக்கு அறிவுறுத்தப்போனால், அவள், இவனுக்கே - நாலும் அறிந்த ஒரு வீட்டுத்தலைவனான இவனுக்கே அல்லவா, பாடம் படிக்கிறாள்!

இதுகளிடம் நல்லபடியாகப் பேசிப் பயன் இல்லை என்று முடிவுசெய்து, மோகன் தன் அதிகாரத்தையும், உலக அறிவையும் காட்டிச் செல்வபதியை விரட்ட முயன்றபோது தான், பார்வதியே மனம் சஞ்சலப் படத் தொடங்கினாள்.

மெய்யாகவே, காஞ்சனைக்கு இவன் ஏற்றவன் தானா? அவளைக் கண்கலங்காமல் காப்பாற்றக்கூடியவன் தானா?

காஞ்சனையைப் பொறுத்தவரை அந்த சந்தேகம், சஞ்சலம் எதுவுமே அடியோடு இல்லாது போயிற்று. மோகனை மணப்பது முடியாத காரியம் என்று நாளுக்கு நாள் அவள் மனதில் உறுதிப்பட்டு, அவள் அந்த முடிவுக்கே வந்து அதைப் பார்வதியிடம் அறிவித்து, நல்லதனமாகவே விஷயத்தை முடித்துவிடச் சரியான தருணத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தாள். ஆனால், மோகனை வேண்டாம் என்றுவிட்டு வேறு யாரை மணந்து கொள்ளப் போகிறாய்? என்று அத்தை கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது என்பது தான் அவளை, அதுவரை வாய்திறவாதிருக்கச் செய்திருந்தது! ஏன் வேறு யாரையாவது மணந்தேதான் தீரவேண்டுமா என்று பார்வதியிடம் வாதிட முடியாது! என்ன சொல்வது என்று அவள் யோசித்துக் கொண்டு இருந்தபோது தான், மோகனே, அவளது உதவிக்கு வந்தான்.

பார்வதியின் முகத்திலிருந்து, அவளது மனதை ஓரளவு ஊகித்து விட்டிருந்தவள், மோகன் தன்மீது இன்னும் கொஞ்சம் வெறுப்பேற்றிக் கொள்ளட்டும், பிறகு பேசலாம் என்று பொறுத்திருந்தாள்.

அதற்குமுன், மோகனும் கொஞ்சம் புரிந்துகொண்டு இந்த முடிவுக்குத் தயாராகட்டும் என்று, முடிந்த அளவு அவனிடமிருந்து விலகிப் போனாள்!

அன்று, 'சுந்தரவன'த்துக்கு விஜயம் செய்தபோது மோகன் தன் பேச்சுக்கு எடுத்துக்கொண்ட தலைப்பு, செல்வபதி, இத்தனை நாட்களாக இங்கே ஏன் இருக்கிறான்? இங்கிருந்து அவன் என்ன செய்கிறான் என்பது தான்.

சென்னையில் ஏதாவது தில்லுமுல்லு செய்துவிட்டுப் போலீசுக்குப் பயந்து செல்வபதி இங்கே வந்து ஒளிந்து கொண்டு இருக்கிறான் என்றான் மோகன். ''அங்கே ஒரு ஃபைனான்ஸ் கம்பெனி வைத்திருக்கிறானாம்! கம்ப்யூட்டர் கற்பிக்கும் 'நிறுவனமும் இருக்கிறதாம்! பயங்கர ரேட்டாம்! ஆட்டைத்தூக்கி மாட்டில் போட்டு, மாட்டைத்தூக்கி ஆட்டில் போட்டு, இப்படி அப்படி பேத்துமாத்து செய்தானாம்! சொந்தச்செலவு வேறு - அதுதான் தண்ணி, பொண்ணு என்று எக்கச்சக்கமாமே! கடைசியாகக் 'கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்'பான கதையாகி விடப் போலீஸ் பிடித்து விடப்போகிறது என்று இங்கேவந்து ஒளிந்து கொண்டு இருக்கிறான்! நியாயத்துக்கு, நான் ஒரு ஃபோன் போட்டு, அவனைப் போலீசில் பிடித்துக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்! ஆனால்.....எனக்குச் சும்மாவே இரக்க சுபாவம்!.....எறும்பைக் கொல்லக்கூட எனக்கு மனம் வராது! தண்ணீரில் எறும்பு விழுந்தால் எடுத்துத் தரையில் விட்டுவிட்டுத்தான் அப்புறம் போவேன்! இவன்......இவன் ஈ, எறும்பை விடக் கேவலமானவனாகவே இருந்தபோதும், வருங்கால மைத்துனனுக்கு உதவி செய்திருக்கிறானே, போய்த் தொலைகிறான் என்று பெருந்தன்மையாக விட்டு வைத்திருக்கிறேன்!'' என்று அவன் வாய்ச்சவடால் அடித்தது பொறுக்காமல், ''எல்லாம் பொய்!'' என்று நந்தகுமார் கத்தினான்.

''எதடா பொய்? பெரியவர்கள் ஒன்று சொல்லும்போது, அதுவும் மரியாதைக்குரியவர்கள் பேசும்போது, வாயை மூடிக்கொண்டு இராமல் என்னடா அலறுகிறாய்? அவன் தப்பு செய்யாதவன் என்றால், ஏன், இந்த

மலைக்காட்டுக்கு வந்து, முக்காடு போட்டு மறைத்திருக்கிறானாம்?''

''செல்வம் சார் ஒன்றும் முக்காடும் போடவில்லை! மறைந்தும் வாழவில்லை! இங்கிருந்தே தொழிலை நடத்திக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்!''

''ஆமாம்! நாலு சுவருக்கு நடுவில் தனியாக உட்கார்ந்து கொண்டு, அவன் ராஜதர்பார் நடத்துகிறானாக்கும்!'' என்று நையாண்டி செய்தான் மோகன். ''நீ விந்தி, விந்திப்போய், அந்த தர்பாரைப் பார்த்துவிட்டு வந்தாயாக்கும்!''

''மோகன்! என்ன இது?'' என்று எழுந்த காஞ்சனையை, ''நீ சும்மா இரக்கா!'' என்று பேசாதிருக்கச் சொல்லிவிட்டு, ஏளனமும் வெறுப்புமாக, மோகனை நோக்கினான் நந்தகுமார். ''கொஞ்சமாவது, ஊர் உலகம் இருக்கிற நிலைமைபற்றி அக்கறையும் அறிவும் இருந்திருந்தால், செல்வம் சாரின் ராஜதர்பார் என்று உளறுவீர்களா? கம்ப்யூட்டர் கம்ப்யூட்டர் என்று ஒன்று இருக்கிறது தெரியுமா? அதன்மூலம், உலகில் எந்த மூலையை வேண்டுமானாலும் அணுக முடியும் தெரியுமா? ஒரு நிறுவனத்தின் கிளைகள் உலகின் பல பாகங்களில் பரவிக்கிடந்தாலும் அத்தனையுடனும் தொடர்பு கொண்டு தொழில் நடத்த முடியும் என்பதாவது தெரியுமா? 'பாங்க்' விவகாரங்களைக்கூட அதன் மூலமே நடத்திக் கொள்ள இயலும் என்பதும் உங்களுக்கு தெரியாத விஷயம் தானே? இப்படி எதுவுமே தெரியாமல், செல்வம் சாரைப் பற்றி இகழ்ந்து பேசுகிறீர்களே, வெட்கமாயில்லை?'' என்று அவன் கேட்டபோது, மோகனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

ஏனெனில், இந்தக் கம்ப்யூட்டர், இன்டர்நெட், ஈமெயில்.....என்பன எதுவுமே அவனுக்குப் புரிபட்டதில்லை! புரிந்துகொள்ளும் ஆர்வமும் இல்லை! எனக்குத் தெரிந்திருப்பது போதாதா என்ற தலைக்கனம் ஒரு பக்கம் சும்மா ஒரு டிவிபோல ஒரு பெட்டி, டைப்ரைட்டர் போல ஒன்று, இதை வைத்து எப்படித் தொழில் செய்ய முடியும்? நந்தகுமாரனின் பேச்சில் மோகனுக்கு நம்பிக்கை இல்லைதான்! ஆனால், அதை, வெளிப்படையாகச் சொல்லவும் தைரியம் இல்லை!

அவனை அத்தோடு விட நந்தகுமாருக்கு விருப்பமில்லை! எனவே, அவனது பேச்சை வைத்தே தாக்கினான்! ''இன்னொரு விஷயம் தெரிந்து கொள்ளுங்கள், மோகன் சார்! நான் விந்தி விந்திப் போனாலும், அதுகூட முடியாமல் தவழ்ந்தே சென்றாலும் செல்வம் சார் என்னைப் பிரியமாகவே வரவேற்பார்! அதுமட்டுமல்ல! என் இயலாமை குறித்து எனக்கு எந்த வருத்தமும் இருக்கக்கூடாது என்று, அவரே இங்கு வந்து, என்னைக் காரில் அழைத்துப்போவார்! நான் கம்ப்யூட்ரில் 'நெட் பிராஸஸிங்' முடித்ததும், அவரே என்னை மீண்டும் விட்டிற்குக் கூட்டிவந்து விட்டுவிட்டுப் போவார்! அவர், அண்ணாந்து பார்க்க வேண்டிய மலைச்சிகரம்! நிறைகுடம்! ஆனால்''.....என்று தோளைக் குலுக்கினான் இளையவன்.

அவன் பேசிய மற்றெல்லாவற்றையும் விட, மோகனைப் பாதித்தது, இந்த ஒப்புநோக்கல்தான்! ஒப்புநோக்கி, அவனை உயர்வென்று சொல்லி விட்டானே! அதுவும், காஞ்சனையின் முன்னிலையில்! அதுவும் சிகரமாம்! நிறைகுடமாம்!

திருட்டுப்பயல்! அக்காக்காரியை மயக்கத் தம்பி... யைக் குளிப்பாட்டியிருக்கிறான்!

மயக்குவதற்காகத்தானா? மயக்கியேவிட்டானா?

கொதிப்புடன், ''ஆமாமடா! ஒருவேளைக்கு இரு... முறையாக வந்தால் தானே, வயசுப்பெண்ணைக் கொஞ்... சிக் குலாவ ஒரு நேரமில்லா விட்டாலும் இன்னொரு... நேரம் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்? இதற்கெல்லாம் உடந்தை... யாக இருப்பதற்கான கைக்கூலிதான் கார்ச்சவாரியும்... கம்ப்யூட்டருமா?'' என்று தன் விஷத்தைக் கொட்டிவிட்... டான்.

''அத்தை! என்ன சொல்லுகிறார், பாருங்கள்!'' என்று பதறிக்கொண்டு எழுந்தாள் காஞ்சனை.

''நாக்கை அடக்கிப் பேசுங்கள்! இல்லா... விட்டால்....!'' என்று உறுமினான் நந்தகுமாரன்.

''சும்மா இருங்கள்!'' என்று தம்பிமக்களை அடக்... விட்டுப் பார்வதி மோகனிடம் திரும்பினாள். ''தம்பி... நீங்கள் ஏதோ பதட்டத்தில் பேசி விட்டீர்கள் என்... நினைக்கிறேன். இது, அந்தமாதிரிப்பட்ட வீடு அல்ல... இந்தப் பிள்ளைகளும் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்ல... வீட்டுக்குப் போய் சற்றுநேரம் தனியாக இருந்து யோசி... துப் பார்த்தீர்களானால், உங்களுக்கே விஷயம் புரியும்... அதனால், இப்போது வீட்டுக்குப் போய்விட்டுப் பிற... வாருங்கள்!'' என்று அவனைக் கிளப்பி வழியனுப்... வைத்தாள்.

அவன் தலைமறைந்ததும், இதுதான் சரியான த... ணம் என்று தோன்றிவிட, '''அத்தை, என்ன மாதி... அவமதிப்பாய்ப் பேசுகிறார் பாருங்கள்! இப்படி ஒ...

கீழ்த்தரமான மனிதரை மணந்து கொண்டு, வாழ்நாளெல்லாம் கஷ்டப்பட, நான் தயாரில்லை! அதனால் திருமணத்தை நிறுத்திவிடுங்கள்!'' என்றாள் காஞ்சனை.

''ஆமாம், அத்தை! இப்படி மட்டரகமாகப் பேசுகிற, நினைக்கிற ஓர் ஆள், நம் வீட்டுக்கு வந்து போக இருப்பதே அவமானமாக இருக்கிறது! அதைக்கூட நிறுத்த வேண்டும்!'' என்றான் நந்தகுமாரனும்.

ஆனால், அவர்கள் இருவரும் எதிர்பார்த்தது நடக்கவில்லை. பார்வதி திருமணத்தை நிறுத்த ஒத்துக்கொள்ளவில்லை! ''ஏதோ பொறாமையால் உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சொன்னதைப் பெரிதாக எண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது! எந்த ஆண்பிள்ளைக்குமே தன்னைவிட உயர்வான ஒருவனைப் பார்க்கும்போது பொறாமை எழுவது இயல்பு...''

''அப்படி என்றால், மோகனைவிட உயர்வானவர் செல்வம் சார் என்று ஒத்துக் கொள்கிறீர்கள்! அப்படித்தானே, அத்தை? அப்படி உயர்வானவர்கள் இருக்கும்போது, எதற்காக மோகனை அக்கா கணவராக வரிக்க வேண்டும்?'' என்று வாதாடினான் நந்தகுமாரன்.

ஒரு பெருமூச்சு விட்டு, ''உங்கள் இரண்டு பேருக்குமே நான், இதுபற்றி முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன்! மோகனைப் பொறுத்தவரை, நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். வசதியிருக்கிறது. படிப்பு, நல்ல ஒழுக்கம் இருக்கிறது. இங்கே, பக்கத்தில் இருப்பவன்! எப்போது வேண்டுமானாலும், காஞ்சியை நாம் போய்ப் பார்க்க முடியும்! வாய்ப்பேச்சு, கொஞ்சம் அதிகம் என்பதற்காக இவனை விட்டுவிட்டால், இதுபோன்ற மற்ற நலன்கள் எல்லாம்

உடைய இன்னொரு மணமகனுக்கு எங்கே போவது? ஓடியாடிப் பார்க்க, உங்கள் அப்பன் இருக்கிறானா? இல்லை, மூத்தவனாவது, பொறுப்புடன் வந்து கவனிப்பானா? அல்லது, எனக்குத்தான், வெளியே போய் மாப்பிள்ளை பார்க்க முடியுமா? பார்க்கத்தான் தெரியுமா? இதிலெல்லாம் நூற்றுக்கு நூறு கிடைக்கவே கிடைக்காது. கிடைத்தது பெரிதென்று சந்தோஷமாய் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்!'' என்றாள் பார்வதி சற்று அழுத்தமான குரலில்.

''மோகனைவிட நல்லவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருப்பார்கள் அத்தை!'' என்றாள் காஞ்சனை ஏமாற்றமும் வருத்தமுமாக.

''அப்படி ஒருவனைக் கொண்டுவந்து காட்டு! உன்னை அவனுக்கே திருமணம் செய்து வைக்கிறேன்! அதில்லாமல் இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்தும்படி கேட்காதே!'' என்றாள் பார்வதி முடிவாக.

முதலில் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தபோதும், இன்னமும் கிட்டத்தட்ட ஐந்து மாதங்கள் இருக்கின்றனவே பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று காஞ்சனை தன்னையே தைரியப்படுத்திக் கொண்டாள்.

நந்தகுமாரனின் உடலைப் பரிசோதிக்கவும், அவனது உடல் பயிற்சிகளை அன்றைய நிலைக்கேற்ப ஒழுங்குபடுத்தவும், டாக்டர் குணாளன் வாராவாரம், சுந்தரவனத்துக்கு வருவார்.

அன்று வழக்கமான 'செக்அப்' பண்ணவேண்டிய நாள். பொதுவாக அவர் வரும் நேரத்துக்குச் சற்றுமுன்னதாக டெலிஃபோன் செய்து அன்று வீட்டுக்கு வரமுடிய

வில்லை என்றார் அவர். மருத்துவமனையில் [illegible]
வேலை இருப்பதாகவும், நந்தகுமார் அங்கே [illegible]
வழக்கமான செக்கப்பை, மருத்துவமனையிலேயே [illegible]
துவிடுவதாகச் சொன்னார். அவர் கூடவே, அவ[illegible]
நண்பர் ஒரு 'ஃபிசியோதெராப்பிஸ்ட்' மருத்[illegible]
னைக்கு வந்திருப்பதாகவும், நந்துவை அவரிடம் [illegible]
வது அவனுக்கு நல்லது என்றும் சொன்னார்.

வழக்கம்போலக் குன்னூரில் உள்ள ஒரு வா[illegible]
கார் நிறுவனத்துக்கு டெலிஃபோன் செய்து, [illegible]
வரச்செய்து, போவது என்றால், டாக்டர் சொன்ன [illegible]
துக்குள் மருத்துவமனையை அடைவது இயலாத [illegible]
யம். பொதுவாக, அந்த வாடகைக்கார் நிறுவனம், [illegible]
அனுப்ப, இரண்டு மணிநேர அவகாசம் கேட்கும்! [illegible]
கும் முயற்சி செய்து பார்க்கலாம் என்று முயன்றபோ[illegible]
அன்றைக்கு ஒரு டூரிஸ்ட் கும்பல் வந்து அத்த[illegible]
கார்களையும் எடுத்துப் போய்விட்டதால், அன்று மு[illegible]
தற்குமே கார் அனுப்ப வழியில்லை என்று, வாட[illegible]
கார் நிறுவனம் கைவிரித்து விட்டது.

வீட்டில் இருந்த காரைத் தந்தையின் மறைவுக்கா[illegible]
வந்த சந்திரன் எடுத்துப் போயிருந்தான். காஞ்சனை கா[illegible]
ஓட்டுவது பார்வதிக்குப் பிடிக்காததால், வேறு கா[illegible]
வாங்கும் யோசனையே இல்லாதிருந்தது.

வீட்டில் யாருக்கும், மோகனிடம் உதவி கோரலாமா
என்ற எண்ணமே எழவில்லை. செல்வபதியிடம் கேட்க
லாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவனே
தானாக வந்து நிற்கவும், கும்பிடப் போன தெய்வம்
குறுக்கே வந்தமாதிரி, எல்லோருமே நிம்மதியுற்றனர்.

[illegible]செல்வபதியும் விஷயமறிந்ததும், உடனே கிளம்பும்
[illegible] நந்தகுமாரனை அழைத்தான்.

நந்தகுமாரின் மெடிகல் ஃபைலுடன் காஞ்சனையும்
[illegible]ச் சென்றாள். வழக்கம்போலத்தான். அவள் முகத்தில்
[illegible] பிடிவாதம் கண்டு பார்வதியும் அதைத்தடுத்து
[illegible]ம் சொன்னாளில்லை.

அனாவசியமாக, செல்வபதிமுன் ஒரு வாக்குவா
[illegible] எதற்கு? அதுவும் அடிப்படைக் காரணமாக அவன்
[illegible] இருக்கையில்?

டாக்டர் குணாளனின் மருத்துவமனையில் எல்
[illegible] முகத்திலும் ஒரு வருத்தம் தெரிந்தது! கூடவே
[illegible] சோர்வும்.

இரு மருத்துவர்களுடனும் நந்தகுமாரன் அறைக்
[illegible] சென்றபிறகு, அழுதுகொண்டிருந்த ஒரு சிறு குழந்
[illegible]தையைச் சமாதானப்படுத்தி உறங்க வைத்துக் கொண்டி
[illegible] நர்ஸ் ஜென்னிஃபர் காஞ்சனையிடம் விவரம்
சொன்னாள்.

ஒரு விபத்தாம். குடும்பத்தில் மூத்த இரு தலைமு
றையும் முழுக்க மடிந்துவிட்டதாம். ஒருவரையாவது
காப்பாற்றிவிடத்தான் மருத்துவ மனையில் எல்லோரு
மாய் வெகுவாக முயன்றிருக்கிறார்கள்! ஆனால் முடிய
வில்லை!

''கடைசியில் பிழைத்தது, இந்தக் குழந்தை மட்டும்
தான்!'' என்று தூக்கத்திலும் விசித்த குழந்தையை
ஜென்னி காட்டியபோது, காஞ்சனைக்குப் பகீரென்றது!

''விபத்தில் இறந்தது, இதன் அ....அம்மாவுமா?'' என்று தவிப்புடன் வினவினாள்.

''ஆமாம்! அம்மா, அப்பா, அத்தை, தாத்தா, பாட்டி குடும்பத்தில் எல்லோருமே காலி! இதுமட்டும் எப்படித் தான் பிழைத்ததோ? குழந்தைக்கு அடிபட்டுவிடாமல் தன் உடம்பைக் கொண்டு தாய் தடுத்திருக்கிறாள் என்று டாக்டர் சொன்னார். ஆனால், இது ஏன் பிழைத்ததோ என்று எனக்கு இருக்கிறது! இனி இதன் கதிஎன்ன, காஞ்சனை? அம்மா, அப்பா என்று ஓரிரண்டு வார்த்தை கள்தான் தெரிகிறது! அம்மா அம்மா என்று இவ்வளவு நேரம் ஒரே அழுகை! என்ன அழுதாலும் அம்மா வரவே மாட்டாள் என்று இதற்கு எப்படிப் புரியப் போகிறது? தாய்தான் இல்லை; தந்தையாவது இருந்திருந்தால்.....கு டும்பத்தில் ஒருவராவது......என்ன அநியாயம், காஞ் சனை?''

கண்ணீருடன் மருத்துவமனையின் பின்புறம் ஓடி விட்டாள் காஞ்சனை.

பத்துவயதுக்குமேல் ஆனபிறகுகூட, சாவு என்றால் என்னவென்று அறிந்தபிறகும் தாயின் இழப்பை ஏற்கமு டிவது இல்லையே? இந்தப் பச்சைக்குழந்தை.

ஒருவருமே இல்லை என்றால், இதன் எதிர்காலம் என்ன ஆவது?

ஓர் 'எவர்கிரீன்' மரத்தில் சாய்ந்தபடி கரத்தில் முகம் புதைத்து அழுதவளை, இருவலிய கரங்கள், ஒரு பரந்த மார்பில் சாய்த்து தட்டிக் கொடுத்தன.

ஒருகணம் திமிறியவள், உடனேயே தொய்ந்து, அவன்மார்பில் முகம் புதைத்துக்கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

சற்றுநேரம் அவளை அழவிட்டுவிட்டு, ''ஷ்! அடக் கிக்கொள், காஞ்சனி! கடவுளின் திட்டங்களைப் பற்றி நமக்கு என்ன தெரியும்? ஒரு வேளை, வயிர நெஞ்சம் படைத்த மகாமனிதனாக மாற வேண்டிய விதி அந்தக் குழந்தைக்கு இருக்கிறதோ, என்னவோ? தாய் தந்தை யின் அரவணைப்புகூட அதன் வளர்ச்சிக்கு இடையூறாகி விடலாம் அல்லவா?'' என்று வேதாந்தம் பேசினான் செல்வபதி!

இருக்குமோ என்று எண்ணிய காஞ்சனையின் கண் ணீர் அப்படியே நின்றது. அண்ணாந்து நோக்கியவளின் பார்வையும் அப்படியே நின்றது! காற்றுக்கூட அப்ப டியே நிற்பதுபோல ஒரு பிரமை அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

'அண்ணலும் நோக்கினான்; அவளும் நோக்கி னாள்' என்பது இதுவாகத்தான் இருக்குமா?

சிலவினாடிகள், காஞ்சனையைப் பார்த்தபடி அசை யாமல் நின்ற செல்வபதி, அவள், அதிசயத்தினால் விழிவிரிக்கவும், என்ன? என்பது போல பாவனையால் கேட்டான்.

இவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது?

அன்று அவனது கோபத்தைத் தாங்க முடியாமல் தவித்தாளே! அப்போதே புரிந்திருக்க வேண்டாமா? மோகன், இவனை மட்டம் தட்டியபோது என்ன ஆத்தி ரம் வந்தது? அப்போதுகூட அவன் அறியவில்லையே!

கன்னம் சிவக்க, அவன் தோளிலேயே வாகாகச் சாய்ந்து கொண்டாள் காஞ்சனை.

''என்ன? இப்படியே இருந்துவிடலாம் போலத் தோன்றுகிறதோ?'' என்று அவளது காதருகே குனிந்து குரலில் மென்மையுடன் வினவினான் செல்வபதி.

சிறு செல்லக் கோபத்துடன், அவள் அவனைப் பார்க்கவும் ''இன்னமும், கூடுதலாகக் கூட இருக்கலாம்!'' என்றபடி, அவளது முகம் நோக்கிக் குனிந்தான் அவன்.

முத்துப்புன்னகையில் நித்திலங்கள் பளபளக்க, ஆவலும், ஆர்வமும், சிறு கூச்சமுமாக லேசாக அண்ணாந்து, செல்வபதியைப் பார்த்தாள் அவள்!

முறுவலித்தபடியே அவள்முகம் நோக்கிக் குனிந்த செல்வபதி சிலகணங்கள் அசைவற்று நின்றான். பிறகு நிமிர்ந்து, நேராக நின்றபடி, காஞ்சனையை விலக்கி நிறுத்தினான்.

கேள்வியாய் நோக்கியவளை அவன் திரும்பிப் பார்க்கக்கூட இல்லை! ''வா!வா, காஞ்சனி! நந்துவுக்குச் சிகிச்சை முடிந்துவிட்டதோ என்னவோ? வாவா!'' என்றபடி, அவளைவிட்டு விலகி, வேகமாக, மருத்துவமனையை நோக்கி நடந்தான் அவன்!

13

முதலில் சற்றுத் திகைத்தபோதும், உடனேயே காஞ்சனைக்குக் காரணம் - செல்வபதி விலகிச் சென்ற தன் காரணம் புரிந்துவிட்டது.

முதல் காரணம், இது பொது இடம்! மருத்துவமனையின் பின்பகுதி; அதிகமாய் ஆள் நடமாட்டம் இல்லாதது

என்றாலும், இவர்கள் இருவரையும் போல, இன்னும் யாரும்கூட வரக்கூடிய இடம்தான்! அத்தோடு, மருத்துவமனையின் மாடியில் இருந்தோ, கீழே, உள்ளே இருந்தோ யாரும் பார்க்கக்கூடிய இடம்!

ஒரு முத்தமிடலைப் பெரிதாக ஒன்றுமில்லை என்று விட்டுவிட இது என்ன மேல்நாடா?

எப்படியும், அவன் மனம் தெரிந்துவிட்டது! அதைவிட முக்கியமாய் அவனது உள்மனமும் புரிந்துவிட்டது! இனி, மோகனை மணக்க நேருமோ என்று கவலைப்படத் தேவையில்லை!

செல்வபதியிடம் ஒருதரம் பேசிவிட்டு, அத்தையிடம் சொல்லிவிட்டால் விஷயம் தீர்ந்தது!

ஆனால், செல்வபதியைத் தனித்துச் சந்தித்து, இந்த நேசம் பற்றிப் பேசத்தான், தொடர்ந்து பல தினங்கள் அவளுக்கு வாய்ப்பே கிட்டவில்லை!

செல்வபதி, சுந்தரவனத்துக்கு வரவில்லை என்று சொல்லமுடியாது! ஆனால், அவன் அங்கே அதிகநேரம் தங்கியிருக்க முடியாமல் வேலை குறுக்கிட்டது! 'கம்ப்யூட்டர் சென்ட'ரில் இருந்து ஒரு தகவல் வரும்; ஃபைனான்சுக்கு ஓர் உத்திரவு அனுப்பவேண்டும்.....' என்று தொழில் நிமித்தமாய் அவன் சீக்கிரமாகவே ஓடவேண்டியிருந்தது.

நந்தகுமாரன், செல்வபதியின் வீட்டில் இல்லாத போது, தனியாக அங்கே சென்று, அவனைச் சந்திக்கக் காஞ்சனைக்கு ஒருமாதிரி இருந்தது.

எனவே, அவள்விரும்பிய அந்தத் தனிமைச் சந்திப்பு, தள்ளிக்கொண்டே போனது.

இடையில், மோகன் வந்து, அன்றைய பேச்சுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டபோதும்கூட, அவனோடு முகம் கொடுத்துப் பேசாமல், காஞ்சனை உள்ளே போய்விட்டாள்.

பொதுவாகத் தனிமை, அவளுக்கு இப்போது உவப்பாகவும் இருந்தது.

முதல் முறையாகச் செல்வபதியைப் பார்த்ததிலிருந்து, அவனோடு பேசிப்பழகிய நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் அசைபோடுவதும், அவனது ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும், பார்வைக்கும் கூட அர்த்தம் கற்பித்து மகிழ்வதுமாக, அவளது நேரம் இனிமையாகக் கழிந்தது.

அப்படி ஒருதரம் உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டு இருந்த போதுதான், அவன் அவளைக் 'காஞ்சனி' என்று அழைத்த நேரங்கள் பற்றிய நினைவுவந்தது. முதல் முறை, அடக்கமாட்டாத சிரிப்பில்! பிறகும், அதிக உணர்ச்சிவசப்பட்ட வேளைகளில்தான்! எண்ணி எண்ணி, உள்ளம் பூரித்தாள் அவள்!

ஒருநாள், செல்வபதி வந்தபோது, பேச்சுவாக்கில், ''முன்னெல்லாம் வந்தால், நாலைந்து நாள் அமர்க்களப்படுத்தி விட்டுக் கிளம்பி விடுவாய். இந்த முறைதான் அதிகநாள்......கிட்டத்தட்ட நாற்பது நாட்கள் இருந்திருக்கிறாய்! இப்படி வந்து இருந்தால்தானப்பா, வீடும் 'வீடு' மாதிரி இருக்கும்!'' என்றாள் பார்வதி.

''நான்......ஒரு காரணமாய்......எதிர்காலம் பற்றி ஒரு முடிவு எடுக்க வந்தேன், அம்மா!'' என்றான் செல்வபதி யோசனையாக.

''எதிர்காலம் பற்றி' என்றால், திருமணம் பற்றியா? சீக்கிரம் செய்து கொள், செல்வம்! இந்த வயது பொன்னான காலம்! வீணாகிப் போனால், திரும்பக் கிடைக்காது!'' என்றாள் பார்வதி.

லேசாகத் தோளைக் குலுக்கி, ''அதெல்லாம் நடக்கக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும், அம்மா!'' என்றான் செல்வபதி, உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

செல்வபதிக்காகச் சிற்றுண்டி எடுத்துவந்த காஞ்சனையின் காதுகளில், பார்வதியின் முதல் பேச்சும், செல்வபதியின் பதிலும் விழவும், அப்படியே நின்றுவிட்டாள். முழுவதையும் கேட்டு முடித்தவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது!

கொடுத்து வைக்க வேண்டுமாமே! மோகனுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டவள் ஆயிற்றே என்ற ஏக்கமா? அப்படி ஒன்றும், ஒரேயடியாக முடிவாகி விடவில்லையே; அவளுக்குக்கூட முழுச்சம்மதம் இல்லை என்று முதலிலேயே, நந்தகுமார் சொன்னது மறந்துவிட்டதா? இருக்கட்டும்! அவனுடைய 'காஞ்சனி' ஒன்றும் மோகனை மணக்கப் போவதில்லை என்று தெரியும் போது எவ்வளவு ஆனந்தமாய் இருக்கும்!

உள்ளூர நகைத்தபடியே, சிற்றுண்டியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் அவள்.

இந்த இதமான மனநிலையைக் கலைப்பதுபோலக் காஞ்சனையுடைய அண்ணனிடமிருந்து ஒரு கடிதம்

வந்தது. சற்று நீண்ட கடிதம்! அந்தக்கடிதம், அவளை சரியான தருணத்திற்காகக் காத்திருப்பதை விடுத்து அந்த வேளையை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, விரைந்து செயல்பட, உந்தியது!

அந்தக் கடிதத்தில், அவனது நிகழ்காலம், சுந்தரவனத்தின் நிலை, நந்தகுமாரின் தலைவிதி எல்லாம் பற்றி சந்திரன் எழுதியிருந்தான்.

தான் திருமணம் செய்துகொண்ட விவரத்தை முதலில் எழுதியவன், தன்னைப்போலவே, தன் மனைவிக்கும் சுந்தரவனத்திற்கு வந்து வசிக்கும் விருப்பம் இல்லை என்பதைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

அதன் காரணமாகச் சுந்தரவனத்தை விற்று விடப் போவதாகத் தன் அடுத்த வெடிகுண்டை, அடுத்த பாரா மூலம் அவன் தூக்கிப் போட்டான்.

நந்தகுமார் மைனர் என்பதால், அவனுக்காகவும் சேர்த்துத் தானே, முடிவெடுத்து விட்டதாகவும் அறிவித்திருந்தான்.

சுந்தரவனத்தை விற்றபிறகு அங்கே இப்போது வசிக்கும் மூவரும் எங்கே இருப்பது என்பது பற்றியும் அவனே முடிவு செய்திருந்தான்.

காஞ்சனை திருமணம் செய்துகொண்டு கணவன் வீடு போய்விட வேண்டியது.

நந்தகுமாரனும், அவளோடு சென்று வசிக்க வேண்டியது! அது சாத்தியப்படவில்லை என்றால், அவனை ஏதாவது ஹாஸ்டலில் சேர்த்து விட வேண்டியது!

காஞ்சனையையோ, இந்த வீட்டையோ கவனித்துக் கொள்ளும் அவசியம் இல்லாததால், பார்வதி அத்தை இங்கிருப்பதும் அவசியமில்லை. அவர்களுக்கே நிலபுலம் இருப்பதால், அவர்கள் சொந்த ஊருக்குப் போய் விட வேண்டியது!

வேலையாட்களுக்கு அப்பா, தேவைக்கு அதிகமாகவே, ஏற்கனவே எழுதி வைத்திருப்பதால், அதை வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களும் வெளியேறி விட வேண்டியது!

கடிதத்தைப் படிக்கப் படிக்க வீட்டில் அத்தனைபேர் முகமும் செத்துவிட்டது எனலாம்.

''உன் அண்ணனுக்குச் சுயநலம் அதிகம் என்பது தெரிந்த விஷயம் தான்! ஆனால் இவ்வளவு அதிகம் இருக்கும் என்று, கூடவே இருந்து வளர்த்த எனக்குக்கூடத் தெரியவில்லையே!'' என்று பார்வதி வருந்திவிட்டு, ஏதோ, அதிலும் ஒரு நன்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது! மோகனை மணக்க அவ்வளவு சள்ளை பண்ணினாயே! இப்போது பார்! நல்லவேளையாக அவனிடம் ஏதாவது ஏடாகூடமாய்ப் பேசி வெட்டிக்கொண்டு விடவில்லை! அடுத்து அவன்வரும்போது, திருமணத்துக்கு நாள் பார்க்கச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான்'' என்றாள் முடிவாக....''நந்து என்னுடன் கிராமத்துக்கு வரட்டும்!''

நந்தகுமாரன் அசையாமல், பேசாமல் தரையை நோக்கியபடி அமர்ந்திருக்க, ''அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம்!'' என்றாள் காஞ்சனை சுருக்கமாக!

''என்னடி வேண்டாம்?'' என்று, அன்றுவரை அவர்கள் அறிந்திராத விதமாய்ப் பார்வதி சத்தத்தை உயர்த்தி

னாள். ''ம். இதே 'வேண்டா'மைச் சொல்லி, உன் தகப்பன் மூன்றாண்டு தள்ளிப்போட்டான். உன் பங் குக்கு, இதுவரை எட்டு மாதமாகிறது! இனியும் தள்ளிப் போட்டு, உன்னை நடுத்தெருவில் விட்டுவிட்டுப் போவதா? அதற்கா, இத்தனை ஆண்டுகள் உன்னைப் பாதுகாத்து வளர்த்தேன்?'' என்று பார்வதி புலம்பவும், காஞ்சனைக்கு ஒருமாதிரியாகி விட்டது.

ஆனால், செல்வபதியிடம் தெளிவாகப் பேசாமல், அவசரப்பட்டு எந்த முடிவும் எடுக்கக்கூடாது என்பது காஞ்சனையின் கருத்து! ஆனால், அதற்குமுன், இது விஷயமாகப் பார்வதியிடம் கூட எதுவும் சொல்லத் தயங்கி, ''இந்த ஒரு வாரம் பொறுங்கள், அத்தை! அதற்குள் முடிவு செய்து விடலாம்!'' என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

இதற்குமேல் ரொம்பவும் முறைமை, நாசூக்கு எல் லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது என்று தோன்றி விட, அன்று மதியம் பார்வதி கண்ணயரும் நேரம் வரை காத்திருந்தவள், அண்ணனின் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அடுத்த இல்லம் நோக்கி விரைந்தாள்.

ஒரு வினாடி முகத்தில் தோன்றிய வியப்பை உட னேயே மறைத்துக்கொண்டு, செல்வபதி காஞ்சனையை வரவேற்றான்! ''என்ன இந்த நேரத்தில், காஞ்சனை? ஏதாவது பிரச்சினையா?'' என்று சாதாரணக் குரலில் கேட்டான்! ரொம்பவும் சாதாரணக் குரலில்!

''ஏன்? பிரச்சினை இல்லாமல், உங்களைப் பார்க்க, நான் வரக் கூடாதா?'' என்று, அவன் முகத்தையே பார்த்தபடி காஞ்சனை சற்று உரிமை காட்டி வினவினாள்.

அவளது கேள்விக்கு பதில் சொல்லாமல், ''அது என்ன கடிதம்?'' என்று, காஞ்சனையின் கையில் இருந்த உறையைக் காட்டிக் கேட்டான் செல்வம்.

ஒரு சின்ன வாய்ப்போர் அடிக்கலாமா என்று யோசித்துவிட்டு, உடனே அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, கடிதத்தை அவனிடம் நீட்டினாள் அவள், ''படித்துப் பாருங்கள்!''

செல்வபதி கடிதத்தைப் படிக்கும் போதெல்லாம், அவனது முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தவ ளுக்கு, அவனது கவனத்தையும் மீறி, அங்கே கண்ட சிறு மாறுதல்கள் நிம்மதியூட்டின.

கடிதத்தை முடித்துவிட்டுக் ''காஞ்சனி...'' என்று சற்றே கரகரத்த குரலில் தொடங்கியவன், தொண்டை யைச் செருமி, ''என்ன செய்யப் போகிறீர்கள், காஞ்ச னை?'' என்று விசாரித்தான்.

''அத்தை ஊருக்குப் போவதாகச் சொல்லுகிறார் கள். தாமஸ் மேரியைக் கூட, அவர்கள் வந்தால் அழைத் துப் போய்விடுவதாகக் கூறுகிறார்கள்...'' என்றவள், வேண்டுமென்றே பேச்சை நிறுத்திவிட்டு அவன் முகத்தை ஆராய்ந்தாள்.

முகத்தில் அவன் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாத போதும், உதட்டோரம் அழுத்தத்தினால் ஒரு தசை துடிப்பது கண்டு திருப்தியுற்றவளாய், ''சொல்லுங்கள், செல்வம்! நானும், தம்பியும் இங்கே வந்துவிடட்டுமா? உங்கள் வீட்டுக்கு?'' என்று மெல்லிய குரலில் வினவி னாள்.

ஏறத்தாழ ஒரு நிமிட நேரம் அங்கே பேரமைதி நிலவியது. வெளியே செழித்து வளர்ந்திருந்த செடி கொடிகளில் இருந்த பறவைகளின் ஒலியும் அறையில் இருந்த பழைய கால 'ரோமன்' எண் கடிகாரத்தின் 'டிக்டிக்' ஓசையும் தவிர, வேறு எந்தச் சத்தமுமே இல்லை!

ஆவலும் நம்பிக்கையுமாகக் காஞ்சனை அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ''என்ன பேச்சு, இது, காஞ்சனை?'' என்றான் செல்வபதி மறுப்புக் குர லில்! ''நம் வயதை, நிலையை நினைத்து பேச வேண் டாமா? நீ இங்கு வந்து தங்கினால், பார்க்கிறவர்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்?''

கண்களில் செல்லக் கோபம் மின்ன, ''உங்கள் மனைவி, உங்கள் வீட்டுக்கு வந்து இருக்கும் போது யார் என்ன சொல்ல முடியும்?'' என்று தெளிவாகக் கேட்டாள் காஞ்சனை!

மீண்டும் ஒரு சிறு அமைதியின்பின், விழிமூடித் திறந்து, ''அது நடக்க முடியாத விஷயம், காஞ்சனை!'' என்றான் அவனும் தெளிவாகவே!

தன் காதுகளையே நம்ப முடியாதவளாகி, ''ஏன்?'' என்று கேட்டாள் காஞ்சனை! ''நாம் இருவரும், ஒரு வரை ஒருவர் நேசிக்கும் போது, அது ஏன் நடக்காது!''

''காஞ்சனை! ப்ளீஸ்! நீ நினைப்பது தப்பு! தயவு பண்ணி, இந்தப் பேச்சை விடு!''

''ஏன் என்ன தப்பு? ஏன் விடவேண்டும்? எங்கே, என் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்! நீங்கள் என்னை நேசிக்கவில்லை?''

அவன் பதிலுரைக்கத் தயங்கவும், ''என் மனது எனக்குத் தெரியும்! அதுபோலவே, உங்கள் மனமும் எனக்கு நன்றாகவே புரிந்துதான் இருக்கிறது! மற்றபடி உங்களிடம் வந்து, நான் இந்தக் கேள்வி கேட்கமாட் டேன்!'' என்றாள் காஞ்சனை

சிறு வருத்தத்துடன் அவளை நோக்கி, ''காதலும், கல்யாணமும் ஒன்றல்ல, காஞ்சனை!'' என்று மெதுவாகச் சொன்னான் அவன்.

''அப்படியென்றால்?''

''காதலித்தால், கல்யாணம் செய்து கொண்டாக வேண்டும் என்பதில்லை!''

''இன்றைக்கு நான் கொஞ்சம் மக்காக இருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன்! ஏனென்றால், நீங்கள் சொல்வது எனக்கு இன்னமும் புரியவில்லை!''

பெருமூச்சை அடக்கி, ''புரியாமல் ஒன்றும் இல்லை! ஆனால் அதை ஒத்துக் கொள்ளத்தான் மனம் இல்லை. எது எப்படி இருந்தாலும் நாம் இருவரும் மணந்து கொள்வது சாத்தியம் இல்லை, காஞ்சனை!'' என்றான் செல்வபதி சற்று அழுத்தமான குரலில்.

இப்போது, காஞ்சனை, மெய்யாகவே அவன் பேச்சு புரியாமல் விழித்தாள். இன்னோரன்ன வார்த்தைக ளால், அன்பை ஒத்துக் கொண்ட பிறகும் திருமணத்துக்கு மறுப்பானேன்?

''உங்களுக்கு... உங்களுக்கு ஏற்கனவே திருமணம் ஆகியிருக்கவில்லையே! அல்லது, யாருக்கும் வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர்களா?''

மறுப்பாய்த் தலையசைத்துவிட்டு, ''ஆனாலும், நமக்குள் திருமணம் சாத்தியம் அல்ல, காஞ்சனை!'' என்றான் அவன் முடிவாக.

''பின்னே?!''

''நீ வேறு யாரையாவதுதான் மணந்து கொள்ள வேண்டும்!''

''யாரை?'' என்றாள் காஞ்சனை ஆத்திரத்துடன்! ''தெருவில் நின்று பார்த்தால், அங்கும் இங்குமாய்க் கண்ணில் படுகிறார்களே, மா...ப்பிள்ளைகள்! அவர்களில் எவனையாவதா? அல்லது...கைவசம் மோகன் தயாராக இருக்கிறார்! அத்தை சொல்வதுபோல அவரையே மணந்து கொள்ளட்டுமா! ஓ! சாரி! மணந்து 'கொல்லட்டுமா' என்றல்லவா கேட்க வேண்டும். பத்தே நாட்களில் ஒருவரை ஒருவர் கொன்று கொள்வோம் என்றீர்களே, நினைவிருக்கிறதா?''

''காஞ்சனை, ப்ளீஸ்!''

''என்ன ப்ளீஸ்?' மோகனைக் கொலை செய்ய வேண்டாம் என்கிறீர்களா? கவலையே படாதீர்கள்! என்னாலும், யாரையும், அது மோகனை என்றாலும் கூடக் கொலை செய்ய முடியாது தான். ஆனால் இன்னொன்று சாத்தியம்! தற்கொலை! மோகனை மணந்து கொண்டு, போர்தாங்காமல், தற்கொலை செய்து கொண்டு, என்னைச் சாகச் சொல்லுகிறீர்களா?''

''காஞ்சனீ!''

அவன் பேசவே இல்லாததுபோல்ப் பாவித்து, அவள் தொடர்ந்தாள். ''நான் எப்படிச் சாவது மேல் என்கிறீர்கள்? தூக்கில் தொங்கவா? அல்லது, தூக்க மாத்திரைக்குத் தாவலாமா? அதைவிட்டு, மலைமுகடு எதிலாவது ஏறி நின்று குதித்து விடுவது நல்லதல்லவா? எலும்புகூட மிஞ்சா...''

சட்டென அவளை எட்டிப்பிடித்து, ''பாவி! என்ன பேச்சுப் பேசுகிறாய்!'' என்று அவளை இறுக அணைத்தான் செல்வபதி.

வீடு வந்து சேர்ந்த நிம்மதி அவளுக்கு.

சற்றுப் பொறுத்து ''சாரி'' என்று அவன் விலகவும், தலைசரித்து அவனை நோக்கி, ''கஷ்டமாய் இருக்கிறதல்லவா? வேறு ஒருவனை மணந்து கொள் என்றால், எனக்கு எப்படி இருக்கும்?'' என்று காஞ்சனை கேட்டாள்.

''மோகனை விட்டால் வேறு ஆண்களே இல்லையா?'' என்றான் அவன் மெதுவாக.

''இல்லாமல் என்ன?'' என்றாள் அவள் மிடுக்காக! ''அதுதான் நீங்கள் இருக்கிறீர்களே!''

''அது நடக்கிற காரியம் அல்ல என்றால் ஒத்துக் கொள்ளேன் காஞ்சனை!''

''ஏன் என்று சொல்லுங்கள்! ஒத்துக் கொள்ள முடிகிறதா என்று பார்க்கிறேன்!''

இறுகிய முகத்துடன் செல்வபதி சற்று நேரம் பேசாமல் நின்றான்! பிறகு, காஞ்சனையை நோக்கி, ''உட்கார், காஞ்சனை!'' என்று விட்டுத் தானும் ஒரு சோஃபாவில் அமர்ந்தான்.

''என்னைப் பற்றி உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா, காஞ்சனை?''

கண்களில் குறும்பு மின்ன ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்து காஞ்சனை செல்வபதியின் முகத்திலிருந்த தீவிரத்தைக் காணவும், தலையசைத்தாள். ''அதிகமாக ஒன்றும் இல்லை! ஏதோ...ஏதோ ஒரு பெண் விஷயமாக உங்கள் பெற்றோருடன் தகராறு ஏற்பட்டது என்று மட்டும் தெரியும்!'' என்றாள் அமைதியாக.

''உண்மைதான்!'' என்றான் செல்வபதி! ''அந்தப் பெண்ணின் பெயர் மோகினி! இன்றைக்கானால் அவளை நான் உள்ளபடி இனம் கண்டிருப்பேன்! ஆனால்... அப்போது எனக்கு இருபத்தொன்று நிறைகிற நேரம்! இந்தப் பெண் வந்து, தன் கற்புக்கு ஆபத்து, வீட்டிலிருந்து வெளியேறி, வெளியூர் செல்ல உதவி செய்' என்று கேட்கவும் நம்பிவிட்டேன்! அவளுக்குத் தேவையான டிக்கட், அவளுடைய வீட்டினருக்குத் தெரியாமல் அவள் என்னிடம் கொடுத்தனுப்பியிருந்த, அவளது துணிமணிப் பெட்டியோடு அவள் சொன்ன இடத்தில் நான் காத்திருந்தபோது, அவளோடு என்னை, என் அப்பாவுடைய ஆட்கள், பிடித்தார்கள். பாவம்! கற்புடன் வாழ, இந்தப் பெண், என்ன பாடுபடப் போகிறாளோ, என்று, அவளிடம் கொடுத்தனுப்பக் கொஞ்சம் பணம் வேறு கொண்டு போயிருந்தேன்!''

''ஓ!''

''மோகினியின் திட்டம் வேறாக இருந்தது. என் தந்தைக்குத் தகவல் அனுப்பியதும் அவளே! என்னவோ, எங்களுக்குள் தப்பு நடந்துவிட்ட மாதிரியும், ஓடிவிட

லாம் என்று வரச்சொல்லி விட்டுத் தனியே விரட்ட முயற்சிப்பது போலவும் மாய்மாலம் செய்தாள். அப்பா, அதை நம்பினாரே தவிர என்னைப் பேசவே விடவில்லை! அவரது 'பெரிய மனிதன்' தோற்றம் என்னால் பாழ்பட்டுவிட்ட ஆத்திரம் அவருக்கு! மோகினிக்கும் எனக்கும் திருமணம் செய்து வைத்து, ''நியாயவான்' என்ற பட்டத்தையாவது தக்க வைத்துக் கொள்ள முயன்றார். ஆனால், நடந்தது என்னவென்பது அவர் அறியா விட்டாலும், எனக்குத் தெரியும் அல்லவா? அப்படி ஒரு புரட்டுக்காரியை நான் எப்படி மணப்பேன்? பிடிவாதமாய் மறுத்துவிட்டேன்! 'நியாயவான்' என்கிற பெத்த பேரை விட்டுவிடக் கூடாது என்று, அப்பா என்னை வீட்டைவிட்டு வெளியேற்றி விட்டார்!

'பாட்டன் சொத்து பேரனுக்கு' என்கிற கணக்கில், தாத்தாவின் சொத்தில் பாதியாக இந்த எஸ்டேட் எனக்கு வந்தது. இதை வைத்து நான் என்ன செய்யட்டும்? ஒருவேளை, இதன் வருமானத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, நான் இங்கே அமைதியாக வாழ்வேன் என்று எதிர்பார்த்திருக்கலாம்! ஆனால், நல்லவேளையாகத் தாத்தாவின் உயில்படி, என் இருபத்தோராவது வயது முடிந்ததும் கொஞ்சம் பணமும் என் கைக்கு வந்தது!

''குடும்பத்தின் சொத்து என்று கணக்குப் பார்த்தால், தாத்தாவுடையதில் பாதியாய், என் தந்தை, எனக்குத் தந்தது ரொம்பவும் கொஞ்சம்! பத்தில் ஒரு பாகம் என்று கொள்ளலாம்! மற்ற எல்லாமே பின்னொரு காலத்தில் அண்ணனுக்கே என்று அப்பா எழுதி வைத்ததும் எழுதியதை எனக்குத் தெரிய வைத்ததும் ரொம்பவும் அநியாயமாக எனக்குப் பட்டது!

''அதைவிட அநியாயம், நான் தனிமைப்படுத்தப் பட்ட விதம்! அப்பாவுக்குச் சூழ உள்ளோர் என்றால், அம்மாவுக்கு மகளிர் மன்றம், சொசைட்டி! அவர்கள் முன் மதிப்போடு நிமிர்ந்து நிற்பதற்காக என்னை விலக்கி விட அவர்களாலும் முடிந்தது! என் பங்கும் சேர்ந்துவ ரும் என்பது அண்ணன், அண்ணிக்குக் களிப்பாயிற்று! மகியுடைய மகள்... சித்தப்பா சித்தப்பா என்று பிரிய மாய் இருக்கும்! 'திவி'யின் ஓர் அழைப்புக்கு உலகையே கொடுக்கலாம் என்று நினைப்பேன்! அவ்வளவு ஆசை, அதன் மேல்! ஆனால், வீட்டுக்குள் வரக்கூடாது என்றபி றகு அவளை எப்படிப் பார்ப்பது?''

அவன் கைமீது, கைவைத்து, ''சாரி, செல்வம்!'' என்றாள் காஞ்சனை.

சற்று நேரம், அவளது மென்கரத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தவன், விரைவிலேயே, அவளது கையை விலக்கி னான்! மெதுவாகத்தான்!

பிறகு, ''என் கதை இன்னமும் முடியவில்லை, காஞ்சனை! நீ அறிய வேண்டிய, இருண்ட பகுதி இனித்தான் வருகிறது!'' என்றுரைத்து, மீண்டும் தொடர்ந் தான்.

''அப்போது இரண்டு லட்சியங்களை அடையப் போவதாக எனக்குள் உறுதி செய்தேன்! ஒன்று, அங்கி ருப்பதை விட அதிகப்பணம் சம்பாதிப்பது! செய்தேன்! கம்ப்யூட்டர், ஃபைனான்ஸ், இரண்டுமே ஒழுங்காக நடத்தினால், பணம் கொட்டும் தொழில்கள்! கொட்டின! கொட்டுகின்றன!

''அடுத்தது... அந்த மோகினியைப் பழிவாங்குவ தாக எண்ணி... நிறையத் தப்பு செய்து விட்டேன், காஞ்சனை! அதனால்தான் சொல்கிறேன். பூ மாதிரி உனக்கு நான் சரியில்லை என்று! அதனால்...''

''அதெல்லாம் முடிந்துவிட்டதுதானே? அதைப் பற்றி இப்போது என்ன வந்தது?''

''உனக்குப் புரியவில்லையா, காஞ்சனி? இந்த ஒன்பது ஆண்டு கால முறையற்ற வாழ்க்கையில், எனக்கு 'எய்ட்ஸ்' கூட வந்திருக்கலாம்! சொன்னால் ஏன் இப்படி வெளிப்படையாகச் சொல்ல வைக்கிறாய்!'' என்று ஆத்தி ரம் காட்டினான், செல்வபதி.

''நீங்கள் சொல்ல வேண்டியதை எல்லாம் சொல்லி முடித்து விட்டீர்களா?'' என்று காஞ்சனை கேட்க, அவன் தலையாட்டினான்!

''சரி! இப்போது நான் பேசுவதைக் கேளுங்கள்! பாருங்கள் செல்வா, நீங்கள் முன்பு என்னென்ன செய்தி ருந்தாலும் அது கடந்த காலத்தைச் சேர்ந்தது! முடிந்து விட்ட ஒன்று! இனி அந்த மாதிரித் தப்பு ஏதாவது செய்தால் நிச்சயமாகக் கண்ணை நோண்டி விடுவேன் தான்! ஆனால், நீங்கள் அப்படி நடக்கமாட்டீர்கள் என் கிற நம்பிக்கையும் எனக்கு இருக்கிறது! அப்படி இருக்க, நாம் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு என்ன தடை இருக்க முடியும்?

''பெரிய தடை நானேதான்! இப்போது தான் மலர்ந்த புதுப்பூ மாதிரி நீ! நான்... ஊகூம்! நீ என்ன வாதாடினாலும் இது நடக்காது, காஞ்சனை!...''

உ13.

''இந்த இரண்டு வார்த்தையில், நான் உங்களை விட்டு விட்டு ஒதுங்கி விடுவேன் என்று நினைத்தீர்களா?'' என்று சவால் விடுவது போலக் கேட்டாள் காஞ்சனை.

லேசாக முறுவலித்து ''இல்லை! அவ்வளவு லேசில் விடமாட்டாய் என்று எனக்கும் தெரியும்! ஆனால் இன்னொன்றும் தெரியும்! 'கண்ணில் படாதது. கருத்தில் நிலைத்திராது' என்ற பழமொழியும் தெரியும்! அது மெய் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்! அதனால், இன்றைக்கே நான் இங்கிருந்து கிளம்புகிறேன்!...'' என்றவனை இடைமறித்து, ''வேண்டாம், செல்வா!'' என்றாள் அவள் மன்றாடும் குரலில்.

ஆனால், அவளது கெஞ்சலுக்குக் கொஞ்சமும் மதிப்புக் கொடுக்காமல், செல்வபதி, தன் 'ராஜகிருக'த்திலிருந்து கிளம்பிச் சென்றே விட்டான்!

14

தொடர்ந்த சில நாட்கள் காஞ்சனையிடம் பேசவே, வீட்டில் உள்ள எல்லோரும் தயங்கினர். அவளது இறுகிய தோற்றமும், யார் முகத்தையும் நிமிர்ந்து பாராமல் விலகிச் சென்ற விதமும், வேலையாட்கள் உள்பட அனைவருக்குமே கவலையளித்தன. ஆனால், அவளிடம் என்னவென்று, யார் கேட்பது?

காஞ்சனை அன்று வெகுநேரம் செல்வபதியின் இல்லத்தில் அவனோடு பேசிக் கொண்டு இருந்ததும், உடனடியாக கிளம்பிச் சென்று விட்டதும் கூட மற்றவர்கள் அறிந்த ரகசியம்தான்.

அதுபற்றியும், ஊகங்கள் செய்ய முடிந்ததே தவிர, அவளோடு அது பற்றி உரையாட யாராலும் முடியவில்லை!

ஆனால், எதையும் மறைக்க அவளும் முயற்சிக்கவில்லை!

செல்வபதியின் வீட்டிலிருந்து திரும்பி வந்ததுமே, பார்வதியிடம் சென்று, 'மோகனை மணப்பதற்கில்லை' என்று உறுதியாகக் கூறி முடித்து விட்டாள். 'மனதுக்குப் பிடிக்காதவனை மணப்பதை விட, மரணம் மேல்' என்று அவள் ஒருவிதத் தீவிரத்துடன் கூறவும், பயந்துபோன பார்வதி, அதற்குமேல், அவளிடம், அதுபற்றிப் பேசவே இல்லை.

விஷயம் அறிந்ததும், முதலில் கத்திய மோகன், தன் கத்தலில் எதுவும் நடக்காது என்று உணர்ந்து கெஞ்சலில் இறங்கினான். அதுவும் பயனில்லை என்று அறிந்ததும், உலகில் உள்ள அத்தனை தீமைகளும் இந்தக் குடும்பத்துக்கு முக்கியமாகக் காஞ்சனைக்கு வந்து சேரும் என்று சாபமிட்டு விட்டுப் போனான்! கடைசியாகச் 'சீச்சி இந்தப்பழம் புளிக்கும்' மாதிரியாக, 'பக்கத்து வீட்டுப் பயலுடன் கொட்டமடித்தாள்! அதனால் வேண்டாம் என்று விட்டேன்' என்று வெளியில் அவன் சொல்லியதாகக் கேட்டபோது காஞ்சனை, தோளைக் குலுக்கியதோடு சரி!

ஆனால் ஒரு தாயின் பாசத்துடன், காஞ்சனையை வளர்த்த பார்வதியால் இதைத் தாங்க முடியவில்லை. பெயர் கெட்டுக் காஞ்சனைக்குத் திருமணமே ஆகாதோ என்ற அச்சம் பிறந்துவிட, அதைமாற்ற, அவள் வேறு திட்டம் தீட்டினாள்.

அதன்விளைவாக மறுவாரம், சுந்தரவனத்துக்கு வந்திறங்கிய விருந்தாளி சாந்தமதி.

சாந்தமதி, ரஞ்சிதத்துடைய தங்கை! காஞ்சனைக்குச் சித்தி. அக்கா பிள்ளைகளிடம், மூத்தவனைத் தவிர, மற்றவர்களிடம் அவளுக்கு மிகுந்த பாசம் உண்டு. தன்னால் ஆன உதவியைத் தமக்கை மக்களுக்குச் செய்ய அவள் எப்போதும் தயாராகவே இருந்தாள்! இப்போதும், 'உன் உதவி தேவை' என்று பார்வதி அழைக்கவும், ஓடோடி வந்துவிட்டாள்!

முகமன்கள், முறைமைகள் எல்லாம் முடிந்து தனிமை வாய்த்தபோது. பார்வதி தன் மனதைக் கொட்டினாள்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டிருந்து விட்டு, ''இனிமேல் கவலையே படாதீர்கள், அண்ணி! காஞ்சியைக் கையோடு அழைத்துப் போய்விடுகிறேன்!'' என்று, பார்வதிக்குத் தைரியம் சொன்னாள் சாந்தமதி!

''என்னவோ சாந்தா! என் கடிதத்தை மதித்து நீ உடனே வந்ததும், இப்படிச் சொல்வதும், இன்றைய நிலையில் எனக்கு எவ்வளவு ஆறுதலாக இருக்கிறது தெரியுமா? என்னென்ன வேலையின் நடுவில் போட்டது போட்டபடி வந்தாயோ! ரொம்ப நன்றி, அம்மா!'' என்று மனதில் இருந்ததை, வெளிப்படையாகப் பார்வதி உரைத்தாள்.

''என்ன அண்ணி, நீங்கள்! இவர்கள் என் அக்கா பெற்ற பிள்ளைகள்! ஆனாலும், பெற்ற தாய் போலப் பாடுபட்டு வளர்த்தீர்களே! உங்களுக்கென்ன, நிலமில்லையா? வருமானம் இல்லையா? எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு, இங்கு வந்து செய்யவில்லையா? சொல்லப் போனால், ரஞ்சிக்கா இல்லாத குறையே தெரியாமல், நீங்கள் பிள்ளைகளைக் கவனித்துக் கொள்கிறீர்கள் என்பதால்தானே நாங்களும் கவலையற்று இருந்தோம்! நீங்கள் உங்கள் தம்பி மக்களுக்குச் செய்தீர்கள்! என் அக்கா பிள்ளைகளுக்குப் பார்க்கும் கடமை எனக்கும் இருக்கிறதல்லவா? கடமையைச் செய்ய இப்போதுதான் வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது! இதற்குப் போய், 'நன்றி' என்ன?'' என்று இனிமையாகப் பேசினாள் அவள்.

''நாம் திட்டமிடுவது இருக்கட்டும்! காஞ்சி, இங்கிருந்து கிளம்பச் சம்மதிக்க வேண்டுமே! அவளுக்கு இந்தப் பசுமை, இதமான குளிர் எல்லாம் உயிர்!'' என்று கவலைப்பட்டாள் பார்வதி.

சாந்தமதிக்கும் இது விஷயம் கொஞ்சம் உதைப்புதான். எப்போதாவது சென்னை வரும்போதெல்லாம், ''சே, என்ன வேர்வை! என்ன தூசி! சுந்தரவனம் எப்...படி இருக்கும் தெரியுமா?'' என்று சொல்லிச் சொல்லி அலுத்து விடுவாள்! முடிந்த அளவு விரைவாகக் கிளம்பியும் விடுவாள்.

உடனொத்த வயதில் சாந்தமதியின் மகள் வனிதாவின் நட்புகூட, அவளை நிறுத்தி வைத்ததில்லை! இப்போது வனிதாவும், 'கல்லூரியில் கடைசி ஆண்டு' என்று உலகச் சுற்றுப் பயணமாய்ப் போயிருக்கிறாள். திரும்பி வர இன்னும் ஒரு மாதம் ஆகும்! இந்த நிலையில், காஞ்சனை தன்னோடு வருவாளா என்று சாந்தமதிக்கும் சந்தேகம்தான்.

ஆனால், ஏற்கனவே, ஏதேதோ திட்டமிட்டுக் கொண்டு இருந்த காஞ்சனை, சாந்தமதி அழைக்குமுன் பாகவே, ''நானும் உங்களோடு வந்து, சென்னையில், கொஞ்சநாள் இருக்கட்டுமா, சித்தி?'' என்று கேட்கவும், மூத்த தலைமுறை இருவருக்கும் மிகுந்த ஆச்சரியமாகிப் போயிற்று! ஏன், என்ன என்று கிண்டிக் கிளறாமல், உடனே பயணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள்!

அத்தையுடன் இருக்கப் போவதாக, நந்தகுமார் கூறி விடவும், காஞ்சனை மட்டும், தன் சித்தியுடன் சென்னைக் குப் பயணமானாள்.

சென்னை சென்றதுமே, காஞ்சனை, டெலிஃபோன் டைரக்டரியைப் பார்த்து, செல்வபதிக்கு டயல் செய்தாள்.

எதிர்முனையில், ''ஹலோ!'' என்ற அவனது கம்பீர மான குரல் கேட்கவும், அவளுக்குத் தொண்டை அடைத் துக் கண்களில் நீர் ததும்பி விட்டது! இவன் மீது இவ்வளவு அன்பா வைத்திருக்கிறோம் என்று, அவ ளுக்கே வியப்பாய்த்தான் இருந்தது.

அப்போதைக்குத் தொண்டையைச் சீர்செய்து கொண்டு பேச முடியாது என்று தோன்றவும், அவனது மேலும் சில 'ஹலோ'க்களைக் கேட்டு விட்டு ரிசீவரைக் கீழே வைத்துவிட்டாள்.

சற்றுநேரம் பொறுத்து, ஓரளவு தன்னைச் சமாளித் துக் கொண்டு, மீண்டும் டெலிஃபோன் செய்தாள்.

அவன் எடுத்ததும், ''ஹல்லோ! நான்தான்! குரல் புரிகிறதில்லையா? காஞ்சனை!'' என்றாள்.

''எல்லோரும் நலம்தானே? பார்வதி அம்மா, நந்த குமார், தாமஸ்...''

''மேரி, நாய், அதன் குட்டிகள்....மரப்பொந்தில் கூடு வைத்திருக்கிறதே, அந்த அணில்கள்கூட நல்ல சுகம்தான். நான் மட்டும் சென்னைக்கு ஏன் வந்திருக்கி றேன் என்று கேட்கவில்லையே, நீங்கள்?'' என்று காஞ் சனை தொடங்கினாள்.

''சென்னைக்கு எத்தனையோ பேர் வருகிறார்கள்! போகிறார்கள்! அதெல்லாம் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டி ருக்க எனக்கு நேரமில்லை. வைத்து விடு!'' என்று ரிசீவரை வைத்துவிட்டான் அவன்

''எத்தனையோ பேர் வந்து போகிறார்களாமா? இருக்கட்டும்! பார்த்துக் கொள்கிறேன்!'' என்று கறுவி னாள் காஞ்சனை.

அக்கா மகளை இடம் மாற்றிச் சென்னைக்கு அழைத்து வந்ததோடு பொறுப்பு தீர்ந்தது என்று சாந்தமதி எண்ணவில்லை. அங்கே இங்கே என்று தன்னோடு அழைத்துச் சென்றாள். முக்கியமாக, காஞ்சனையை மணந்து கொள்ளும் வயதுடைய பிள்ளைகளும், அவர்க ளுடைய குடும்பத்தினரும் கலந்து கொள்ளும் நிகழ்ச்சிக ளுக்குக் காஞ்சனையைக் கட்டாயமாக அழைத்துச் சென் றாள்.

முதலில், இந்தமாதிரி இடங்களில், செல்வபதியைச் சந்திக்கக்கூடும் என்ற ஆவலில், உடன்சென்ற காஞ்ச னைக்கு, விரைவிலேயே இது அலுத்துப் போயிற்று. தலைவலிக்கிறது, தூக்கம் வருகிறது, போர் அடிக்கிறது என்று மறுத்து விட்டு, வீட்டிலேயே இருக்கலானாள்.

உள்ளூர ஒரே குடைச்சல்! இப்படிச் சும்மா உட்கார்ந்திருப்பதற்காகவா, சுந்தரவனத்தை விட்டுக் கிளம்பிச் சென்னை வந்தாள்! செல்வபதியானால், டெலிஃபோனில் கூடப் பேச மறுக்கிறான்!

யோசிக்கும்போது, ஓர் ஆண்மகனைத் துரத்திப் பிடிக்க வந்திருக்கிறோம் என்பது அவளுக்குக் கொஞ்சம் ஒருமாதிரிதான் இருந்தது. ஆனால் அப்படிக் கவுரவம் பார்க்கிற நிலைமையில் அவள் இல்லையே! அவன் 'தியாகச் செம்ம'லாகிவிட அல்லவா முடிவு பண்ணி வைத்திருக்கிறான்!

என்ன மடத்தனம் என்று எழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு காஞ்சனை தீவிரமாகச் சிந்தித்தாள்.

எப்படியும், செல்வபதி, அவளைத் தேடி வருமாறு செய்ய வேண்டும்! எப்படி?

அதே சிந்தனையாக உழன்றவளுக்குத் தற்செயலாக... அல்லது கடவுள் அருளாக, ஒரு வழி கிடைத்தது!

சாந்தமதியுடன் வெளியே செல்ல மறுக்கும் போதெல்லாம் காஞ்சனையைக் குற்ற மனப்பான்மை உள்ளூர உறுத்தும்!

வேலைமெனக் கெட்டு அங்கிருந்து இங்கே அழைத்து வந்து, அக்கா மகளை நல்லபடியாக வாழ வைக்க வேண்டும் என்று சித்தியும், ஒத்தமனக் கணவனாய்ச் சித்தப்பாவும் பாடுபட, அதில் அவள் ஈடுபடக் கூட மறுப்பது என்றால் அவளுக்கே, சற்று வருத்தமாகக் கூட இருந்தது.

ஆனால், இது அவளது வாழ்க்கைப் பிரச்சினை! இதில், இம்மி இடம் கொடுத்தாலும், அது பெரிதாக

வளர்ந்து, ஏடாகூடம் ஆகிவிடக்கூடாது! அதனால், இந்த வேறு மாப்பிள்ளை பார்க்கிற விஷயத்தில் அணுவளவு கூட ஒத்துழைக்கக்கூடாது என்பதிலும் அவள் தெளிவாகவே இருந்தாள்.

எனவே, அந்த ஒத்துழையாமைக்கு, ஈடுகட்டும் விதமாக, வீட்டு வேலைகளில் சாந்தமதிக்கு உதவி செய்வதும், பிரியமாகப் பேசுவதும், சிரிப்பதுமாக, முடிந்த அளவு ஒரு மகளாகவே மாறி, அவர்களுக்கு மகிழ்வூட்டினாள். 'வனி, இல்லாததே தெரியவில்லை!' என்று அவளுடைய சித்தப்பாவே கூறுமளவு, மிகமிக நல்லபடியாக நடந்து கொண்டாள்.

அதைப்போலவே, மகளிர் மன்றம், சிலபல பொது நிகழ்ச்சிகள் என்று சாந்தமதி செல்ல நேரும்போதும், இவளைத் தனியே விட்டுவிட்டுப் போகிறோமே என்று உறுத்தல் சிறிய தாய்க்கு இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டாள்.

'இன்று, கூந்தலில் எண்ணை ஊறவைத்துவிட்டு 'ஷாம்பு' போடப் போகிறேன்' என்றோ, 'டிவியில் ஒரு நல்ல நிகழ்ச்சி இருக்கிறது! முழுவதும் பார்க்கப் போகிறேன்' என்றோ முதலிலேயே சொல்லிவிடுவாள். 'லைப்ரரி'யில் வாங்கிய புத்தகம் நாளை திருப்பிக் கொடுத்தாக வேண்டும்! அதை இன்று படித்து முடித்தாக வேண்டுமே!'' என்று கவலைகாட்டுவாள்.

சாந்தமதிக்கும் பெண்ணின் முயற்சி புரியாமல் இராது! இத்தகைய பெண்ணுக்கு, நல்லபடியாக வாழ்க்கை அமையவேண்டும் என்று, மனம் உருகிப் போய், கடவுளை வேண்டிக் கொள்வாள்!

ஒருநாள், இப்படிச் சாந்தமதி வெளியே சென்றிருந்தபோது, காஞ்சனை டி.வி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பொதுவாகச் 'சேனல்' மாற்றி மாற்றி போரடித்துக் கொண்டிருப்பவள், அன்று, நாடகம் நன்றாயிருக்கவே, அதையே தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சென்ற நிகழ்ச்சி படு போரடித்து விடத் தலையைக் காட்டி விட்டதே போதும் என்று பாதியிலேயே கிளம்பி விட்ட சாந்தமதி வீடுவந்து சேர்ந்த போதும், நாடகம் ஓடிக்கொண்டு இருந்தது!

சிற்றன்னையைக் கண்டதும், ''உடைமாற்றிக் கொண்டு வந்து உட்கார்ந்து பாருங்கள், சித்தி! இந்த நாடகம் நன்றாயிருக்கிறது! நான் அதற்குள், உங்களுக்குத் தர்பூசணி ஜூஸ் செய்து வைக்கிறேன்!'' என்றாள் காஞ்சனை.

மகள் கையில் தந்த பழச்சாறை இரண்டு மடக்குப் பருகியபிறகே 'அப்பாடி' என்று, டிவி திரையில் சாந்தமதி பார்வையைப் பதித்தாள்! பார்த்த அளவில், சட்டென முகம் சுளித்தாள்.

''இந்த ஆள், நன்றாக நடிக்கிறார், சித்தி! வயதுதான் நாற்பதுக்கு மேலேயே இருக்கும் போலத் தெரிகிறது! ஆனால் நடிப்பு, கதாநாயகனுக்குச் சரியாகத்தான் இருக்கிறது!'' என்றாள் காஞ்சனை.

''வயது நாற்பதுக்கு மேல்தான்! நாற்பத்து மூன்று!''

சாந்தமதியின் குரலில் சட்டெனத் திரும்பி அவள் முகத்தைப் பார்த்தாள் காஞ்சனை.

''என்ன சித்தி?!'' என்று வியப்புடன் வினவினாள்!

''ஆமாம், காஞ்சி! இவனைப்பற்றி எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்! ஏனெனில்.....ஏனென்றால், இவன் எங்கள் பெரியப்பாவுடைய ஒரே மகன்!'' என்றாள் சாந்தமதி வெறுப்புடன்.

அப்போதும், ஆச்சரியமாகவே, தன் சிறிய தாயைக் காஞ்சனை நோக்கினாள். இந்தக்காலத்தில் நடிப்பதை யாரும் தவறாக.....கேவலமாகக் கருதுவது இல்லையே! சாந்தமதியும் குறுகிய மனப்பான்மை கொண்டவள் அல்ல!

ஒருதரம், செல்வபதி பற்றி அவளிடம் காஞ்சனை கூறியபோது கூட, ''அவருக்கு இங்கும் பெண்கள் விஷயமாக கொஞ்சம் கெட்ட பெயர்தான், காஞ்சி! ஆனால், அதற்காகவே, அவரை அடியோடு ஒதுக்கிவிட வேண்டும் என்று நான் சொல்லமாட்டேன்! திருந்திவிட்டதாகத் தெரிந்தால், மணப்பதில் தப்பு ஒன்றும் இல்லைதான்! ஆனால், அவரே வேண்டாம் என்று சொல்லும் போது, அதற்குமேல் விட்டுவிடுவது தான் உனக்கும் நல்லது!'' என்று தான் சொன்னாள்!

செல்வபதியுடைய சொந்தப் பெற்றோரைவிடப் பரந்த, மன்னிக்கும் மனம்தான் சாந்தமதிக்கு! அவளே, ஒருவரைப்பற்றி இவ்வளவு வெறுப்பாகப் பேசுவது என்றால்?

''என்ன நடந்தது, சித்தி? என்னிடம் சொல்லக்கூடியது என்றால் சொல்லுங்கள்!'' என்றாள் காஞ்சனை பரிவான குரலில்.

''சொல்லக்கூடாதது என்று என்னம்மா? மோகன்.....அவன் பெயர் போக நரசிம்மன்! போகநர

சிம்மனை வேண்டிக்கொண்டு பிறந்தவன்! போகன் என்று சுருக்கி வைத்துக் கொண்டான். அவன் எங்கள் பெரியப்பாவுக்கு ஒரே பிள்ளை! ரொம்பவும் நாள் தள்ளிப் பிறந்தவன். என்னை விடச் சின்னவன், என்றால் பாரேன்! ரொம்பச் செல்லம்! செல்லம் முற்றிச் செல்லக்கூடாத வழியெல்லாம் போனான்! நல்லது சொல்வோர் எல்லாம் விரோதிகள். எங்கள் அப்பா கொஞ்சம் கண்டிப்புப் பேர்வழி. 'எங்கெங்கோ பார்க்கிறேனே; என்னடா' என்று அதட்டினார் என்று என்னென்னமோ கோள் மூட்டி, அப்பாவுக்கும் பெரியப்பாவுக்கும் பேச்சு வார்த்தை இல்லாமல் பண்ணிவிட்டான்! எல்லாம், இருபத்தைந்துவயது முடிவதற்குள்ளாகவே! கடைசியாக ஏதோ நாடகக் கம்பெனி வைத்திருக்கிறேன்; டிராமா போடுகிறேன் என்று பெரியப்பாவின் பணம் முழுவதையும் கரைத்தான். கடன் வேறு வாங்கி, பெரியப்பாவைக் கைகாட்டி விட்டுக் கண்காணாமல் ஓடி விட்டான்! வீடு ஏலம் போகிற நிலையில் அப்பா.....உன் தாத்தா போய் அதை மீட்டுக் கொடுத்தார். மனம் ஒடிந்தே இரண்டுபேரும் இறந்து போனார்கள்! எப்படியோ தகவல் தெரிந்து வந்தவன், வீட்டையும் விற்று விட்டுப் போய்விட்டான்!

''ஆனால், அதன்பிறகு இங்கே சென்னையிலேயே தான் இருந்தான் என்று நினைக்கிறேன்! எதிர்பாராதபடி, ஏதாவது திரைப்படத்தில் சும்மா ஒரு கும்பலில் நின்று தலையைக் காட்டுவான்! எனக்கு மூடே கெட்டுவிடும்! பெரியப்பா, பெரியம்மாவின் சோகமே நினைவுக்கு வரும்!....இப்போது டிவியில் கதாநாயகன் அளவுக்கு உயர்ந்து விட்டான் போல! ஒருநாள், டிவியில் அவன் முகத்தைப் பார்த்திலிருந்து, டிவி தொடர்களைப் பார்ப்ப

தையே நான் விட்டுவிட்டேன்!'' என்று முடித்தாள் சாந்தமதி.

வேகமாக யோசித்தபடி, ''ஏன் சித்தி, தாத்தாவுடன் தான் அந்த போகன் மாமாவுக்கு...மாமாதானே முறை? - உறவு சரியில்லை! நீங்கள்? அதாவது அம்மாவும் நீங்களும் எப்படி?'' என்று விசாரித்தாள் காஞ்சனை.

''அது....எங்களுக்குள் ஒன்றும் தகராறு வந்ததில்லை! கிட்டத்தட்டச் சமவயது என்பதால் எனக்கும் அவனுக்கும் கொஞ்சம் போட்டி, பொறாமைகள் உண்டு. ஆனால் அக்காவுக்கு அவன் என்றால் உயிர்! பெரியப்பாவுக்கு ரொம்ப காலம் பிள்ளை இல்லாததால், எப்போதுமே ரஞ்சிக்கா அங்கே செல்லம்! அடுத்து நானும் உடனே பிறந்தேனாம். எங்கள் அம்மாவுக்குப் பார்த்துக் கொள்ள முடியாமல் போக, சிறுவயதில், அக்கா அங்கேயே இருந்துவிட்டாள். அவள் பார்க்க அங்கே சின்னக் குழந்தையாகப் போகன் இருந்தானா? தம்பி, தம்பி என்ற உருகுவாள்! அவனும், அக்கா அக்கா என அவளிடம் பிரியமாய் இருப்பான்! ரஞ்சிக்கா இறந்தபோதுகூட, அங்கே வந்தான் தெரியுமா? ரொம்ப அழுதான்! 'நடிக்கிறான்' என்று அப்பா சொன்னார். ஆனால் எனக்கென்னவோ, நிஜம்போலத் தான் தோன்றியது!''

''இப்போது எப்படியாம், சித்தி?''

''ம்ம்...சரியாகத் தெரியவில்லையம்மா! ஓர் ஆண்டு முன்பு ஒரு விழாவில் பார்த்தேன். நாடகம் போட வந்தவன், என்னிடம் தானாக வந்து பேசினான். குசலம் விசாரித்தபோது, திருமணமே செய்துகொள்ளவில்லை என்றான். கொழுப்பெடுத்துப் போய்க் கண்ட

படி ஆடினால், அப்படித்தான் ஆகும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்! ஆனால், ஆட்டமெல்லாம் அடங்கி, இப் போது அமைதியாகி விட்டதாகச் சொன்னான்! வீட்டுக்கு அழைப்பேன் என்று எண்ணினான்போல! ரஞ்சிக்கா இருந்திருந்தால், வீட்டுக்குக் கூப்பிட்டு விருந்து வைத்தி ருப்பாள் என்று கூடச் சொன்னான்! பெரியப்பா பெரி யம்மா அழுததை அக்கா காண நேரவில்லையே! கல்யா ணமாகி போய் விட்டிருந்தாளே! நான் அல்லவா, அவர் கள் பட்ட வேதனையை அருகில் இருந்து பார்த்தவள்! ஆமாம்! உனக்கும், ரஞ்சிக்கா தானே பிடிக்கும் என்று விட்டு வந்துவிட்டேன்!'' என்றாள் சாந்தமதி.

ரஞ்சிக்காதான் பிடிக்குமா? அக்கா அக்கா என்று பிரியமாய் இருப்பாரா? அந்த அக்கா பெற்ற பெண்ணி டம்?

மறுநாளே, விசாரித்து, விவரம் அறிந்து, அந்தப் போகநரசிம்மனிடம் போய் உதவிகோரி நின்றாள் காஞ் சனை!

15

ரஞ்சிதத்துடைய மகள் என்று தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டதும், போக நரசிம்மனின் கண்கள் கலங்கியது போலத்தான் காஞ்சனைக்குத் தோன்றியது.

ஆனால், அவள் ''மாமா'' என்று அழைத்ததுமே, அப்படிக் கூப்பிடக் கூடாது என்று தடுத்துவிட்டான். காரணமும் சொன்னான். அவன் இப்போதுதான் ஒருவழி யாக வளரத் தொடங்கி இருக்கிறானாம்! கதாநாயகன்

வேடம் கூடத் தருகிறார்களாம்! இப்போதுபோய், இவ்வ ளவு பெரிய பெண்ணுக்கு 'மாமா என்பது வெளியே தெரிவது அவனுக்கு அவ்வளவு நல்லது இல்லையாம்! அதனால், சும்மா 'போகன்' என்றே அழைக்க வேண்டு மாம். 'வாங்கள்' 'போங்கள்' என்றால் போதுமாம்!

இது பெரிய பிரச்சினையாகக் காஞ்சனைக்குத் தோன்றவில்லை! 'மாமா' என்று அழைத்தாலும் அழைக் காவிட்டாலும் அது அவளது திட்டத்தை எந்தவகையி லும் பாதிக்கப்போவது இல்லை! அப்படியிருக்க, உதவி செய்ய முன்வரவேண்டிய மனிதனை வெறுப்பேற்றுவா னேன்?

'போகன்' என்று அழைத்து, அவள், தான்வந்த காரியம் பற்றிக் கூறினாள்.

குறுக்கே பேசாமல் கவனத்துடன் கேட்டிருந்துவிட் டுப் ''பிரமாதம்!'' என்று கைதட்டினான் போகநரசிம்மன்! ''ரஞ்சிக்காவுக்கு, அவளைப் போலவே இவ்வளவு அழ காய், இவ்வளவு வளர்ந்த ஒரு பெண் இருப்பதைப் பார்த்தே ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன்! இப்போது பார்த்தால், கெட்டிக்காரத்தனத்தில், நீ அம் மாவை மிஞ்சி விடுவாய் போல இருக்கிறதே! வெரி குட்!'' என்று வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

''சரி! இப்போது உனக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? இன்னொரு தரம் சரியாகச் சொல்லு!'' என்று கேட்டான்.

கேட்டுவிட்டு, ''அதாவது, நம் இருவருக்கும், ஒரு வரை ஒருவர் பிடித்துப் போகிற மாதிரியும், திருமணம் செய்துகொள்ளப் போவது போலவும் தோன்றும்படி

நடிக்க வேண்டும்! திருமண நாள், நேரம் குறித்து ஒரு கடிதம் எழுதித்தர வேண்டும்! அவ்வளவுதானே? செய்து விடலாம்! ஆனால், இதைத் செய்வதால், உன் ஆள், விழுந்தடித்து உன்னிடம் வந்துவிடுவான் என்று நிச்சயமாய் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அவன் நம்புவானா? எல்லாம் பொய் என்று, சும்மா, இருந்துவிட்டால்?'' என்று வினவினான்!

ஒரு கணம் கலங்கிப் போனபோதும், உடனேயே காஞ்சனை தைரியத்தைக் கூட்டிக்கொண்டாள். ''நம்புவார், மா.....போகன்! திரும்பத் திரும்ப, உனக்குப் பொருத்தமாய் ஒருவரைக் கட்டிக்கொள் என்றுதான், கிளிப்பிள்ளை மாதிரி ஓதிக்கொண்டே இருக்கிறார். அவரை விடவும் பொருத்தம் இல்லாத ஒருவரை மணந்து கொள்ளப் போகிறேன் என்று ஆனால்தான், அவருக்குப் புத்திவரும்!'' என்றாள் அவள், உள்ளடக்கிய ஆத்திரத்துடன்.

வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டு, ''உன் அவருக்கு என் ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்!'' என்றான் போகநரசிம்மன்!

''மாமா! எனக்கு உதவி செய்வீர்கள், அல்லவா?'' என்று கெஞ்சுதலாகக் காஞ்சனை கேட்க, ''நீ மாமா' என்று கூப்பிட்டால் செய்யமாட்டேன்! மற்றபடி, செய்வேன்!'' என்றான் அவன்.

முகம் மலர நன்றி உரைத்துவிட்டுக் காஞ்சனை வீடுவந்து சேர்ந்தாள்.

வந்ததும், அவசரமாகச் செல்வபதிக்கு டெலிஃபோன் செய்தாள்.

அவன் டெலிஃபோனை எடுத்ததும், ''உங்களுக்கு ஒரு நல்ல சேதி சொல்லப் போகிறேன். அதனால் லைனைக் 'கட்' பண்ணி விடாதீர்கள்!'' என்று அவசரமாக உரைத்துவிட்டுத் தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள். ''இன்றைக்கு நான் ரொம்பவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறேன், செல்வம் சார்! ஏன் தெரியுமா? நான் என் ஒன்றுவிட்ட மாமாவை இன்று சந்தித்தேன்! எவ்வ்....வளவு அழகாக இருக்கிறார் தெரியுமா? மூக்குமுழி எல்லாம் உங்களைப் போலவே பிரமாதம்! ஆனால், டிவி நடிகர் என்பதால் 'போஸ்'கள் எல்லாம் பிரமாதமாய்க் கொடுக்கிறார்! பேசும்போது குரலில் ஏற்ற இறக்கங்கள்......வாழ்நாள் பூராவும் அவரைப்பார்த்துக் கொண்டும், அவர் குரலைக் கேட்டுக்கொண்டுமே இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது! ஒரு வேளை அப்படித்தான் என் எதிர்காலம் அமையப்போகிறதோ, என்னவோ? வைக்கட்டுமா? பை!'' என்று உற்சாகக்குரலில் கூறி முடித்து, ரிசீவரை வைத்தாள்.

''உளறாதே'' என்று, செல்வபதி சொன்னது போல ஒரு சந்தேகம்!

ஆனால், அவன் அப்படிச் சொல்லியிருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் ஒன்றுதான்! செய்தி சொல்லியாயிற்று! அது, அவனைக் குடையட்டும்!

சற்று யோசித்துவிட்டு, சாந்தமதியிடமும், போகநரசிம்மனைச் சந்தித்தது பற்றிக் காஞ்சனை கூறினாள். ''நீங்கள் சொன்னது போல, அம்மாவிடம் அவருக்குப் பிரியம் இருக்கத்தான் செய்கிறது, சித்தி! அவர் பேச்சிலிருந்து கண்டுகொள்ள முடிந்தது!'' என்றாள்.

உ 14

வாசகசாலைக்கோ, 'பார்க்'குக்கோ போன இடத்தில், தற்செயலாகச் சந்தித்திருப்பாள் என்று எண்ணிய சாந்தமதி, ''அவன் நடிகன், காஞ்சி! நம்பிவிடாதே! எதற்கும், அவனிடமிருந்து விலகியே இரு!'' என்று எச்சரித்ததோடு விட்டுவிட்டாள்.

மேலும் இருமுறை போகனைச் சந்தித்துப் பேசிய காஞ்சனை, ஒரு தரம், அவனையும், செல்வபதியுடன் பேசவைத்தாள்.

அதற்கு நல்ல பலன் கிடைத்தாற்போல, முதன்முதலாக, அன்று, அவள் வீட்டில் இருக்கும் நேரத்தில், செல்வபதி, அவளுக்கு டெலிஃபோன் செய்தான்! ''உன் காரியத்துக்கு உதவி செய்வான் என்று நீ தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் ஆள் சரியில்லை, காஞ்சனை! வீணே உலையில் சிக்கிக் கொள்ளாதே! ஜாக்கிரதை!'' என்று அவளை எச்சரித்துவிட்டு, ரிசீவரை வைத்து விட்டான்!

''யாஹு....'' என்று துள்ளிக் குதித்தாள் காஞ்சனை!

விஷயம் தாக்கத் தொடங்கிவிட்டது!

இரண்டுநாள் வெளியூர் சென்றுவந்த போகன், செல்வபதிக்குத் தாக்குச்சி போட, இன்னுமோர் ஐடியா கொடுத்தான். திருமணப்பதிவு அலுவலகத்தில், இத்த னாம் தேதி, இவர்கள் இருவருக்கும் திருமணம் என்று அறிவிப்பு கொடுத்து விடுவது! நோட்டீஸ் போர்டில், பெயரை எழுதி அறிவிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிடுவது!

''ஆனால், ஒன்றும் தப்புவராதே, போகன்?'' என்று சற்றுப் பயந்தாள் காஞ்சனை.

''என்னம்மா தப்பு வரமுடியும்? திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று நினைத்தோம்! அப்புறம் மனம் ஒத்துவரவில்லை! பிரிந்து விட்டோம் என்றால் யார் என்ன செய்ய முடியும்?'' என்று போகன் தைரியம் கொடுக்கவும் அதற்கும் காஞ்சனை சம்மதித்தாள்.

அப்படி அறிவித்திருப்பதையும், ரொம்பவும் அவசரமாகச் செல்வபதிக்குத் தெரிவித்தாள்! அவள் விரும்பிய பரபரப்பை, அவன் குரலில் காணாமல் ஏமாந்தாள்!

பரபரப்புக்குப் பதிலாக, ''இதை என்னிடம் வந்து இவ்வளவு அவசரமாக ஏன் தெரிவிக்கிறாய் என்று எனக்கு தெரிவில்லையே? ஏன், காஞ்சனை?'' என்று அவன் கேட்கவும், அவள்தான் திகைத்துப் போனாள்.

அவசரமாக யோசித்து, ''நீங்கள்தானே, வே.....வேறு திருமணம் செய்யச் சொன்னீர்கள்! அதனால்தான்!'' என்று சமாளித்து முடித்தாள்.

''ஓகோ! அப்படியா? நல்வாழ்த்துக்கள்!'' என்று அவன் முடிக்கவும் அவளுக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது!

அவ்வளவு கல்லுளிமங்கத்தனமா? இருக்கட்டும்! இதை உடைக்கிறேன்! ஒருவேளை, பொய்யென்று நினைக்கிறானோ?

மறுநாள், போகனிடம் இதுபற்றிக் காஞ்சனை சொன்னபோது, அவன், இன்னொரு வழி கண்டுபிடித்தான்!

திருமணப் பதிவு அலுவலகத்தில் அறிவிப்பு அது பாட்டில் இருக்கட்டும்! அதற்குமுன், செல்வபதிக்கு 'ஷாக்' கொடுக்க இன்னொரு வேலை செய்யலாம்!

காஞ்சனை முதலில் சொன்ன வழிதான்! அதற்குக்கூடக் கொஞ்சம் நகாசு கொடுத்துச் செய்வது!

திருமணத் தேதி ஒன்று, விரைவிலேயே இருக்கும் படி முடிவுசெய்து அதில் காஞ்சனை, போகநரசிம்மன் திருமணத்துக்கு மெய்யாகவே ஏற்பாடு செய்வது! 'ரிஜிஸ்டர் திருமணத்துக்குக் குறித்திருக்கும் நாள் வரை பொறுத்திருக்க முடியாது! அதனால் இத்தனாம்தேதி, இந்த இடத்தில் திருமணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்! முகூர்த்த நேரம் இது!'' என்று போகன் ஒரு கடிதம், காஞ்சனைக்கு எழுதுவது! எழுதிய கடிதத்தைத் திருமண நாளன்று காலை, அல்லது முன்தினம் மாலையில் செல்வபதி கையில் கிடைக்கும்படி அனுப்புவது!

செல்வபதியின் மனதில் காஞ்சனை இருந்தால், இந்தக் கல்யாணத்தைத் தடுத்து நிறுத்த, அவன் எப்படியும் ஓடி வருவான்! அப்படி வருகிறவனிடம், 'ஒன்று நீ தாலியைக் காஞ்சனையின் கழுத்தில் கட்டு! அல்லது நான் கட்டுகிறேன்!'' என்று மிரட்டி, செல்வபதிக்கும் காஞ்சனைக்கும் திருமணத்தையே நடத்தி முடித்து விடுவது! தாலிகட்டிய பிறகு, அவளை விட்டு அவனால் ஓட முடியுமா? கழுவுற மீனில் நழுவுகிற மீன் செல்வபதி! அவனை இப்படித்தான் பிடித்தாக வேண்டும்!

எப்படி என் யோசனை? என்று போகநரசிம்மன் கேட்டதற்கு, ''வெகு பிரமாதம் மா.....போகன் சார்!'' என்று காஞ்சனை கைதட்டிச் சொன்னாள்.

அதன்படி கடிதமும் எழுதப்பட்டது!

கடிதமும், காஞ்சனைக்குப் பிரமாதமாகவே பட்டது. ''போகன், ஞாபகமாகக் கடிதத்தை நாளைக் காலையே 'போஸ்ட்' பண்ணிவிடுங்கள்! நாளை மாலை அல்லது நாளன்று காலையில் செல்வா கையில் கிடைத்தாக வேண்டும்! அல்லது, என்னிடம் தருகிறீர்களா? நானே, தபால்பெட்டியில் போட்டுவிடுகிறேன்!'' என்று, கடிதத்திற்காகக் கையை நீட்டினாள் அவள்.

ஆனால், போகன், அதை அவளிடம் கொடுக்கவில்லை.

''இருக்கட்டும்மா! நானே போட்டுவிடுகிறேன்! இது கூட, நான் வேறு செல்வபதிக்கு இரண்டுவார்த்தை ஸ்டிராங்காக எழுதி வைக்கிறேன்! லட்டு மாதிரி எங்கள் பெண்ணையா வேண்டாம் என்கிறாய்! மரியாதையாக நேரத்துக்கு வந்து பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு போ! அல்லது அவ்வளவுதான்! ஏமாந்த நரியாக நாக்கைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு போக நேரிடும்!'' என்று இரண்டு மிரட்டு மிரட்டப் போகிறேன்!'' என்றுரைத்தபடி, கடிதத்தைப் பைக்குள் வைத்தான்.

கலகலவென்று சிரித்தபடி காஞ்சனை கிளம்பிச் சென்றாள்!

அவளையே பார்த்தபடி பேசாமல் நின்றான் போகநரசிம்மன்!

மறுநாள், மதியத்திலிருந்து, காஞ்சனை, முள்மேல் இருப்பவள் போலத் தவியாய்த் தவித்தாள்.

டெலிஃபோன் அடிக்கும்போதெல்லாம் முதல் ஆளாய் ஓடிச்சென்று எடுத்தாள்!

தெருவில், கார் நிற்கும்போதெல்லாம் வாயிற்புறம் பாய்ந்து சென்று பார்த்தாள்.

அவள் எதிர்பார்த்த ஆளிடமிருந்து எந்தவிதத் தொடர்பும் கிட்டாமல் சோர்ந்தாள்.

காஞ்சனையின் பரபரப்பைக் கவனித்துவிட்டு, ''என்னம்மா, யாரையாவது எதிர்பார்க்கிறாயா?'' என்று, சாந்தமதி பரிவுடன் வினவியபோது, அவளிடம் எல்லாவற்றையும் கொட்டிவிடலாமா என்று காஞ்சனைக்கு ஒருதரம் தோன்றியது!

ஆனால், ஒன்றுவிட்ட தம்பியிடம் இருந்து விலகி இருக்குமாறு, ஏற்கனவே, எச்சரித்தவள் அவள்! இப்போது அந்த ஒன்றுவிட்ட தம்பியுடன் சேர்ந்து, இத்தனை சூழ்ச்சிகள் செய்திருப்பதாகச் சொன்னால், சித்தி எப்படி ஏற்றுக்கொள்வாளோ என்று தோன்றவும், அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டாள்!

அதிலும், ரிஜிஸ்தர் ஆஃபிசில் பெயர் கொடுத்ததை எந்தவகையில் விளக்குவது?

மறுநாள் காலையில், ஓர் எளிமையான, லேசான ஜரிகைக் கரையிட்ட பட்டுச்சேலையை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு காஞ்சனை கிளம்பினாள்.

சற்றே புருவம் சுருக்கிக் கேள்வியாய் நோக்கிய சித்தியிடமிருந்து பார்வையை அவசரமாகத் திருப்பிக்கொண்டு, ''வெளியே போய்விட்டு வருகிறேன் சித்தி!'' என்று விட்டு, விரைந்தோடி விட்டாள் அவள்.

போகன் சொன்ன இடத்திற்குச் சென்று பார்த்தால், மெய்யான மணமேடையே அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தது. மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் போகநரசிம்மன்!

அங்கங்கே மேலும் நாலைந்து பேர்!

காஞ்சனையைக் கண்டதும், வேகமாக அருகில் வந்து, ''என்ன காஞ்சனை, இவ்வளவு எளிமையாக அணிந்துகொண்டு வந்துவிட்டாய்? சாந்தா சந்தேகப்படுவாள் என்றா? இங்கே நான், வேறு வாங்கி வைத்திருக்கிறேன்! அதைக் கட்டிக்கொள்!'' என்றான் போகன்.

வரும் பாதையெல்லாம் பார்வை அலைந்து சலிக்க, ''ச்சு! ஒன்றும் வேண்டாம், மாமா! ஆனால், அவரை இன்னமும் காணவில்லையே!'' என்றாள் காஞ்சனை வருத்தத்துடன்.

''வராவிட்டால் போகிறான், அருமை தெரியாத கழுதை!'' என்றான் போகன் அலட்சியமாக!

''மாமா!''

''பின்னே என்னம்மா! அழகு, பணம், படிப்பு எல்லாம் உள்ளவள் நீ! உன்னைவிடப் பெரிய ராணியம்மா வேண்டும் என்று பேராசைப்பட்டு உன்னை உதறுகிறவனுக்காக நீ ஏன் ஏங்க வேண்டும்!''

''அவர் அப்படிச் சொல்லவில்லை மா.....சாரி, போகன்! சட்டென்று மாமா, மாமா என்றே வந்துவிடுகிறது! செல்வா சொல்வதே வேறு, போகன்! அவர் தப்பு செய்ததால்......''

''அப்படித்தான் ஏதாவது கதைகட்டுவான்! பின்னே, உன்னைவிடப் பணக்காரப் பெண்ணை மணக்கப் போகிறேன் என்றா சொல்லுவான்? இங்கே வேறு ஒரு பெரிய கம்ப்யூட்டர் டீலருடைய மகளுக்கும் அவனுக்கும் தொடர்பாமே! அவளைத்திருமணம் செய்வது பற்றி யோசிக்கத்தான் அங்கே வந்து கிடந்தானாம்!

சும்மாவே கிடைப்பதற்கு, லைசன்ஸ் தகடு வேறு மாட்ட வேண்டுமா, என்று......''

''மாமா! அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் கிடையாது!'' எனும்போதே, எதிர்காலம் பற்றி முடிவுபண்ண வந்ததாக, செல்வபதி பார்வதியிடம் கூறியது நினைவுவந்து, காஞ்சனைக்கு நெஞ்சு அடைத்தது.

இல்லை! இராது! இராது! அப்படி இருக்கவே இருக்காது!

''அப்படிக் கிடையாது, மாமா!'' என்றாள் காஞ்சனை தெளிவான குரலில்.

''பின்னே ஏன் அவன் இன்னும் எட்டிக்கூடப் பார்க்கவில்லையாம்?''

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது? அவளுக்கே, அதே கலக்கம்தானே? சற்றுயோசித்து, ''இந்தக் கதையை அவர் நம்பியிருக்க மாட்டார்!'' என்று பதிலுரைத்தாள் அவள்.

''அதெல்லாமில்லை. உன்னை மணந்துகொள்ளும் எண்ணம் அவனுக்குக் கொஞ்சமும் கிடையவே கிடையாது! அங்கே, ஓய்வாக வந்தபோது, போரடிக்காமல் இருக்க, உன்னோடு சரசம் பண்ணியிருக்கிறான்! நீ அதைப்போய், நிஜமென்று நம்பி ஏமாந்துவிட்டாய்! சரி, போனால் போகிறது விடு! இப்போது, அதனால் என்ன கெட்டுப்போய்விட்டது? செல்வபதி எக்கேடும் கெட்டும்! நீ என்னையே மணந்துகொள்! உன்னை நான் ராணி மாதிரி வைத்துக்கொள்கிறேன்!'' என்று, முதல் தடவையாகத் தன் விஷப் பல்லைக் காட்டியது, போகநரசிம்மன் என்ற நச்சுப்பாம்பு!

''என்னது!!'' அதிர்ந்துபோய்த் திகைப்புடன் தன் ஒன்றுவிட்ட மாமனைக் காஞ்சனை வெறித்து நோக்கினாள்! நீங்.....நீங்கள் சும்மாதான், வேடிக்கையாகத் தானே, மாமா சொல்லுகிறீர்கள்?''

''அய்யோ, இல்லைம்மா! காட்ப்ராமிஸ்! நான் நிஜமாகத்தான் சொல்லுகிறேன்! வேண்டுமானால், உன் தலைமேல் அடித்து சத்தியம் செய்யட்டுமா? நான், மெய்யாகவே, உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்காகத் தான் சொல்கிறேன்!'' என்றவன், காஞ்சனை தன்னையறியாமல் இரண்டெட்டு பின்னோக்கி எடுத்து வைக்கவும், ''ஏண்டா? பிடிக்கவில்லையா? அப்படியானால் ஒன்று செய்வோம்! வெறுமனே, பேருக்குக் கல்யாணம் செய்து கொள்வோம்! வாழ்நாளெல்லாம் உனக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கிறேன்!'' என்றான் போகன்!

நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக்கொள்ள, மாமனின் கண்களை, நேராக உற்றுநோக்கினாள் காஞ்சனை. அங்கே, கண்டது எதுவோ வயிற்றைக் கலக்க, ''கடிதத்தைத் தபாலில் போட்டீர்களா?'' என்று சற்றுக் கறாரான குரலில் கேட்டாள்!

''அடிசக்கை!'' என்றான் போகன்! ''பெண்டாட்டி கெட்டிக்காரிதாம்பா! சுருக்கென்று கண்டுபிடித்து விட்டாளே!'' என்ற போகனின் பேச்சு, குரல், முகம் எல்லாம் மாறின. ''பார் காஞ்சனை, அந்தக்கடிதம், இங்கே என்னிடமேதான் இருக்கிறது. அதை நான் 'போஸ்ட்' பண்ணவில்லை! ஏனென்றால், நம் திருமணத்துக்குத் தடையாக, எந்தத்தடியனும் வந்து நிற்பதை நான் விரும்பில்லை!'' என்றான் அதிகாரமாக.

''நம் திருமணமா? ஹும்! அதற்கு நீங்கள் இன்னும் பத்துப்பிறவி எடுக்கவேண்டும்!'' என்றாள் காஞ்சனை அலட்சியமாக.

''பத்துப் பிறவி என்ன? இவ்வளவு பணம், நகை, அழகோடு கிடைப்பாய் என்றால் அதற்கு மேல் பட்ட பிறவிகளிலும், உன்னையே நான் கட்டிக் கொள்கிறே னடி, தங்கமே!'' என்று அவன் நக்கல் செய்தான்.

''பணம்? என்ன பணம்?''

''சும்மா நடிக்காதேடி! நகையும், பணமுமாக உனக்கு அரைக்கோடிக்கும் மேலாக வரும் என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்! இரண்டு நாள் வெளியூர் போயிருந்தேனே! எங்கே என்று நினைத்தாய்? சுந்தரவ னம் பக்கம்தான்! அவ்வளவும் விசாரித்துவிட்டுத்தான் வந்தேன்! இதில் ஒரு பைசா விடக்கூடாது என்று அப்போதுதான் முடிவுசெய்தேன்!'' என்றான் அவன் கர்வத்துடன்!

எப்....எப்படி ஏமாந்திருக்கிறாள்! கெட்டவன், நம் பாதே என்று சித்தி சொன்னபிறகும், அவளுக்கே மறைத்து.....சே! ஆனால், அதை எல்லாம் நினைக்க இது நேரம் இல்லை! இப்போது இவனிடமிருந்து, நல்லபடி யாக விலகிப்போயாக வேண்டும்! இவ்வளவு செய்த வன், அவளது மறுப்பை எதிர்பார்த்து, அதற்கும் ஏதா வது செய்திருப்பான்! அங்கங்கே வேலை செய்வது போல நிற்கும் இந்த நாலு பேரும் கூட, மாமாவின் ஆட்களாகவே இருக்கக்கூடும்! ஆனாலும், இவர்களால் அவளை என்ன செய்துவிட முடியும்?

நிமிர்ந்து போகனைப் பார்த்து, ''இதை நீங்கள் மட்டும் முடிவு செய்தால் போதாது, மாமா! நானும்

ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்! அது ஒருநாளும் நடக்காது! அதனால்....''என்றவளை இடைமறித்து, ''நடக்கும்!'' என்றான் போகன். ''என் கையால் தாலி கட்டிக் கொள் ளாமல், நீ இந்த இடத்தை விட்டு வெளியே போகப்போ வது இல்லை!'' என்றபடி, அவள் அருகே வந்தான்!

தன்னைமீறி உள்ளே சிலீரிடக் காஞ்சனை பின்ன டைந்தாள். இவன் என்ன ஒருமாதிரி... ''ரௌடி மாதிரிப் பேசுகிறானே! ஆனால் இவன் சொல்வது எப்படி நடக்க முடியும்?'' கட்டாயக் கல்யாணம் எல்லாம், இந்தக் காலத்தில் செல்லாது மாமா! தயவுபண்ணிக் கொஞ்சம் யோசித்துப் பேசுங்கள்!'' என்றாள்.

''ரொம்ப.....ரொம்ப ரொம்ப யோசித்துத்தான் இந் தத் திட்டத்தையே தீட்டினேன், கண்ணு! எப்படி என்கி றாய்? திருமணப்பதிவு அலுவலகத்தில் நாம் இரண்டுபே ருமே நேரடியாகப் போய்ப் பெயர் கொடுத்திருக்கி றோம்! உன் சம்மதம் அதில் தெளிவாகி விட்டதா? அப்புறம், உன் மனதை மாற்ற முயற்சி நடப்பதாக, நமக்குத் தெரிந்த ஒரு போலீஸ் ஆளிடம் புகார் கொடுத்தி ருக்கிறேன்! உன்னை அடித்து, உதைத்து, மனதை மாற்று வதாக! கண்ணு, இப்போது, உன்னை நான், அடித்துத் துவைத்து, அரை உயிர் ஆக்கி மனையில் வைத்துத் தாலிகட்டினாலும், அடி உதை எல்லாம், உன் சித்தி வீட்டு ஆட்களின் வேலையாகத்தான் முடியும்? எப்படி வசதி? அடிஉதை வாங்கிக் கொண்டு, தாலியை ஏற்கிறாயா? அல்லது, சும்மாவே, நல்லதனமாக மனையில் வந்து உட்காருகிறாயா?''

காஞ்சனை நடுங்கிவிட்டாள்! அடிஉதைக்கோ, வலிக்கோ அவள் பயந்துவிடவில்லை! ஆனால், அவற்

றால், அவள் வலுவிழந்து கிடக்கும்போது என்னவெல்லாம் நடந்துவிடக்கூடும்! அரக்கனிடம் அல்லவா மாட்டிக்கொண்டாள்! அவளது திடம், தென்பு, தைரியம், எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல், பஞ்சாய்ப் பறந்துவிட, ''என்னால், செல்வபதி தவிர, வேறு யாரையும் மணந்துகொள்ள முடியாது! உயிர் போனாலும் பரவாயில்லை மாமா! மாமா......நான் உங்கள் ரஞ்சிதம் அக்காவுடைய மகள்! என்னிடம் இப்படி எல்லாம் பேசாதீர்கள்!'' என்றாள் குரல்நடுங்க!

''ரஞ்சியக்கா மகள் என்பதால்தான், இவ்வளவு பொறுமையாக உன்னிடம் விளக்கிக் கொண்டு இருக்கிறேன்! இல்லை என்றால், நீ வந்ததுமே செமத்தியாகச் சாத்தியிருப்பேன். வாடி! போய் மனையில் உட்காரலாம். டேய், காசி! ஃபோட்டோ, வீடியோ தயார் பண்ணு!'' என்று உரக்க ஏவினான் போகன்.

''எதற்கு? காப்பு அணியப்போவதைப் பதிவு செய்வதற்கா?'' என்ற குரலில் இருவருமே திகைத்துத் திரும்பினர்.

செல்வபதி!

அவனோடு நின்ற யாரும் காஞ்சனையின் கண்ணில்படவே இல்லை! ''செல்வா!'' என்று கூவலுடன் மின்னலெனப் பாய்ந்து சென்று அவன் மார்பில் புதைந்தாள் அவள்.

செல்வபதியின் கரங்களும், காஞ்சனையை இறுக அணைத்திருந்தன.

உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு ஒருகணம் நின்றவன், திரும்பி, அருகில் இருந்தவரை நோக்கி, ''சார், இதைப் பெரிதாகக் கோர்ட் வரை கொண்டு செல்ல எனக்கு விருப்பம் இல்லை! அந்த ஆள், ரொம்ப காலத்துக்குப் பிறகு இப்போதுதான் தலையெடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்! அதனால் கொஞ்சம் எச்சரித்து அனுப்பிவிட்டாலே போதுமானது என்று தோன்றுகிறது!'' என்றவன், அந்தப் போலீஸ் ஆஃபீசர், ஒப்புதலாய்த் தலையசைக்கவும், காஞ்சனையை அணைத்தவாறே அவ்விடம் விட்டு அகன்றான்.

கார்ப்பயணம் முழுவதும், கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தவளுக்கு, என்ன முயன்றும், கை கால் நடுக்கத்தை நிறுத்தவே முடியவில்லை!

நல்லவேளையாக, சற்றுப்பக்கத்திலேயே, அவனது நிறுவனத்தின் 'கெஸ்ட் ஹவுஸ்' ஒன்று இருந்தது. பலமாடிக் கட்டிடம் ஒன்றின், கீழ்த்தளம்!

லேசாக அணைத்தவாறே உள்ளே சென்று நிறுத்தியவன், அவளது நடுக்கத்தை உணர்ந்து, அப்படியே கைகளில் அவளை ஏந்திச்சென்று ஒரு சோஃபாவில், அவளை அணைத்தவாறே அமர்ந்தான்.

மெல்ல, மெல்லக் குறைந்து, நடுக்கம் நின்றுவிட, சற்று விலகி அமர்ந்து, ''எ.....எப்படி வந்தீர்கள்?'' என்று கம்மிய குரலில், காஞ்சனை வினவினாள்.

போகநரசிம்மன் பற்றி அவள் சொன்னதுமே, அவனைப்பற்றி விசாரிக்கச் செல்வபதி ஏற்பாடு செய்தான்! விசாரித்து அறிந்த விவரங்கள், அவ்வளவு உவப்பாக இருக்கவில்லை! அதிலும், அவனுடன் பேசியபிறகு, நிச்சயமாக, இவனால் காஞ்சனைக்குக் கஷ்டம் வரும் என்று தோன்றிவிட, சாந்தமதியைக் கூப்பிட்டு எச்சரித்

தான் அவன் செல்வபதி கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, அவளும், காஞ்சனை மேல் ஒரு கண் வைத்துக் கவனித்த படியே இருந்தாள். முன்தினம் அவளது பரபரப்பு பற்றி அறிந்ததுமே, காஞ்சனையைப் பின்தொடர, செல்வபதி ஆள் ஏற்பாடு செய்துவிட்டான். அவள் அன்று சென்ற இடம், ஒரு சிறு திருமண மண்டபம், அங்கே மணமேடை அலங்காரம் இருக்கிறது என்பது தெரிந்ததும், அவனுக் குத்தெரிந்த ஒரு போலீஸ் அதிகாரியோடு, அங்கே வந்துவிட்டான்! அப்புறம் நடந்தது அவளுக்கே தெரியும்!

காஞ்சனையிடம் விவரம் உரைத்தவாறே, டெலிஃ போனை எடுத்துப் பட்டன்களைத் தட்டி, தொடர்பு கிடைத்ததும், ''நான்தான், செல்வபதி பேசுகிறேன்! ஒன் றும் பயமில்லை! காஞ்சனைக்கும் ஒன்றுமில்லை! இங்கே, என்னுடன்தான் இருக்கிறாள்! சற்றுப்பொறுத்து, வீட்டுக்கு அழைத்து வருகிறேன்!'' என்றுரைத்து வைத் தான்.

காஞ்சனையிடம் மீண்டும் திரும்பி, ''இப்படியா மாட்டிக்கொள்வது?'' என்று, சிறு கோபத்துடன் வினவி னான்.

''அம்மாவுக்கு ஒன்றுவிட்ட தம்பி, அம்மாவிடம் பிரியம் என்று சித்தி சொன்னதால்....''

''அவரை நம்பவேண்டாம் என்றும் உன் சித்தி சொன்னார்கள் தானே?''

''பணவிஷயத்தில் நம்பக்கூடாது என்று நினைத் தேன். அதனால்தான் எனக்கு அப்பா வைத்துவிட்டுப் போனது பற்றி மாமாவிடம் நான் வாயே திறக்கவில்லை!

ஆனால், அவர் வீடுவரை சென்று விசாரித்து வருவார் என்று எனக்கு என்ன தெரியும்?'' என்றாள் அவள் பதிலுக்கு. உடனேயே, உடல்குலுங்கி, ''அடிப்பேன் உதைப்பேன், அந்தப்பழியை எல்லாம் சித்தி மேல்போடு வேன் என்று......என்னமாய் மிரட்டிவிட்டார் தெரியுமா? இரு.....பது வயது மூத்தவர் செல்வா! என்ன புத்தி பாருங்களேன்!''

''பாவம்! காஞ்சனமாலைகள் செல்வபதிக்குத்தான் சொந்தம் என்று அறியாமல் ஆசைப்பட்டு விட்டார்!''

சட்டென நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள் காஞ்சனமாலை! ''நீங்.....நீங்கள் இப்போது என்ன சொன்னீர்கள்?'' என் றாள் விழிகள் விரிய, ஆர்வத்துடன்!

உதட்டோரம் தசைதுடித்தபோதும், ''உண்மை அறி யாமல் ஆசைப்பட்டு விட்டார்! பாவம்! என்றேன்'' என்று, சிரியாமல் சொன்னான் அவன்.

''ச்சு! அதல்ல! அதற்குமுன் நீங்கள் சொன்னது...... நீங்கள் சொன்ன உண்மை! அதைத்தான் கேட்டேன்!'' என்றாள் காஞ்சனை ஆவலுடன்.

''ஓ! அதுவா?'' என்றான் அவன் அசுவாரசியமாக! ''காஞ்சனை மாலைகள், செல்வபதிக்குத்தான் சொந்தம்' என்றேன்!'' என்றான், அந்த 'கள்' விகுதியில் ஓர் அழுத்தம் கொடுத்து.

முகம்மலர்ந்த போதும், அவளும் அவனது சீண் டலை ஏற்று, ''என்னது? காஞ்சனமாலை, 'கள்'ளா?'' என்றாள் பொய்க்கோபத்துடன்.

''மாலை'கள்'ளேதான்! இந்தக் காஞ்சனமாலை கையால் அணிவிக்கப்போகும் பூமாலை! அப்புறம், அணியப்போகும் இந்தக் கரமாலை!'' என்று அவளது கரங்களைப் பற்றித் தன் கழுத்தில் கோர்த்துக் கொண்டவன், அப்புறம், மொத்தமாய் நீ!'' என்று நகைத்தான்.

''அப்படியானால், என் வழிக்கு வருகிறீர்கள்!'' என்று கிள்ளையாய், மிழற்றினாள் அவள்!

''பின்னே? வேறு வழி? இப்படி நீ எங்கே, எந்த நேரத்தில், எந்த வில்லனிடம் மாட்டுவாயோ என்று அஞ்சி, உன் பின்னோடு அலைந்து காப்பாற்றுவதற்கு, இது எவ்வளவோ மேல்! தொழிலை நல்லபடியாகப் பார்க்கலாமே! குறைந்தபட்சமாய், என் பூக்களின் விலையாவது, வசூலாகும்!'' என்று சிரித்தபடி, அவளது செவ்விதழை நிமிண்டினான் செல்வபதி!

அழகாகக் கன்னம் சிவந்தாள், காஞ்சனமாலை!

☆